

บทที่ 4

การแบ่ง เขตภาษาถิ่นย่อย

4.1 การหาเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญ

หลังจากทบทวนแผนที่ชุดที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลพื้นฐานและลากเส้นแบ่ง เขตศัพท์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยจึงนำเส้นแบ่ง เขตศัพท์ของแต่ละหน่วยวรรณมาแสดงรวมกันบนแผนที่แผ่นเดียวกันเพื่อหาแนวแบ่ง เขตภาษา ซึ่งตามวิธีการที่นิยมใช้กันโดยทั่วไป ได้แก่ บริเวณที่มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์ซ้อนกันเป็นจำนวนมาก แต่ผู้วิจัยพบว่า มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์ปรากฏมากมายทั่วทั้งบริเวณที่ศึกษาจนไม่สามารถหาแนวแบ่ง เขตใด ๆ ได้ จึงพิจารณหาวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าว

ผู้วิจัยได้ศึกษาแผนที่ทุกแผ่นอย่างละเอียดและเห็นว่า เส้นแบ่ง เขตศัพท์น่าจะแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ เส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญ และเส้นแบ่ง เขตศัพท์ไม่สำคัญ ข้อแตกต่างระหว่างเส้นแบ่ง เขตศัพท์ 2 ประเภทนี้ ได้แก่ จำนวนศัพท์ที่ปรากฏในบริเวณที่ถูกล้อมรอบด้วยเส้นแบ่ง เขตศัพท์ กล่าวคือ เส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญ ได้แก่ เส้นที่ล้อมรอบบริเวณที่ศัพท์ปรากฏเป็นจำนวนมาก และเส้นแบ่ง เขตศัพท์ไม่สำคัญ ได้แก่ เส้นที่ล้อมรอบบริเวณที่ศัพท์ปรากฏเป็นจำนวนน้อย

ผู้วิจัยได้ทดลองตั้ง เกณฑ์ เพื่อกำหนดว่าเส้นแบ่ง เขตศัพท์ใดเป็นเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญ โดยเริ่มจากเส้นแบ่ง เขตศัพท์ที่ล้อมรอบบริเวณที่มีศัพท์ปรากฏ 5 จุด และค่อย ๆ เปลี่ยนจำนวนจุดให้มากขึ้นเป็นบริเวณที่มีศัพท์ปรากฏ 6, 7, 8... จุด ตามลำดับ จนที่สุดพบว่าเส้นแบ่ง เขตศัพท์ที่ล้อมรอบบริเวณที่มีศัพท์ปรากฏมากกว่า 10 จุดขึ้นไป เป็นจำนวนที่เหมาะสมที่สุดที่จะเป็นเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้เส้นแบ่ง เขตศัพท์ที่ล้อมรอบบริเวณที่มีศัพท์ปรากฏไม่เกิน 10 จุด เป็นเส้นแบ่ง เขตศัพท์ไม่สำคัญ และจะไม่นำมาพิจารณายืนยันตอนการหาแนวแบ่ง เขตภาษาถิ่นย่อย

4.2 การกำหนดแผนที่ชุดที่สอง

เมื่อผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์สำหรับเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญได้แล้ว ผู้วิจัยจึงจัดทำแผนที่ชุดที่ 2 ขึ้น ซึ่งจะแสดงเฉพาะเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญเท่านั้น และจัดให้แผนที่ชุดนี้เป็นแผนที่ในระดับตีความ

ในจำนวนแผนที่ที่มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญทั้งหมด มีหน่วยอรรถ 2 หน่วยที่ในการหาเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญจำเป็นต้องมีการพิจารณาอีกลักษณะหนึ่งเพิ่มเติม คือ การรวมศัพท์ที่มีส่วนคล้ายคลึงกันไว้ในบริเวณเดียวกัน หน่วยอรรถดังกล่าวได้แก่ หน่วยอรรถที่ 4 ซึ่งเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญจะรวมบริเวณที่ใช้ศัพท์ ทอด กับ ข้าวทอด ไว้ในบริเวณเดียวกัน แยกกับบริเวณที่ใช้ คง (ดูภาพที่ 9 หน้า 38) ทั้งนี้เนื่องจาก ทอด กับ ข้าวทอด มีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างจาก คง อย่างชัดเจน ในทำนองเดียวกัน หน่วยอรรถที่ 12 ซึ่งเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญจะรวมบริเวณที่ใช้ศัพท์ ใน กับ เหล็กใน ไว้ในบริเวณเดียวกัน แยกกับบริเวณที่ใช้ ทวย (ดูภาพที่ 17 หน้า 46)

หลังจากแสดงเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญลงบนแผนที่แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการอีก 2 ขั้นตอน คือ การกำหนดศัพท์ที่ใช้ในแต่ละบริเวณและการแสดง เขตศัพท์ลงบนแผนที่

4.3 การกำหนดศัพท์ที่ใช้ในแต่ละบริเวณ

เมื่อแสดงเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญลงบนแผนที่แล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยพิจารณาว่าแต่ละบริเวณที่ถูกแบ่งโดยเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญใช้ศัพท์อะไรบ้าง การพิจารณามีขั้นตอนดังนี้ คือ

4.3.1 กรณีที่ศัพท์ 1 ศัพท์ปรากฏทั่วบริเวณ และมีศัพท์อื่นปรากฏเป็นบางจุด ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก ผู้วิจัยจะไม่นับศัพท์ที่ปรากฏน้อยมาพิจารณา แต่จะกำหนดให้ศัพท์ที่ปรากฏทั่วทั้งบริเวณเป็นศัพท์ที่ใช้ในบริเวณนั้น เช่น หน่วยอรรถที่ 5 บริเวณจังหวัดพังงาใช้ศัพท์ "ย่าหมี" ทั่วทั้งบริเวณ มีศัพท์อื่น ๆ ใช้น้อยมาก จึงกำหนดให้ "ย่าหมี" เป็นศัพท์ที่ใช้ในบริเวณนั้น (ดูภาพที่ 10 หน้า 39 และภาพที่ 60 หน้า 93)

4.3.2 กรณีที่มีศัพท์หลายศัพท์ปะปนกันทั่วบริเวณ ผู้วิจัยใช้การหาอัตราร้อยละของศัพท์แต่ละศัพท์เช่นเดียวกับวิธีการในบทที่ 3 (ดูรายละเอียดอัตราร้อยละของการปรากฏของศัพท์ในภาคผนวก ง) และเลือกเฉพาะศัพท์ที่มีอัตราการปรากฏสูงสุดและศัพท์ที่มีอัตราการปรากฏรองลงมา เป็นศัพท์ที่ใช้ในบริเวณนั้น แต่กำหนดความต่างระหว่างศัพท์ที่มีอัตราการปรากฏสูงสุดและศัพท์ที่มีอัตราการปรากฏรองลงมาให้เหลือเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น เนื่องจากในขั้นนี้ การแสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ในแต่ละบริเวณเป็นการแสดงในระดับตีความ ดังนั้นผู้วิจัยจะพิจารณาภาพรวมของศัพท์ที่ใช้ในแต่ละบริเวณมากขึ้น โดยไม่พิจารณาในรายละเอียด เช่น หน่วยบรรทัดที่ 29 (ดูภาพที่ 34 หน้า 63)

ศัพท์	มันจั่ว	ปรากฏ	6	จุด	=	14.63 %
"	มันตัน	"	12	"	=	29.26 %
"	มันเทศ	"	11	"	=	26.83 %
"	มันหล้าหนา	"	5	"	=	12.20 %
"	หัวมัน	"	1	"	=	2.44 %
"	มันสะปะหลัง	"	1	"	=	2.44 %
"	มันไม้	"	1	"	=	2.44 %
"	มันดาหนี่	"	1	"	=	2.44 %
"	มันำตัดิน	"	1	"	=	2.44 %
"	มันหลา	"	1	"	=	2.44 %
"	หัวมันตัน	"	1	"	=	2.44 %

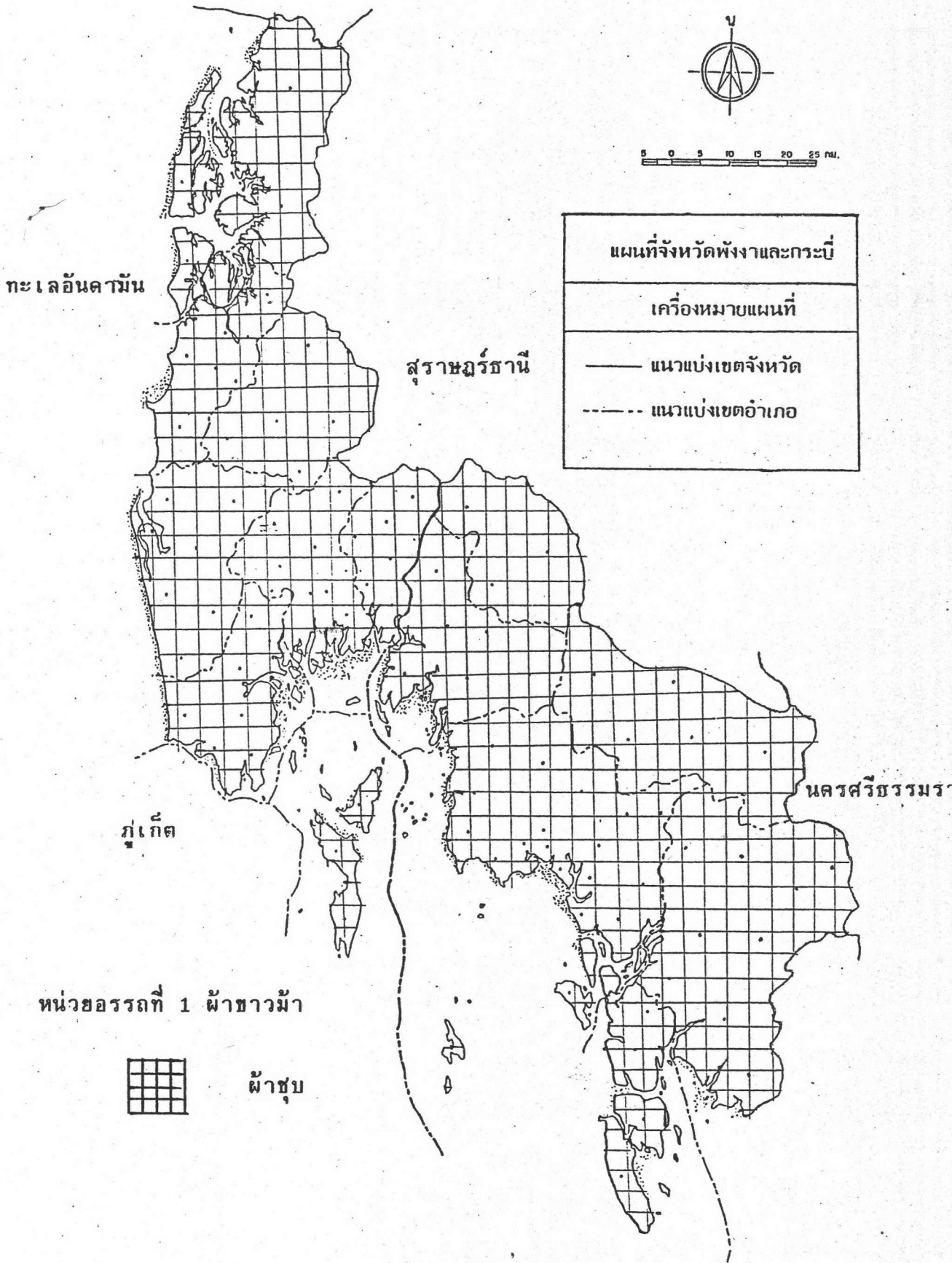
จากการหาอัตราร้อยละของการปรากฏของศัพท์แต่ละศัพท์ตามเกณฑ์ข้างต้นนี้ ศัพท์ที่กำหนดว่าใช้ในบริเวณดังกล่าว ได้แก่ มันตันและมันเทศ ซึ่งมีความแตกต่างของอัตราการปรากฏไม่เกินร้อยละ 10

4.4 การแสดง เขตศัพท

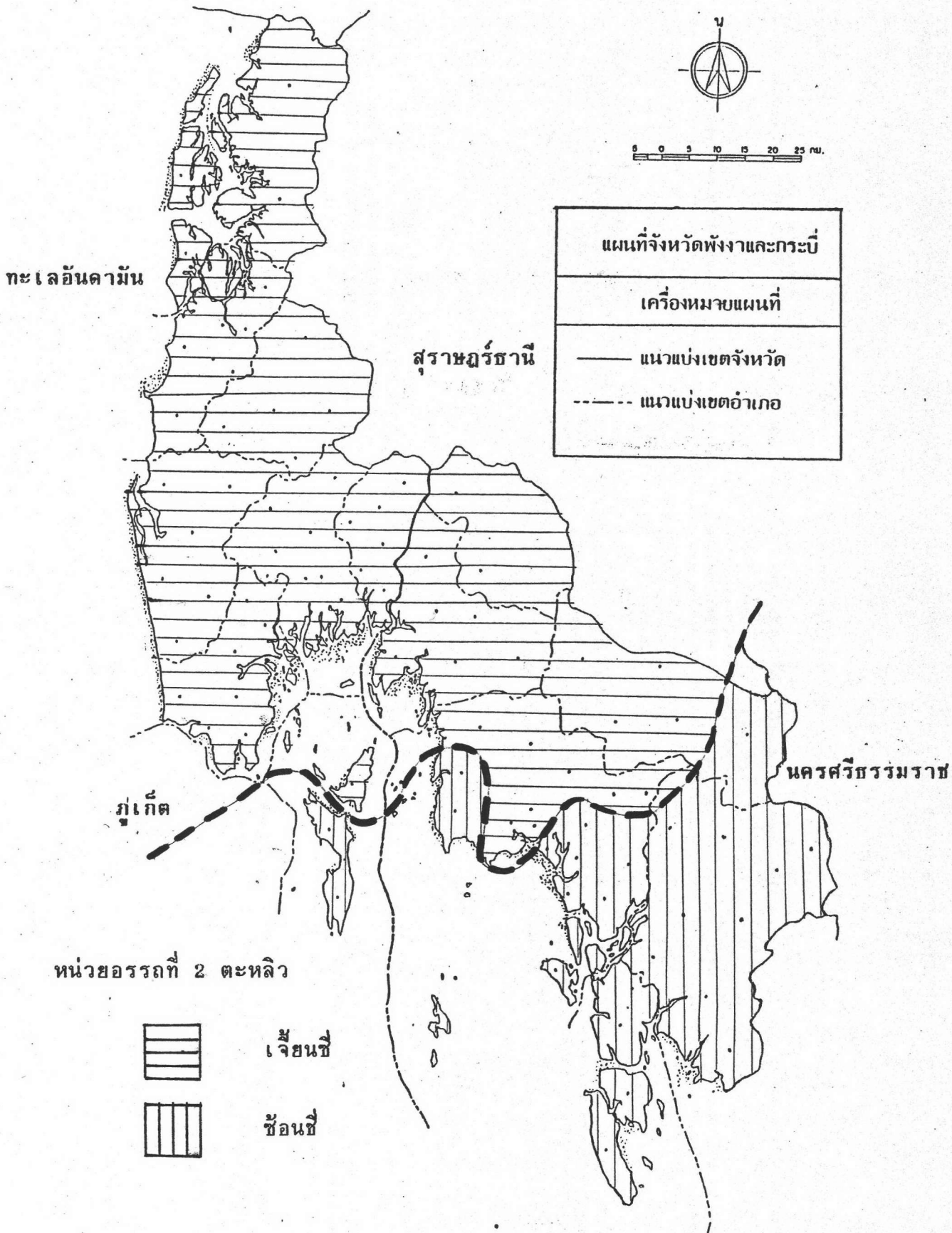
หลังจากได้ศัพท์ที่เป็นตัวแทนการใช้อักษรของทั้งบริเวณแล้ว ผู้วิจัยแสดง เขตศัพท์
โดยใช้สัญลักษณ์ต่อไปนี้

- ก. แสดงการใช้อักษรที่ปรากฏเกาะกลุ่มทั้งในพังกาและกระบี่
- ข. แสดงการใช้อักษรที่ปรากฏเกาะกลุ่มในพังกา เป็นส่วนใหญ่
- ค. แสดงการใช้อักษรที่ปรากฏเกาะกลุ่มในกระบี่ เป็นส่วนใหญ่
- ง. แสดงการ เกาะกลุ่มของศัพท์ที่ปรากฏ เป็นพื้นที่ขนาดเล็กกว่าจังหวัด
ในพังกา
- จ. แสดงการ เกาะกลุ่มของศัพท์ที่ปรากฏ เป็นพื้นที่ขนาดเล็กกว่าจังหวัด
ในกระบี่

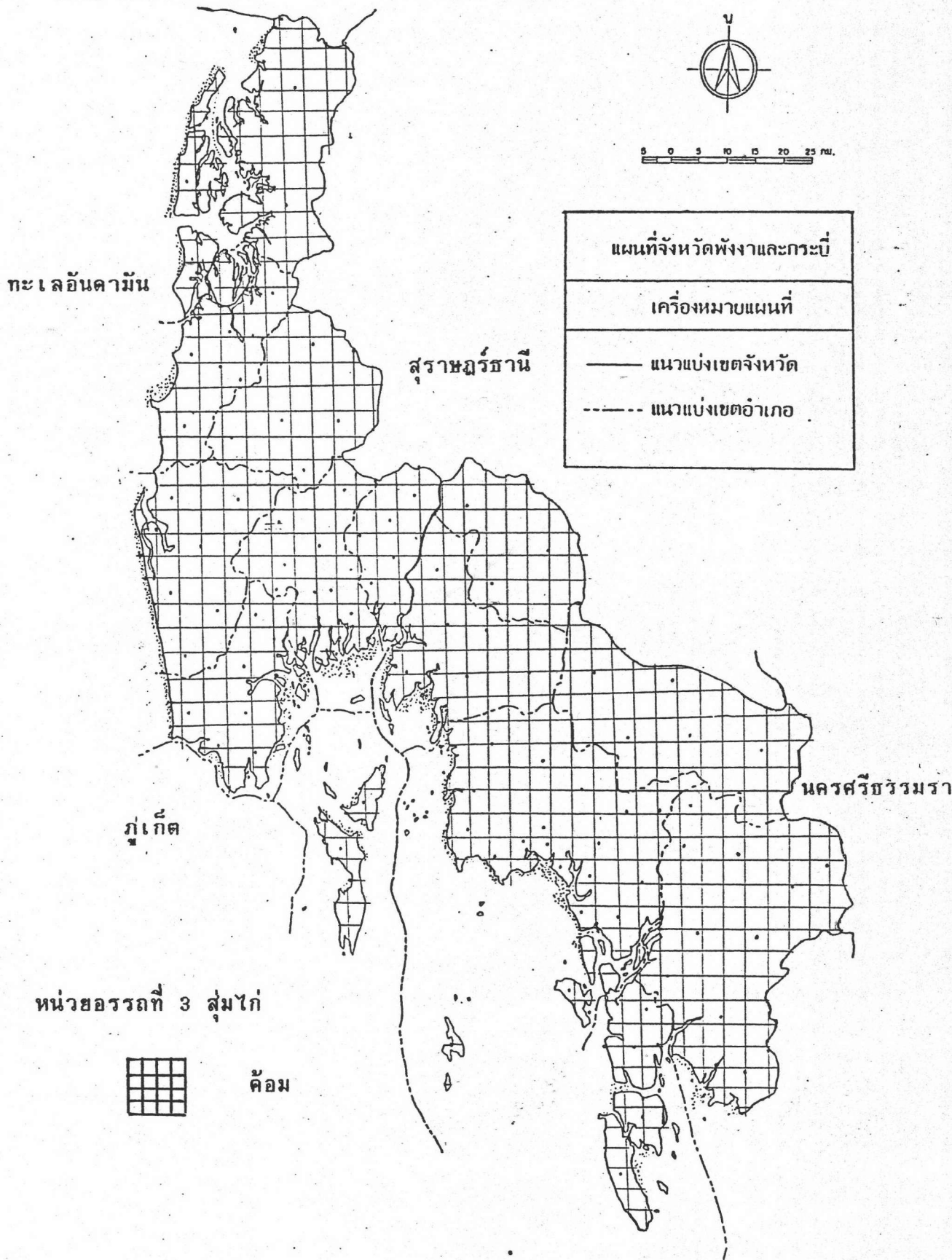
ภาพที่ 56 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

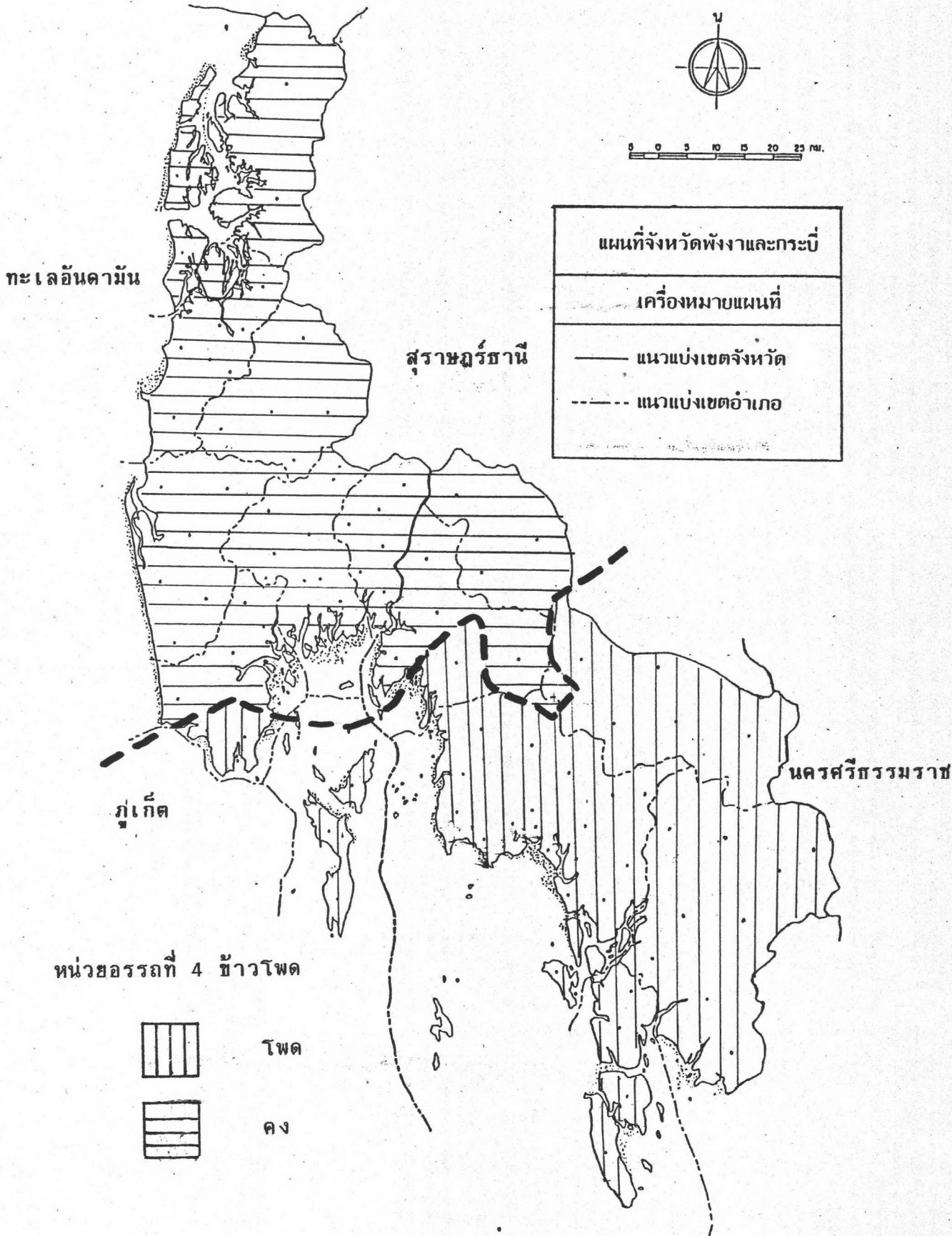
ภาพที่ 57 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

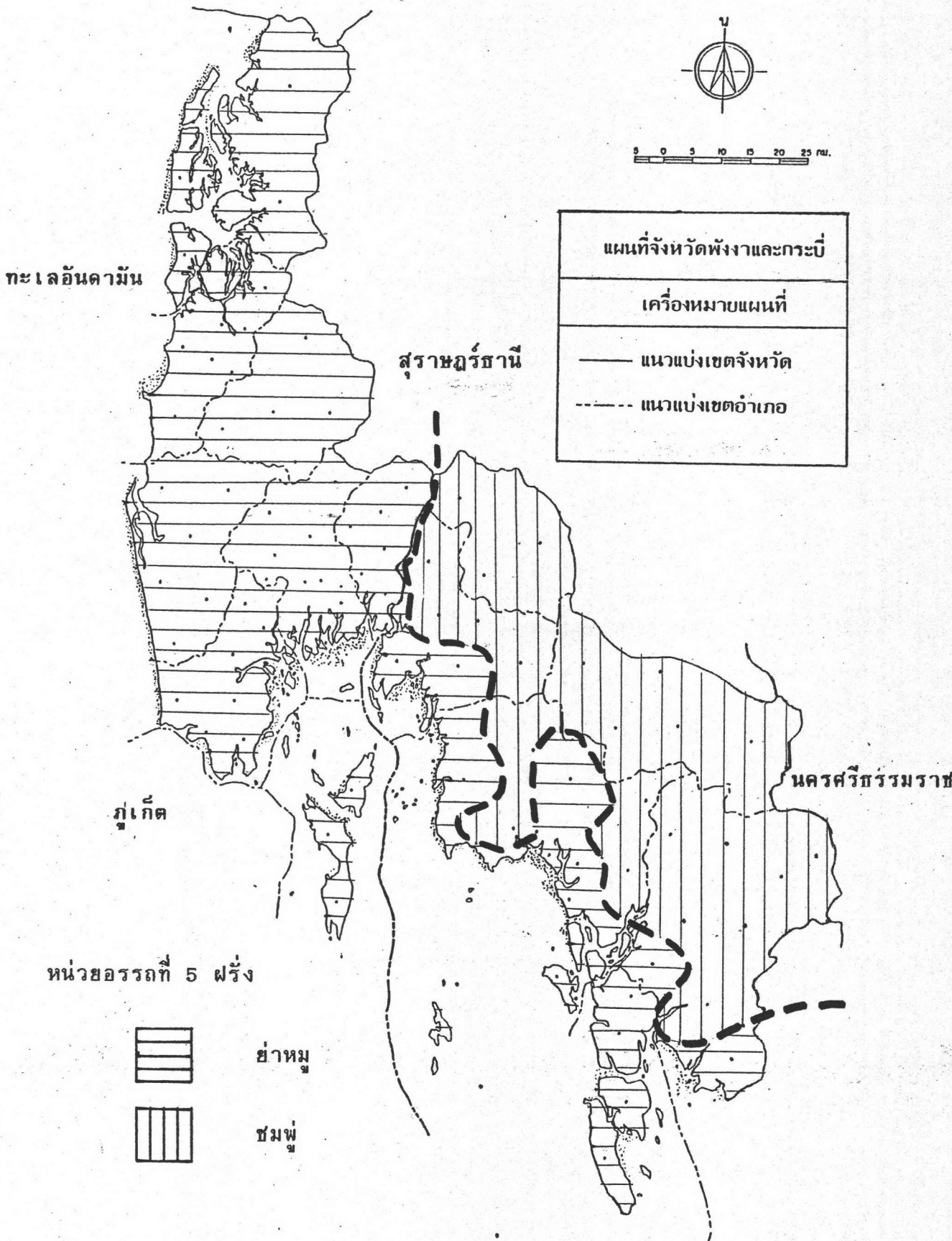
ภาพที่ 58 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

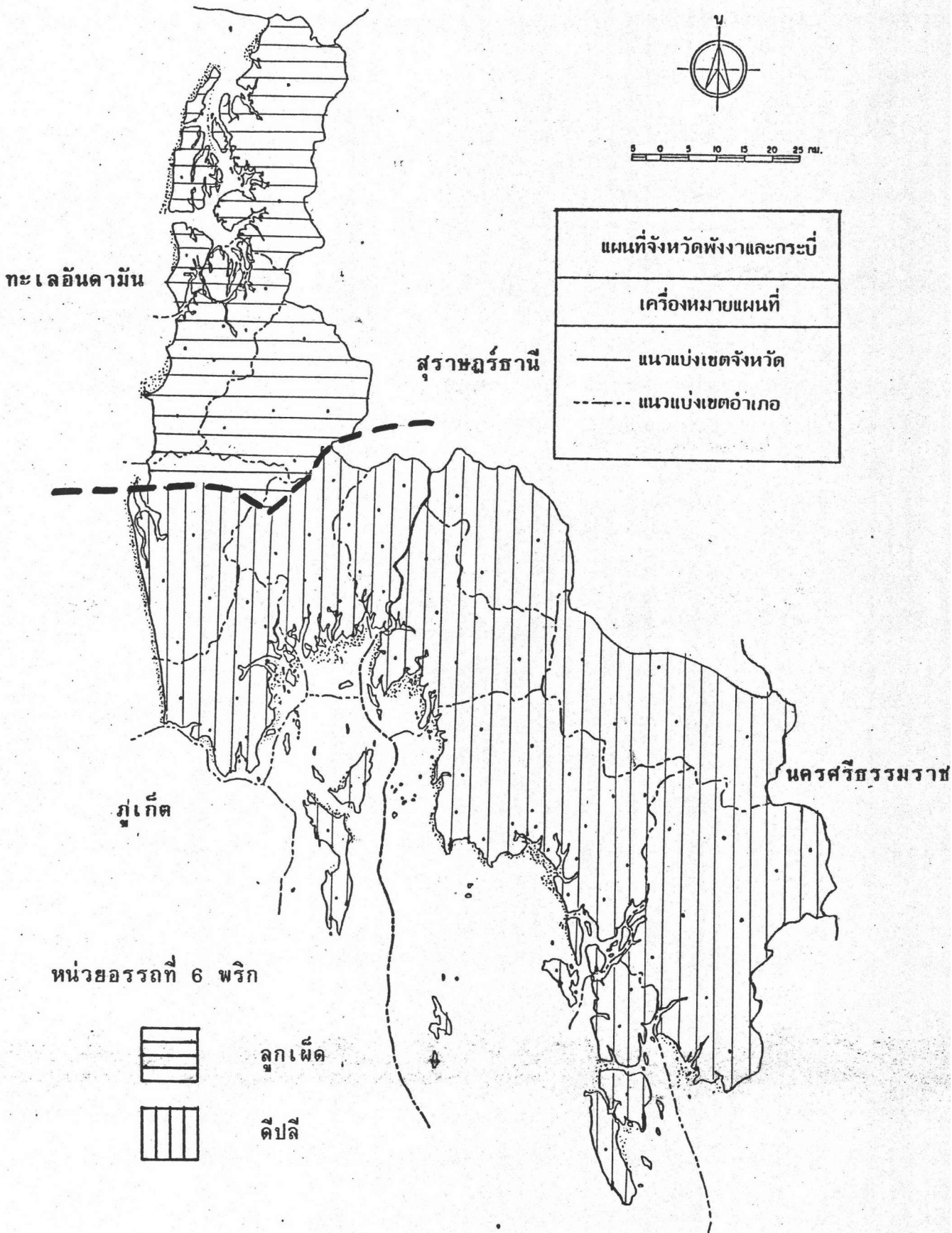
ภาพที่ 59 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

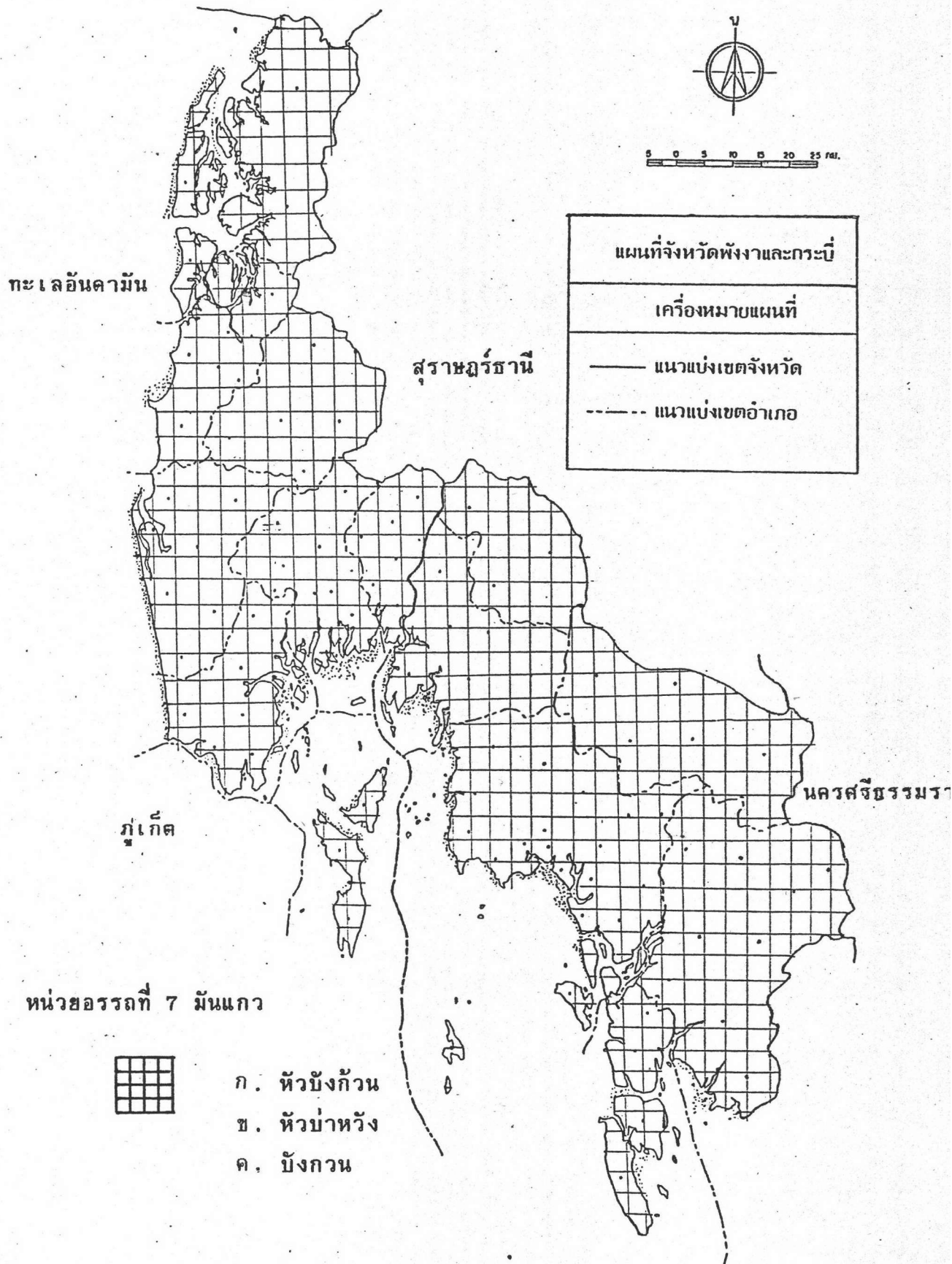
ภาพที่ 60 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

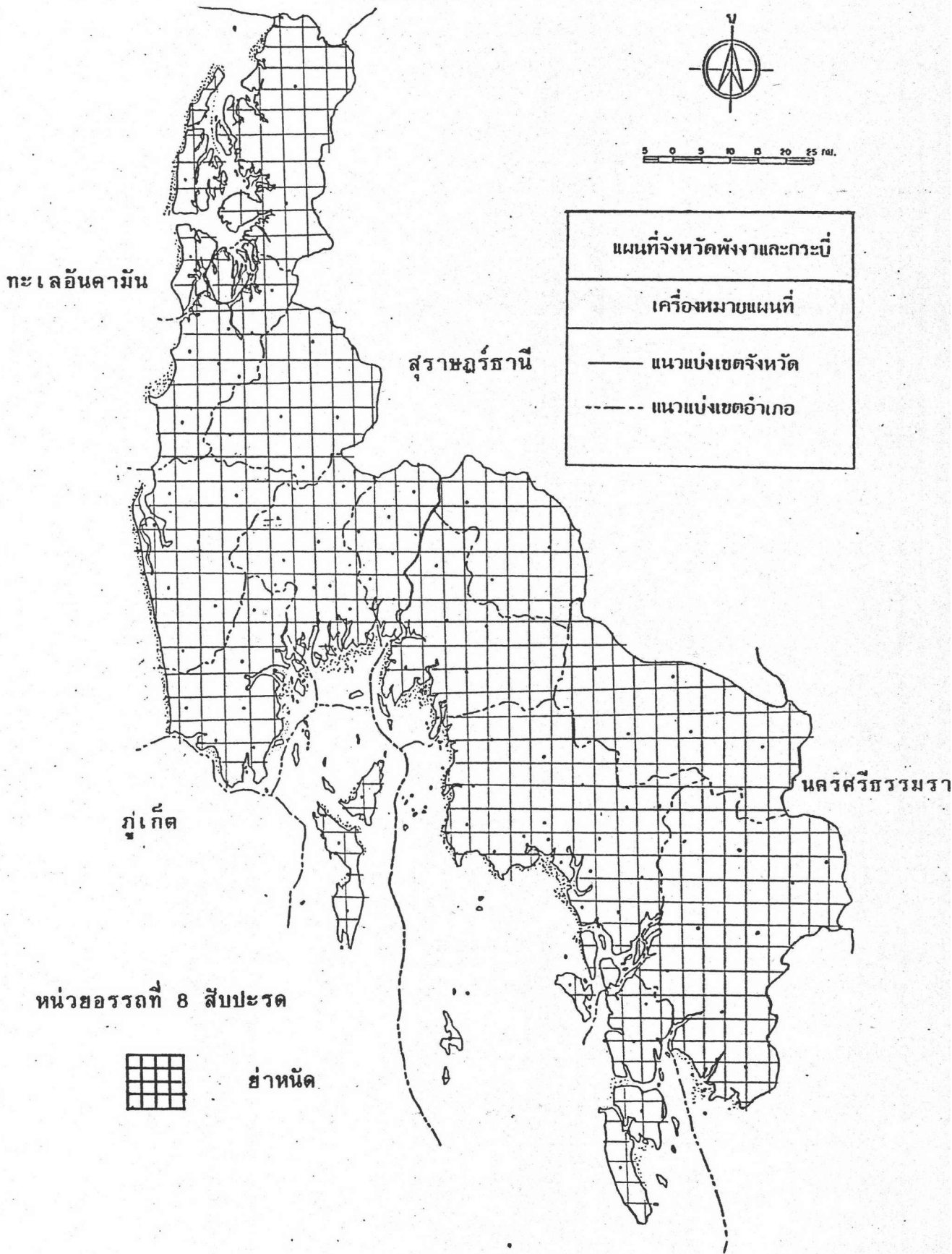
ภาพที่ 61 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

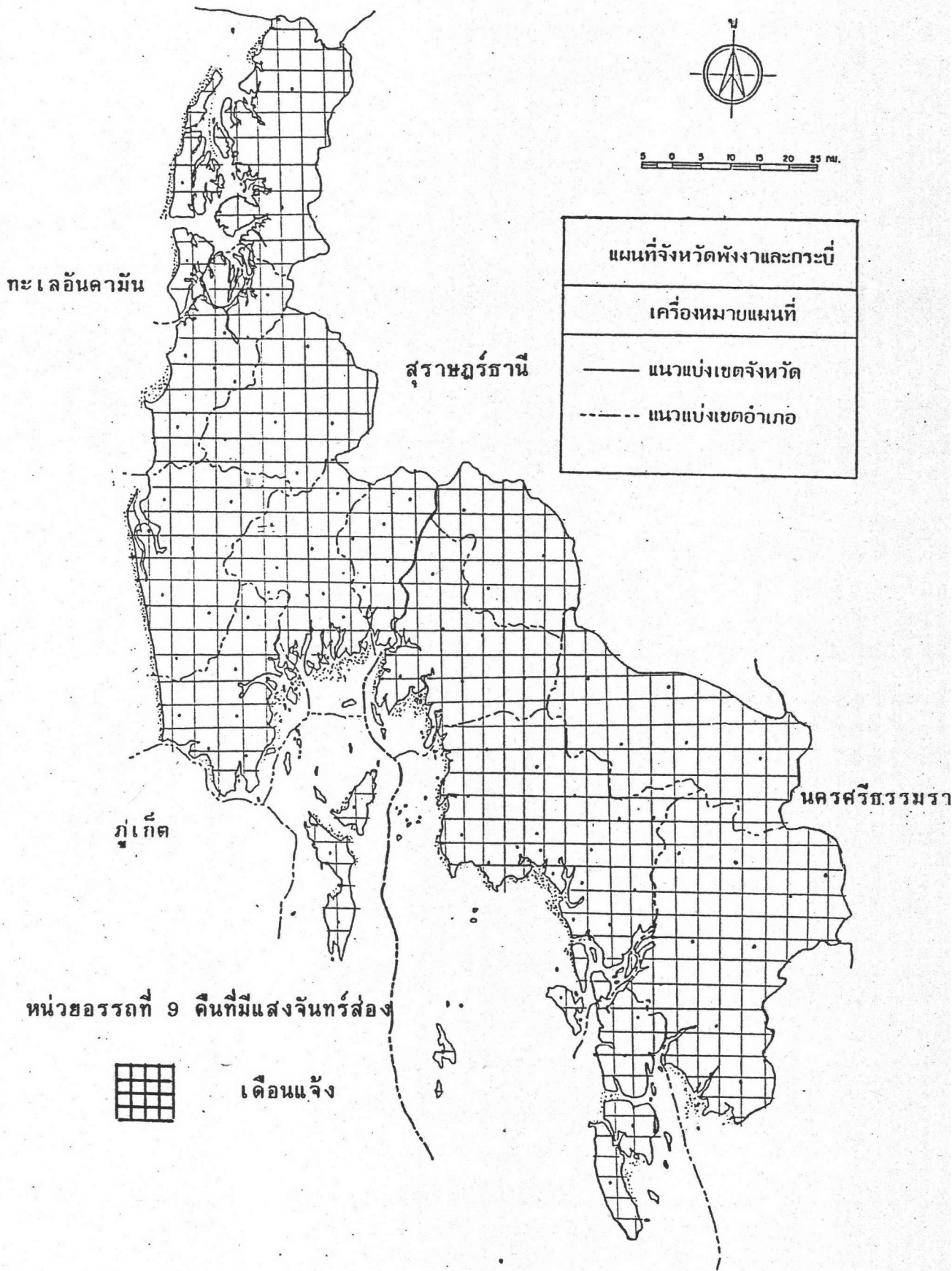
ภาพที่ 62 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

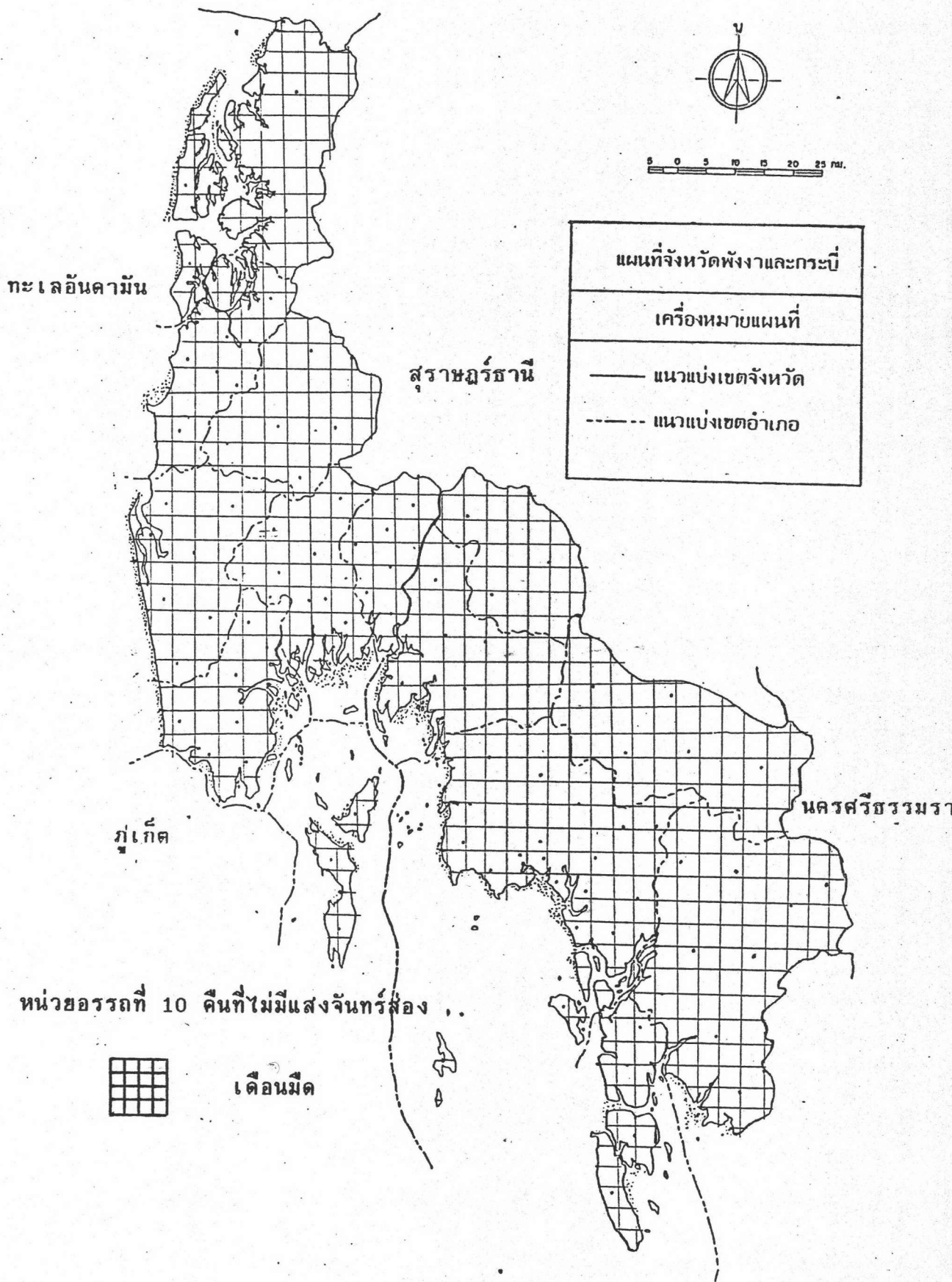
ภาพที่ 63 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

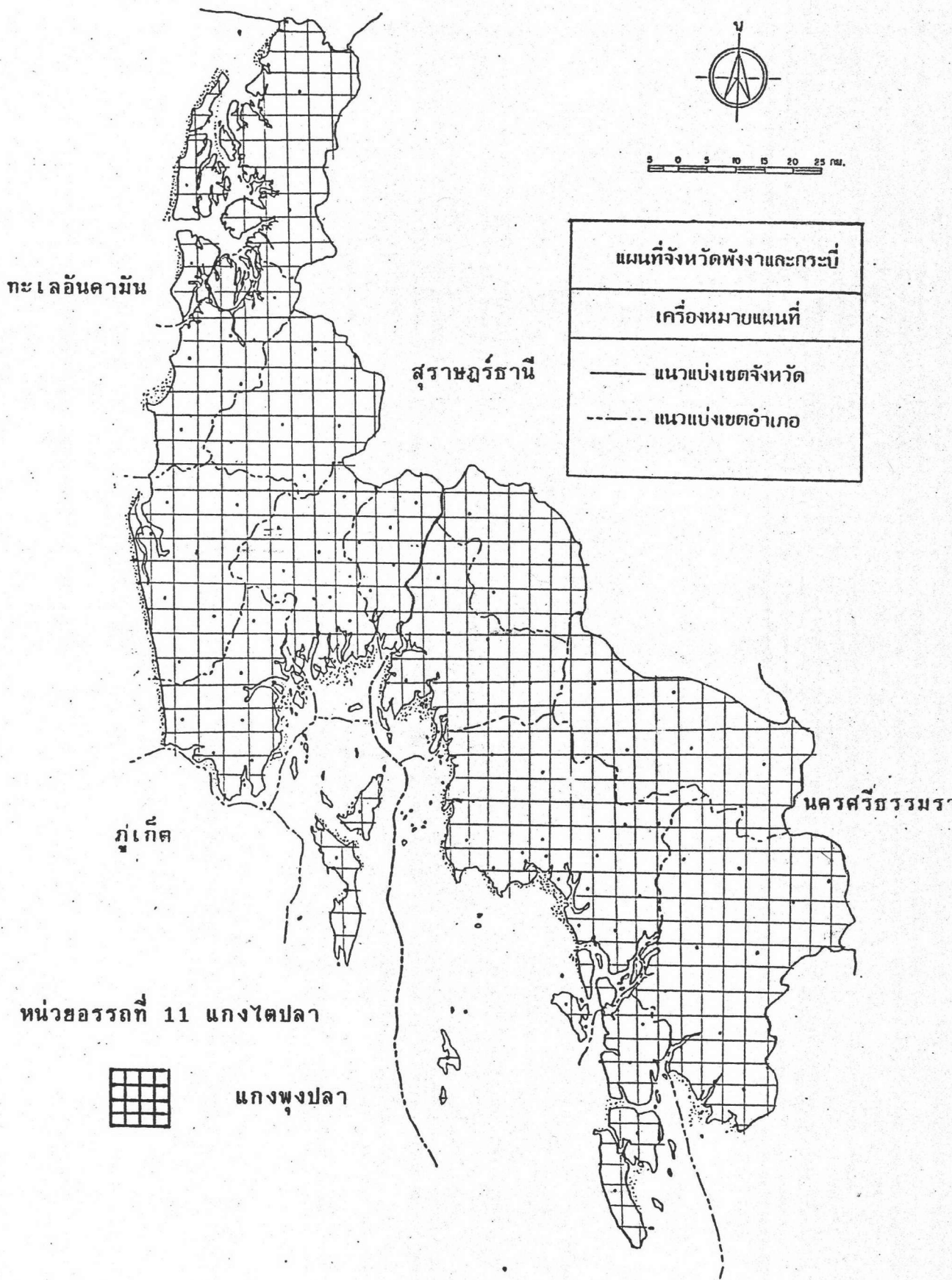
ภาพที่ 64 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

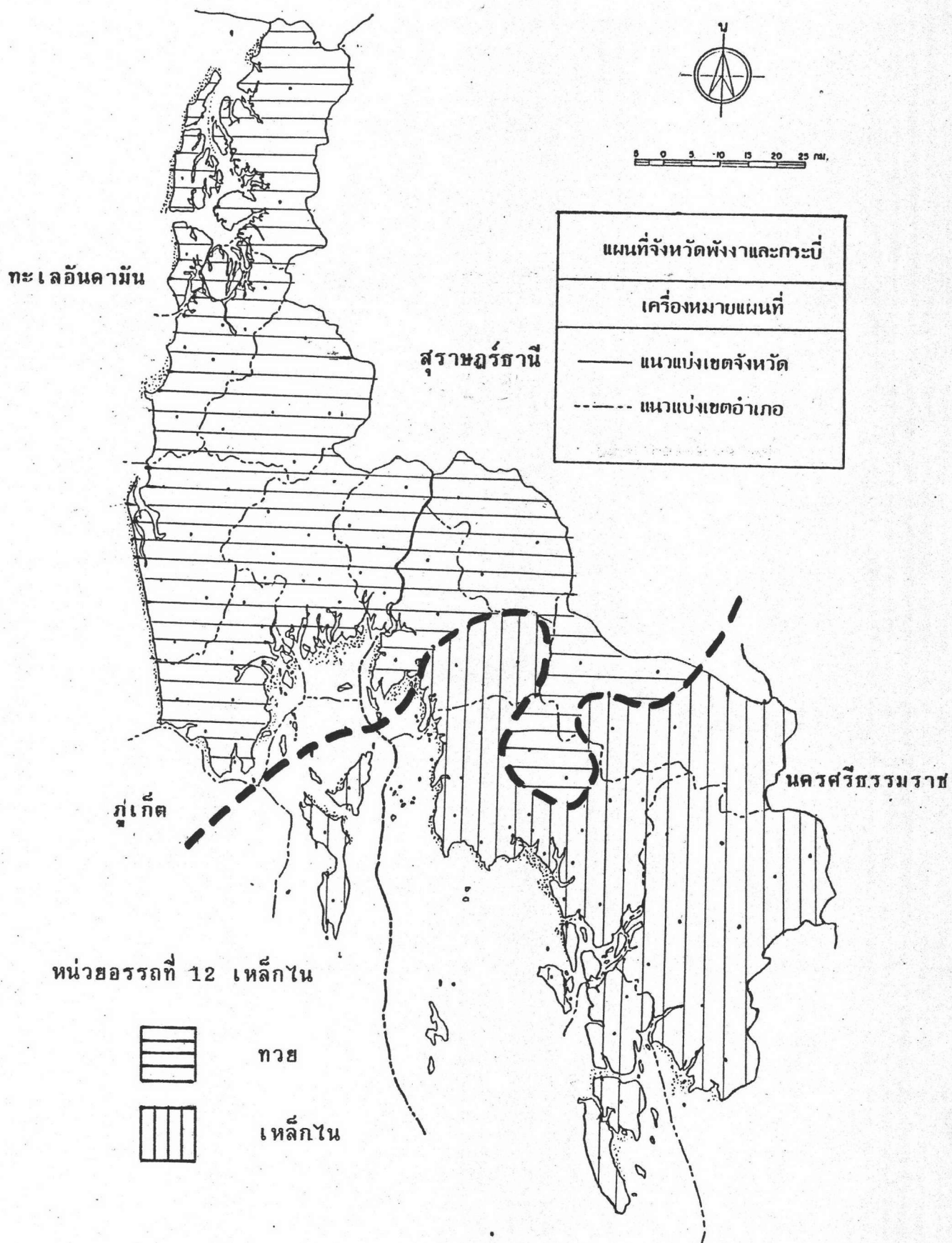
ภาพที่ 65 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

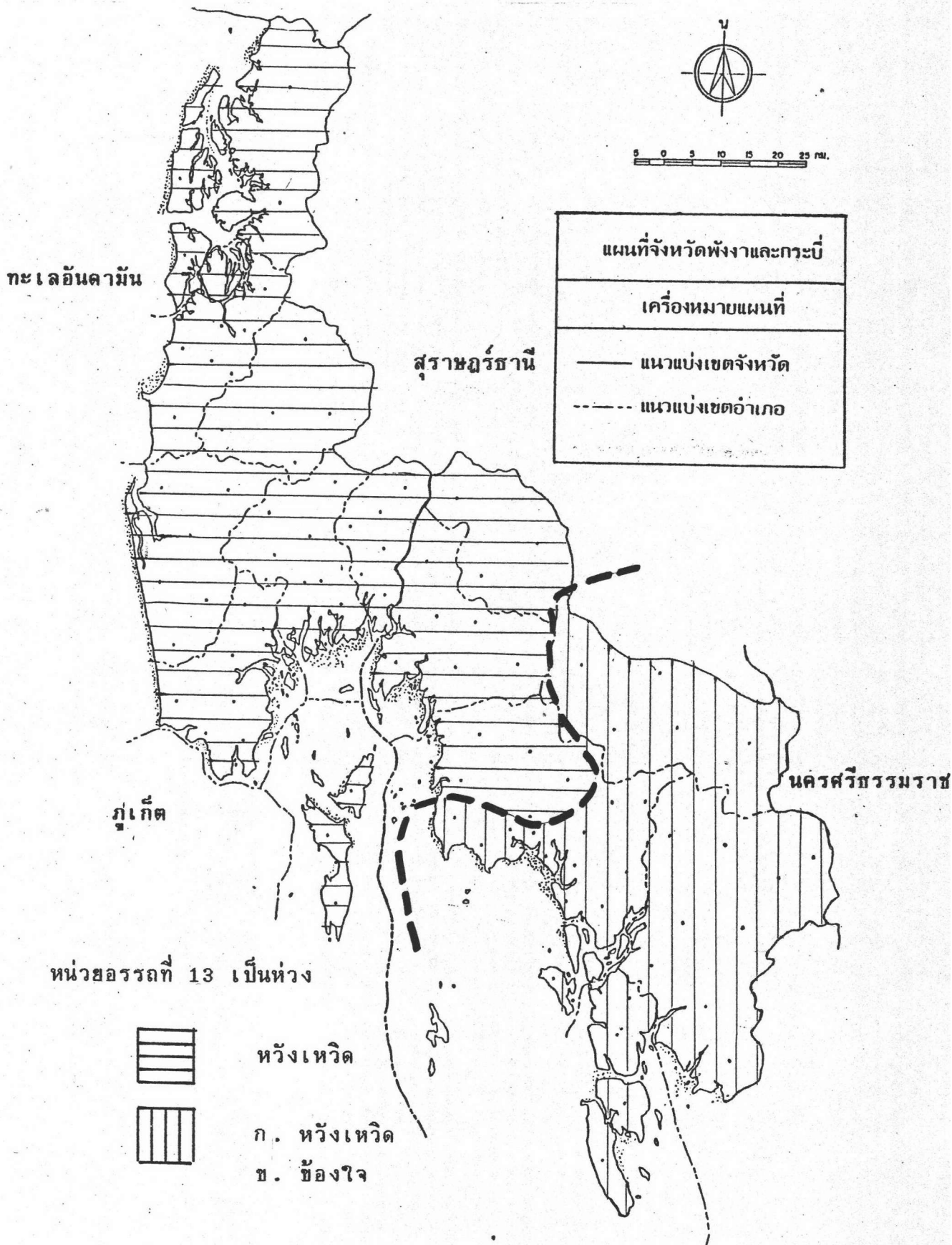
ภาพที่ 66 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

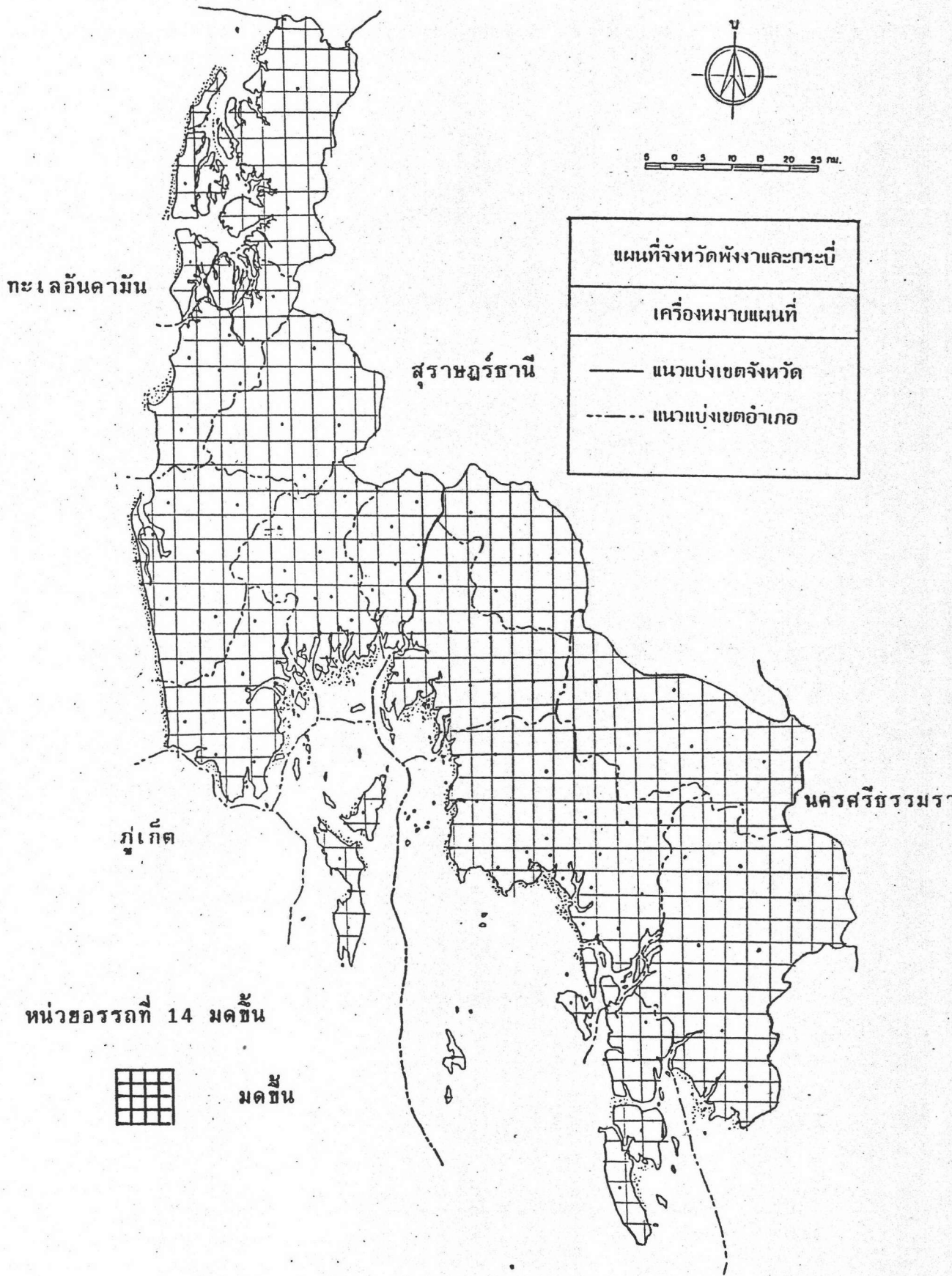
ภาพที่ 67 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

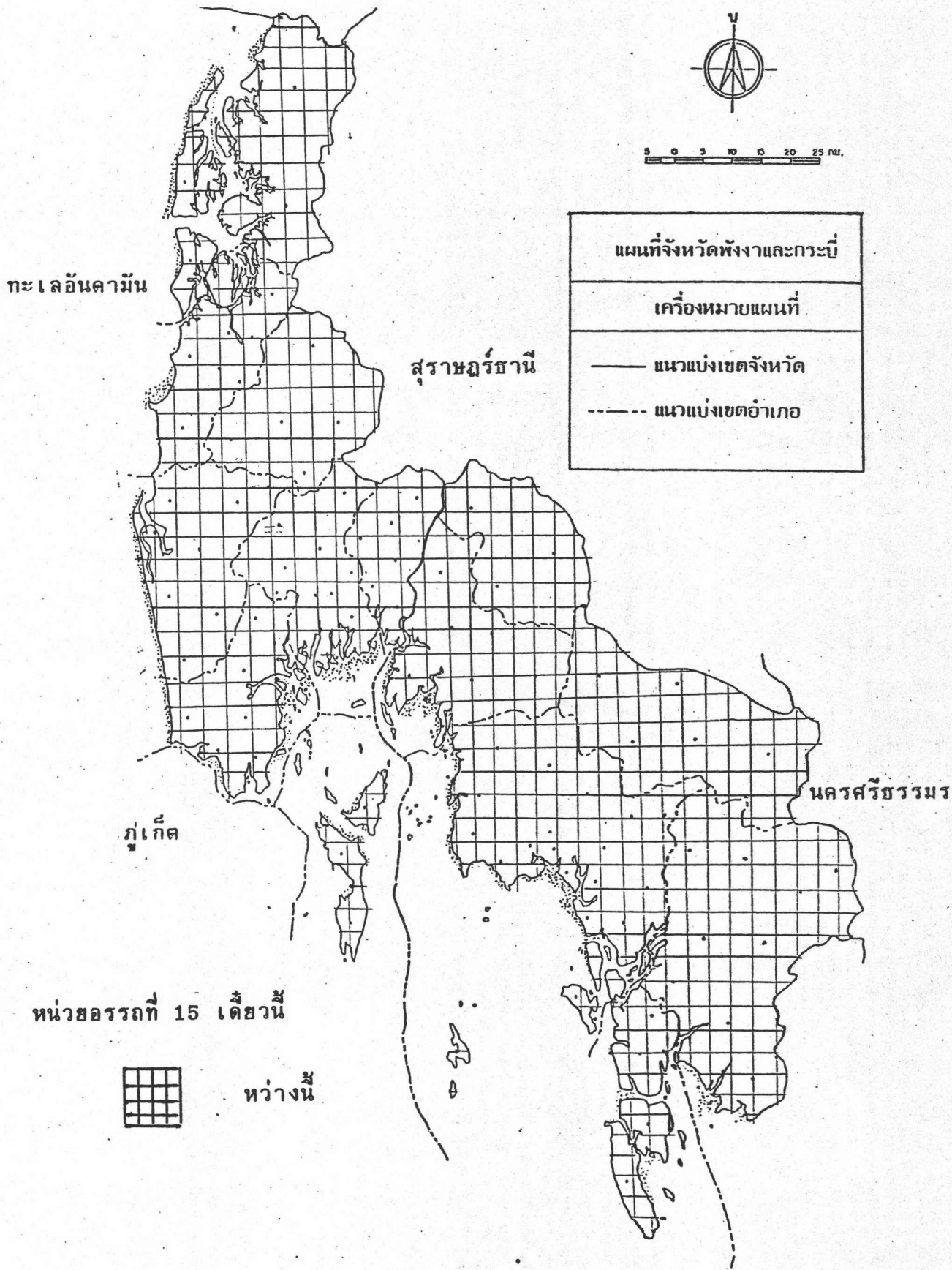
ภาพที่ 68 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

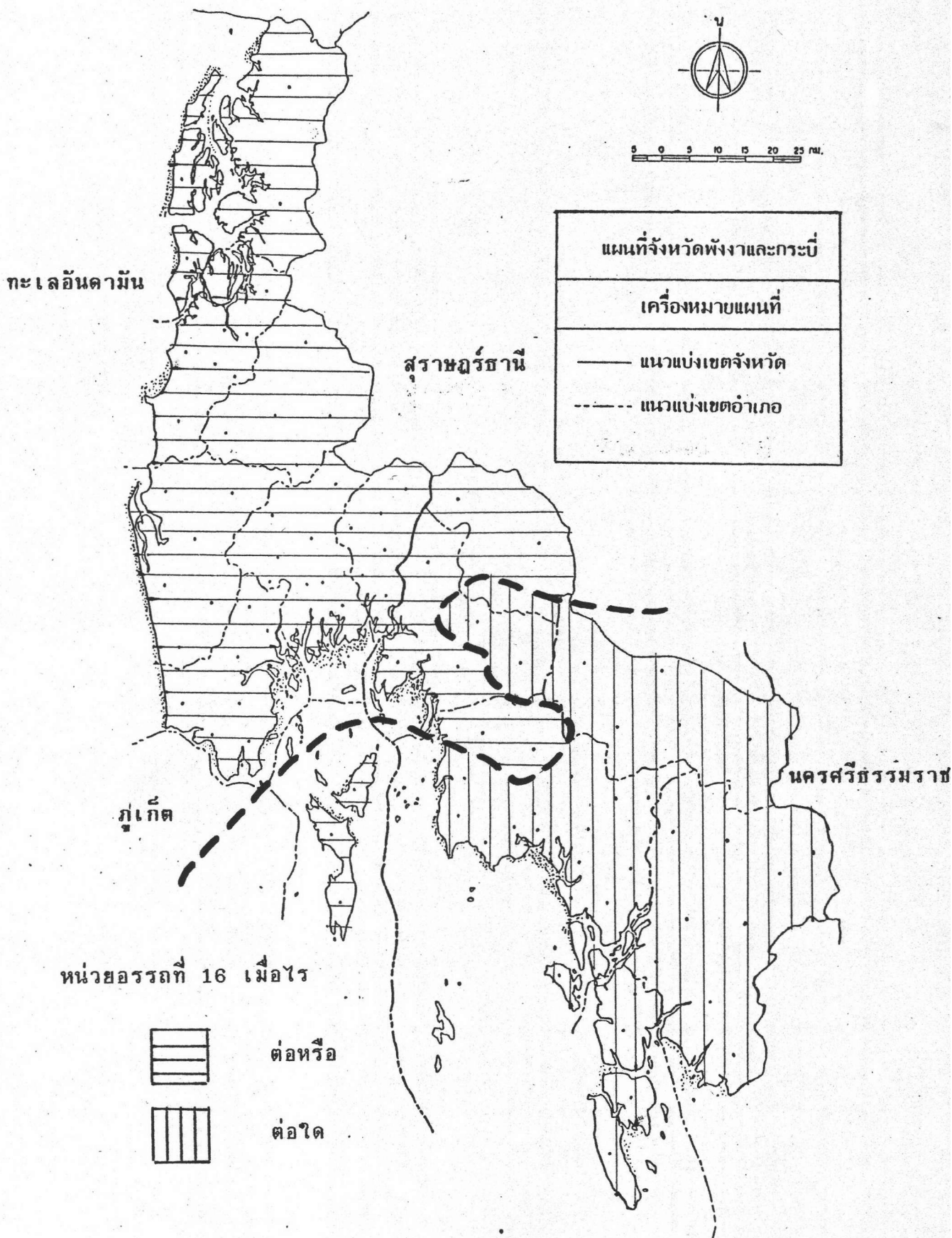
ภาพที่ 69 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

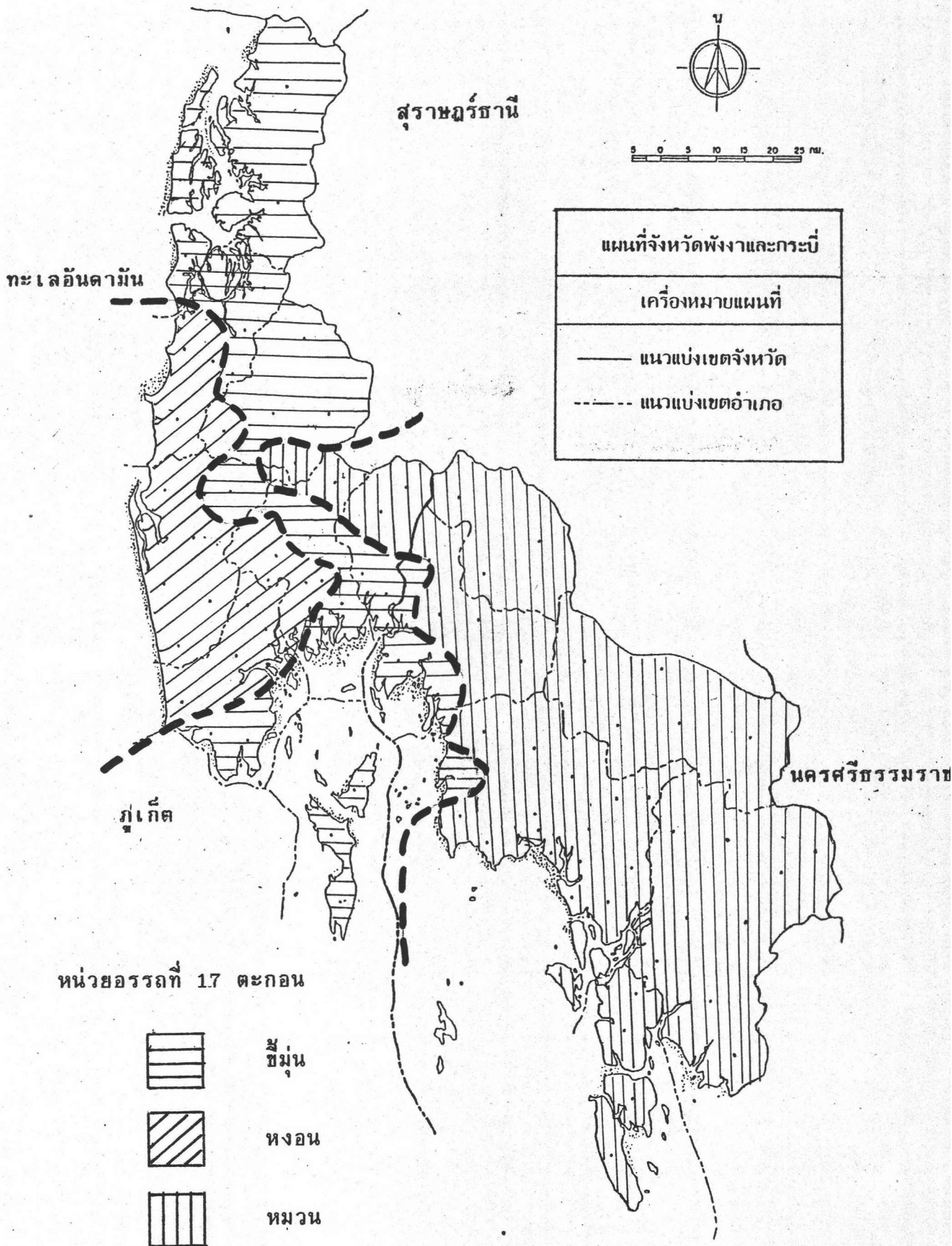
ภาพที่ 70 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

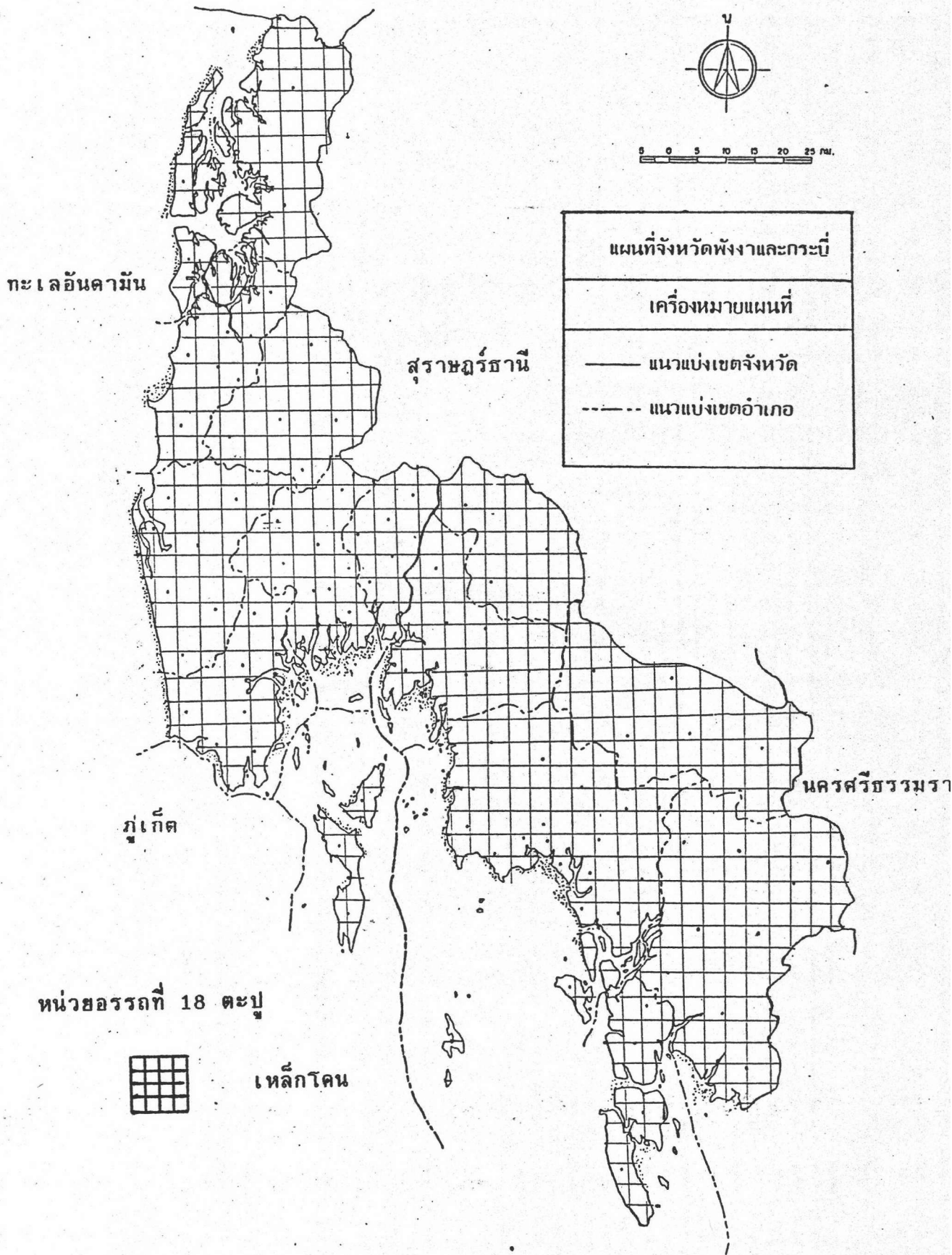
ภาพที่ 71 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

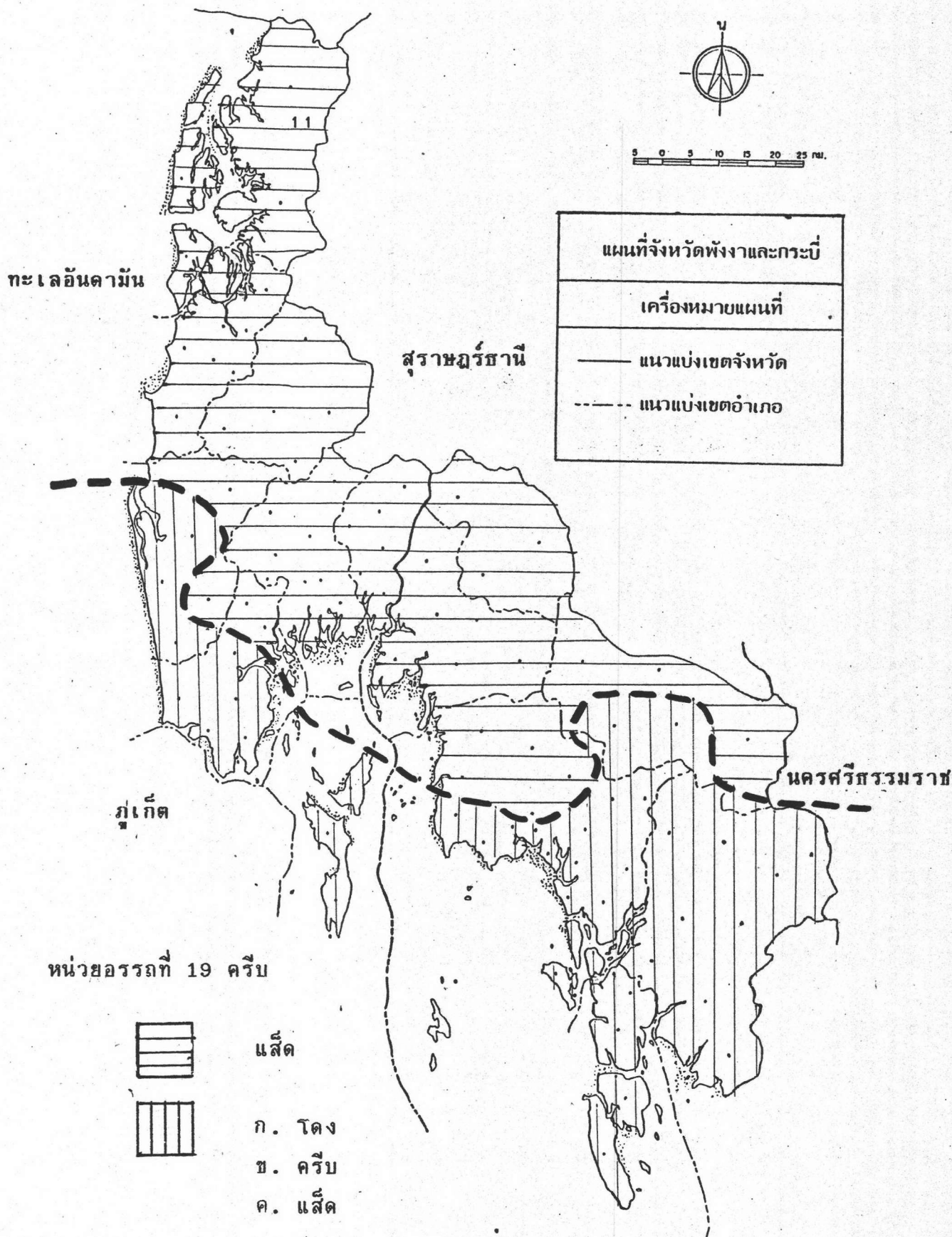
ภาพที่ 72 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

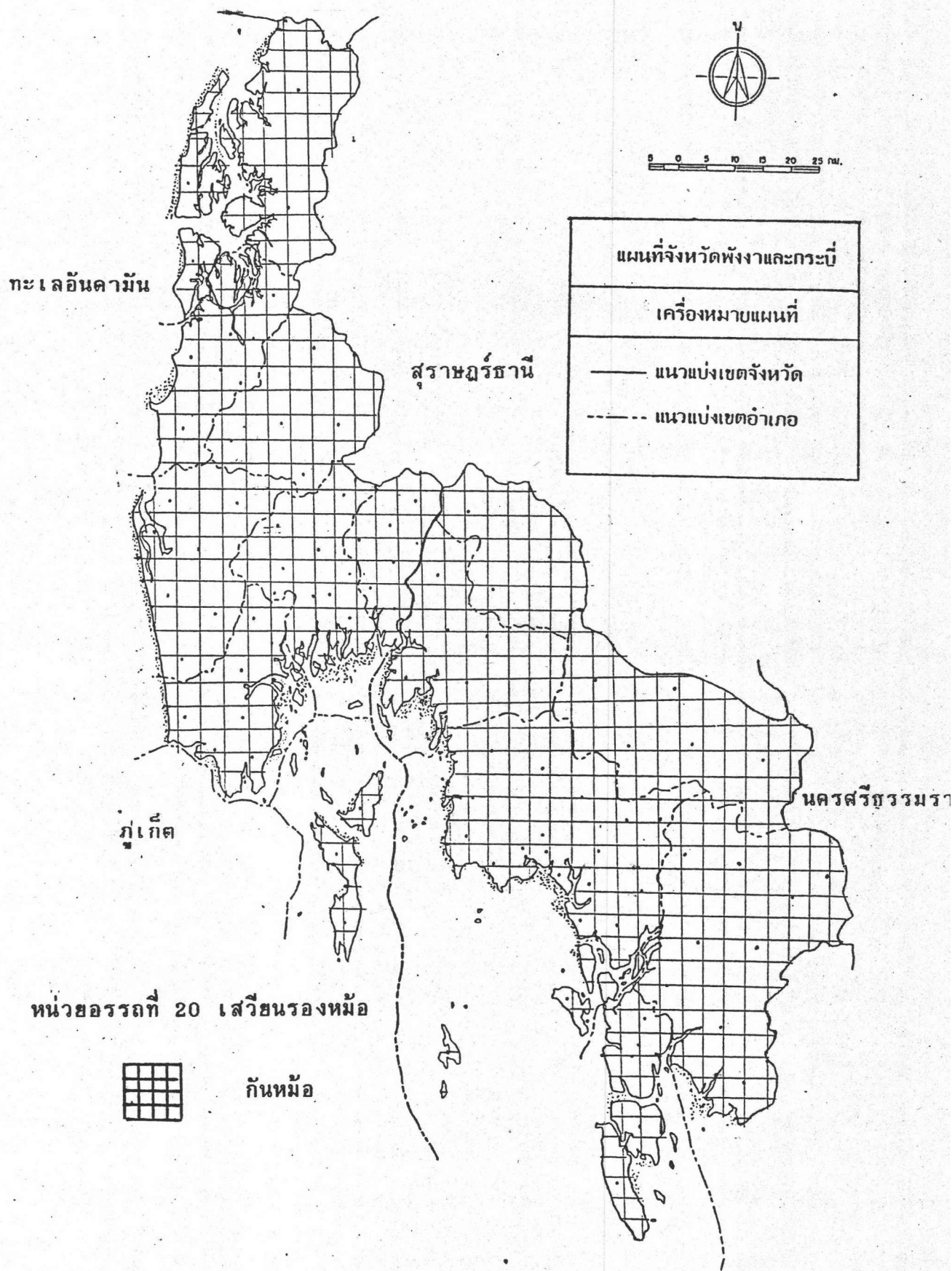
ภาพที่ 73 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

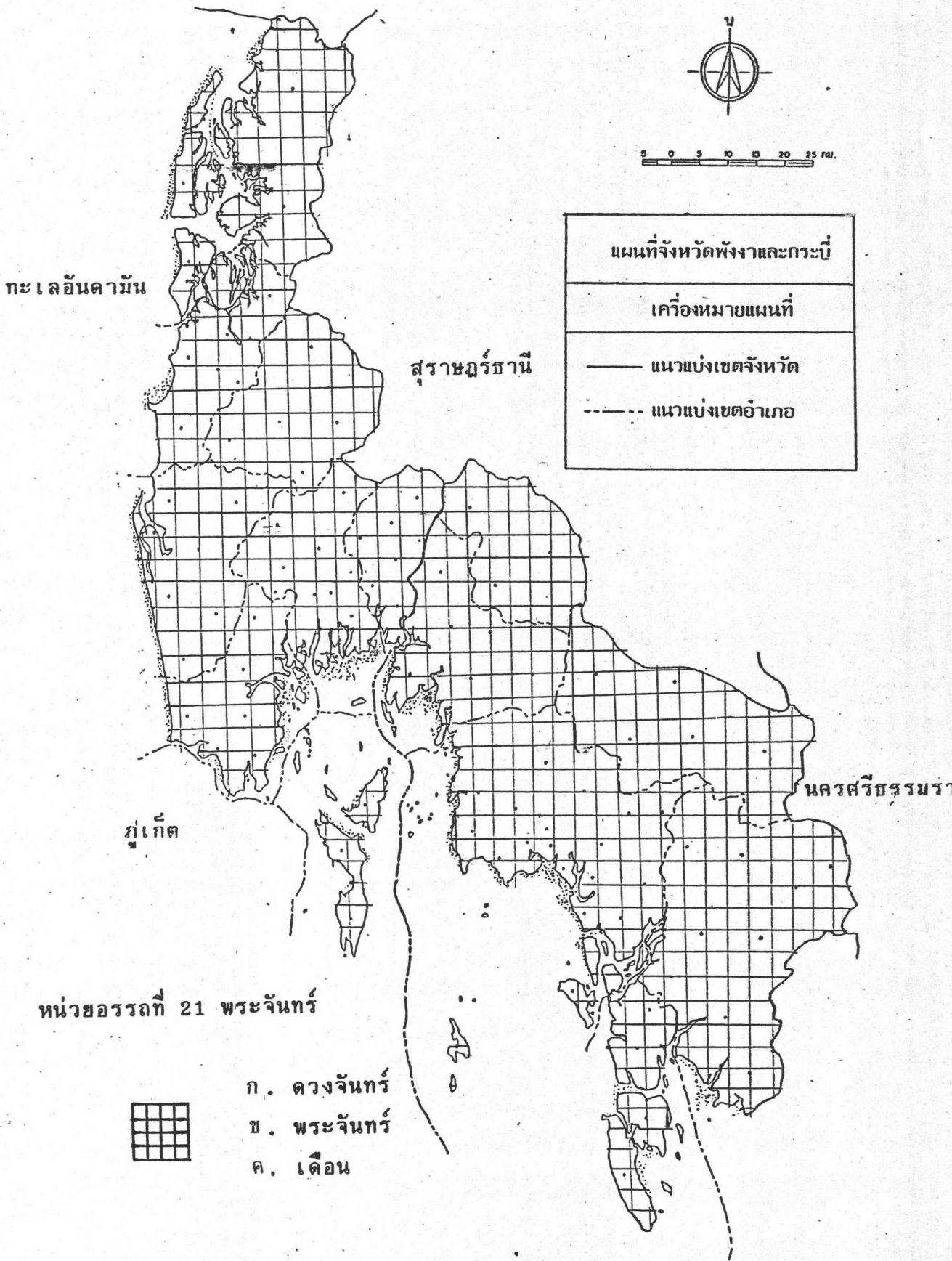
ภาพที่ 74 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

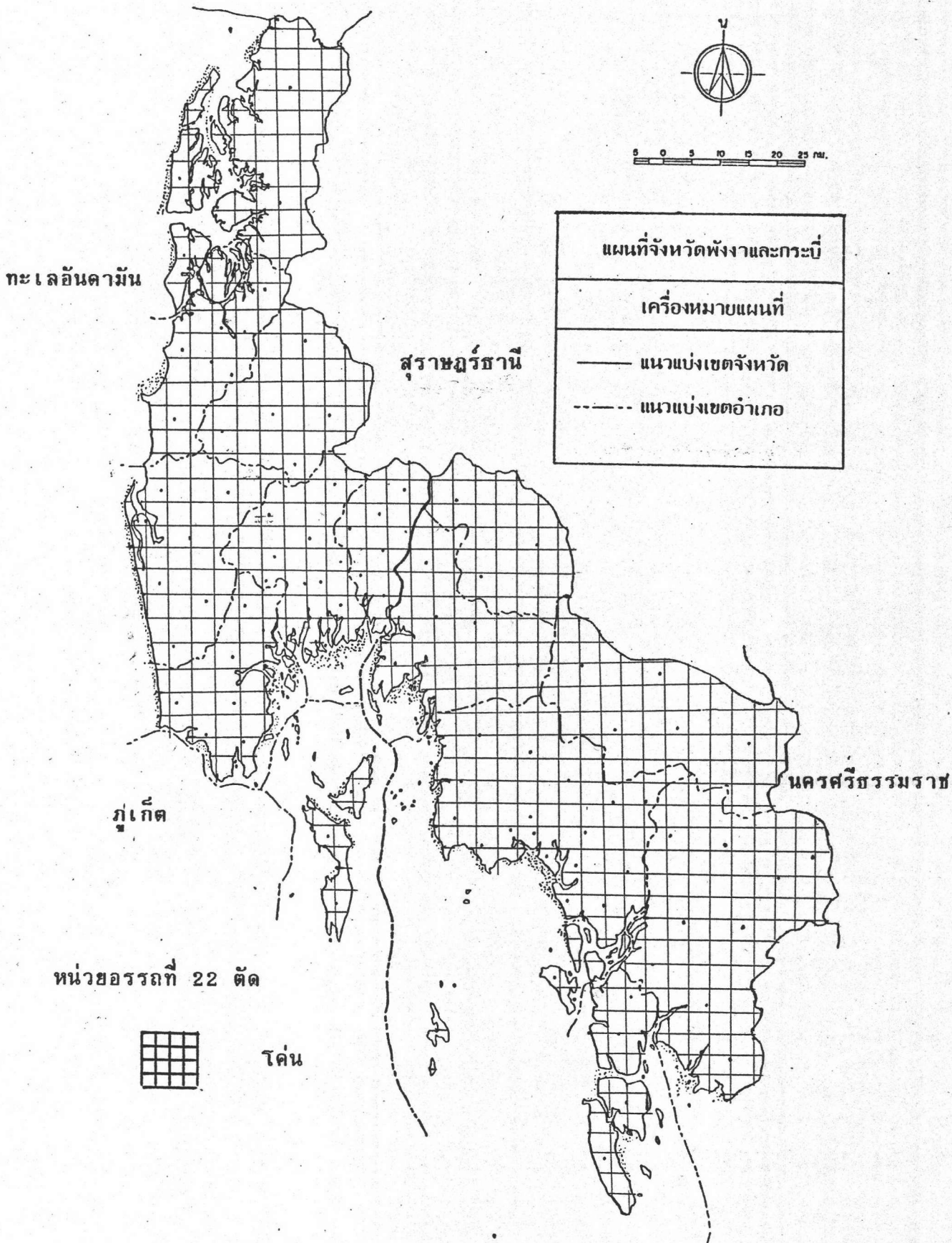
ภาพที่ 75 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

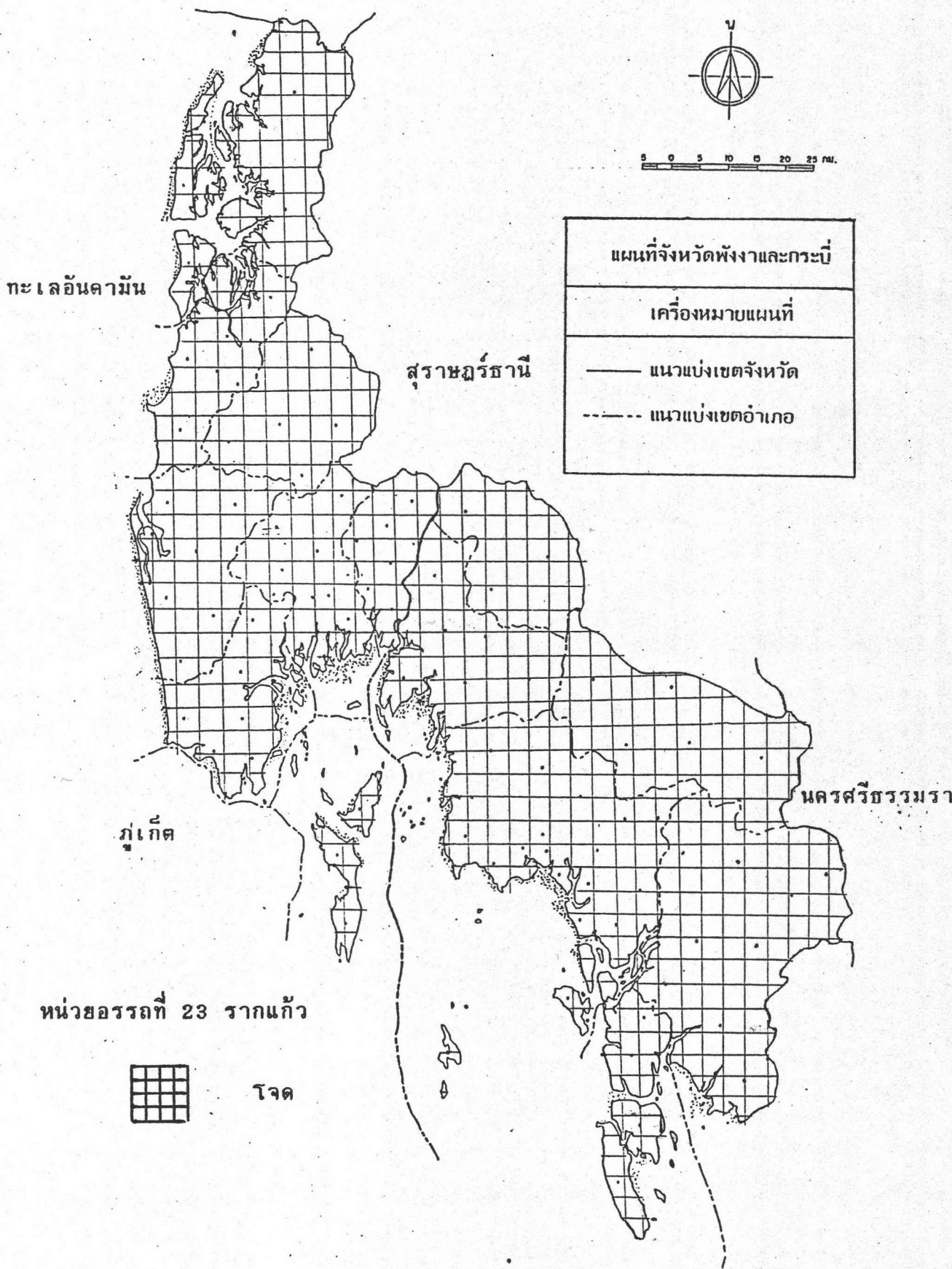
ภาพที่ 76 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

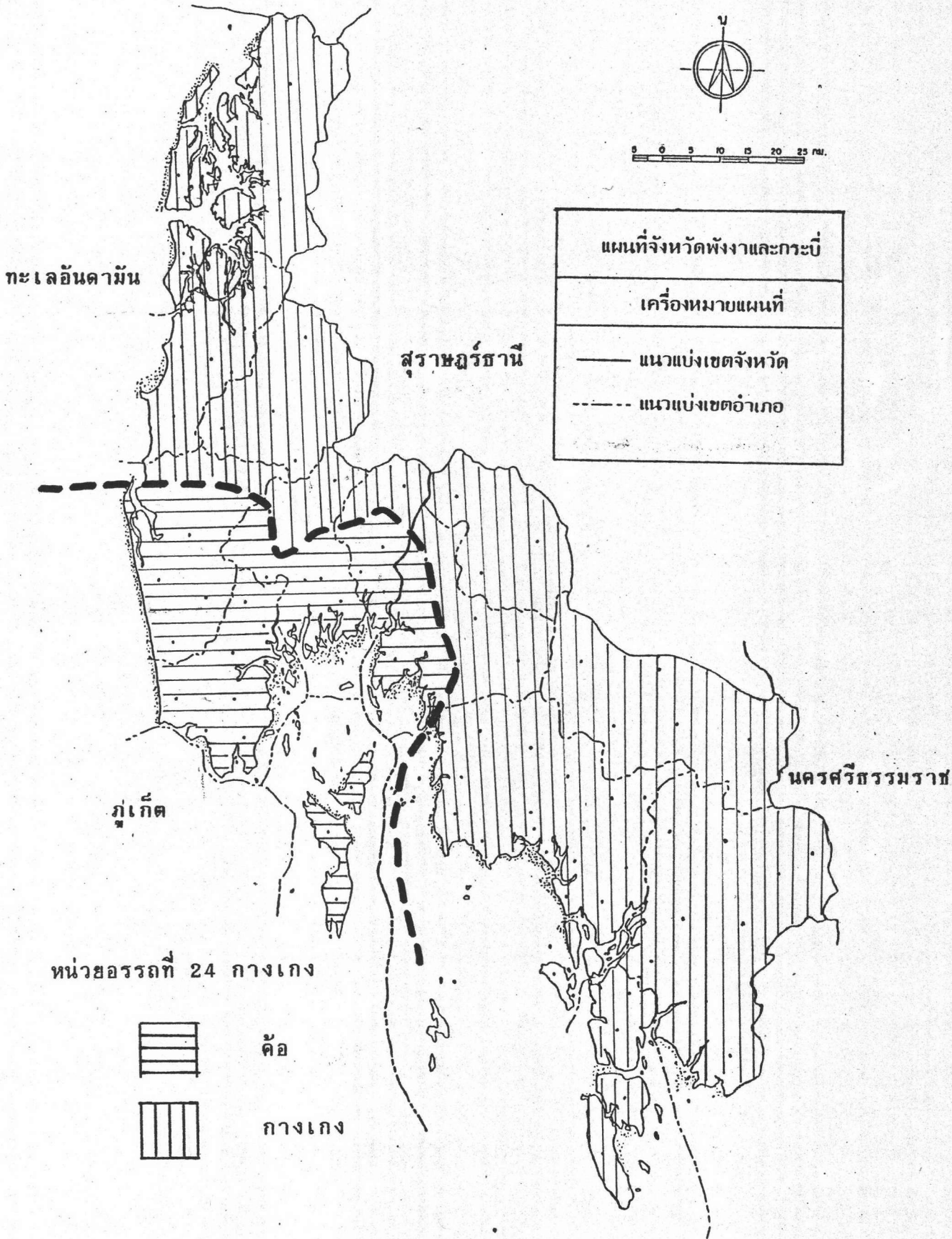
ภาพที่ 77 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

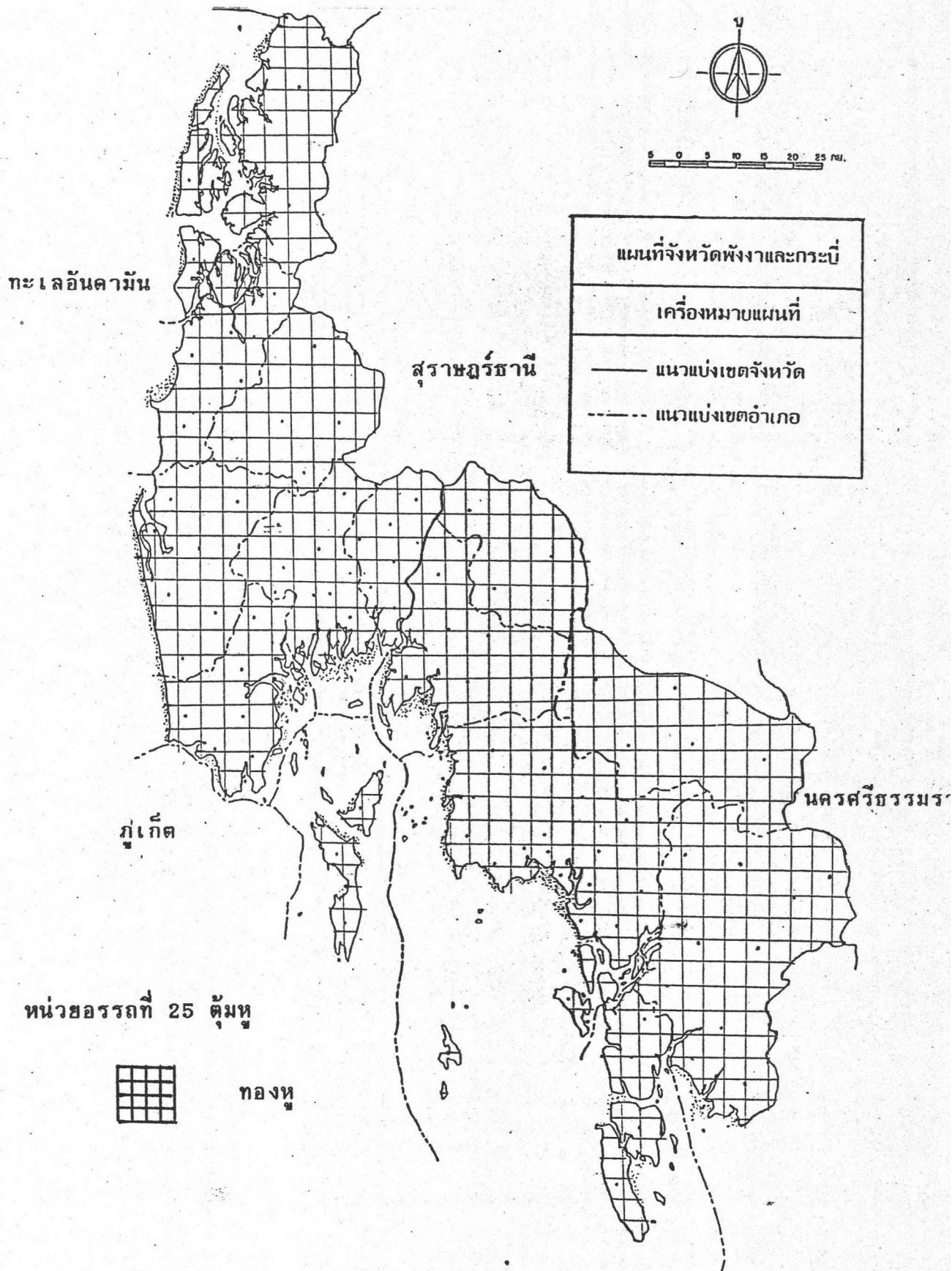
ภาพที่ 78 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

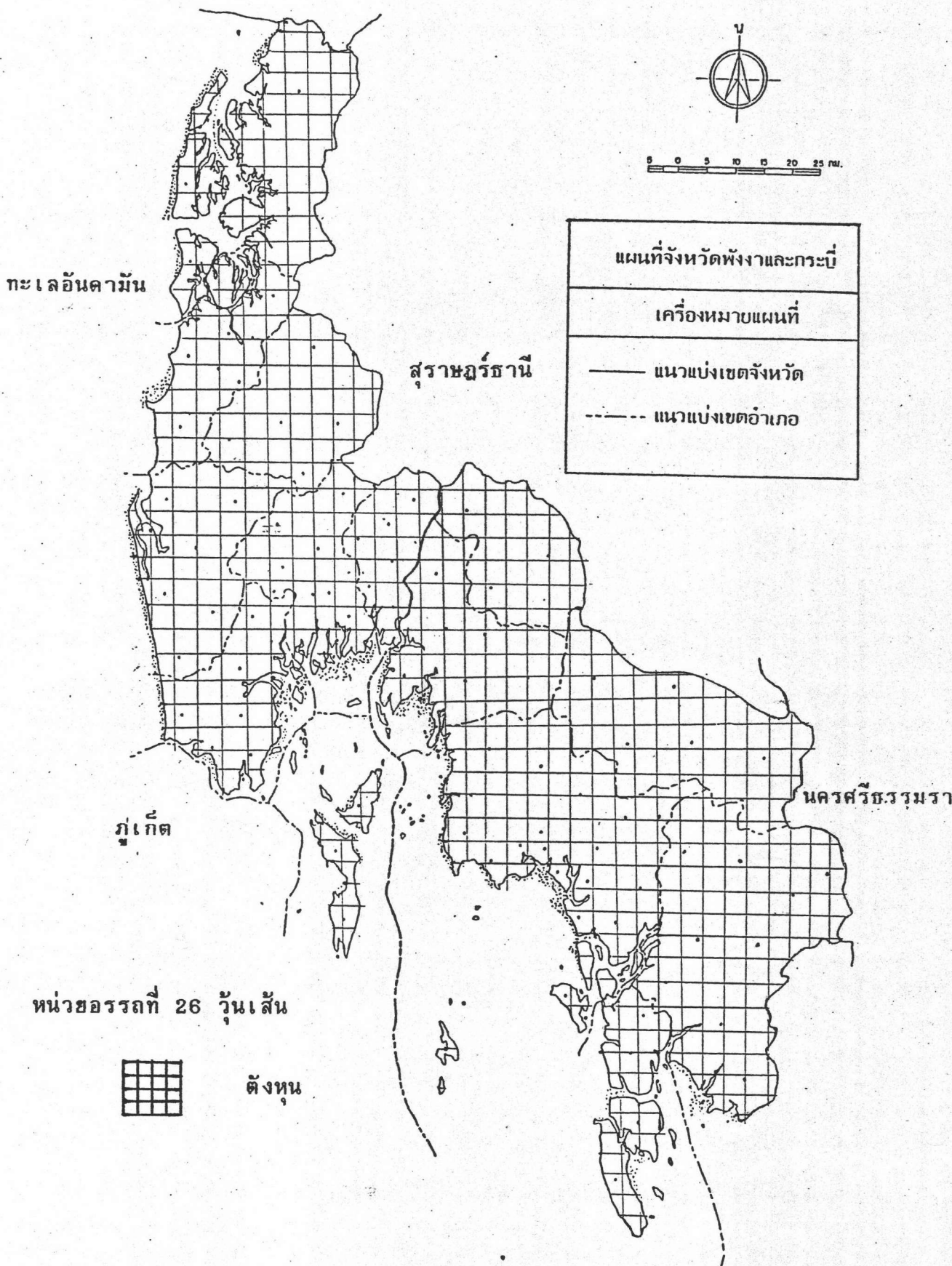
ภาพที่ 79 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

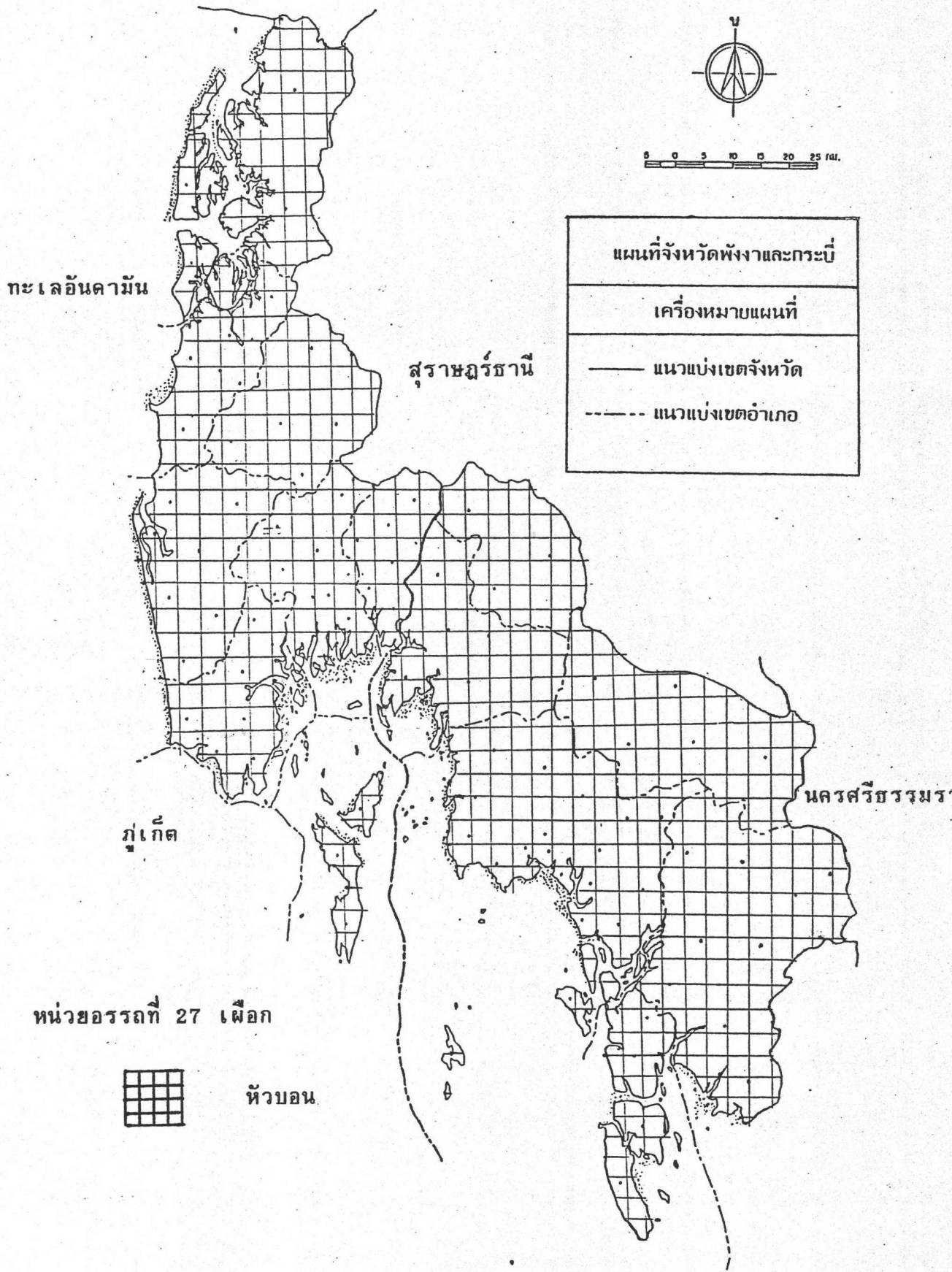
ภาพที่ 80 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

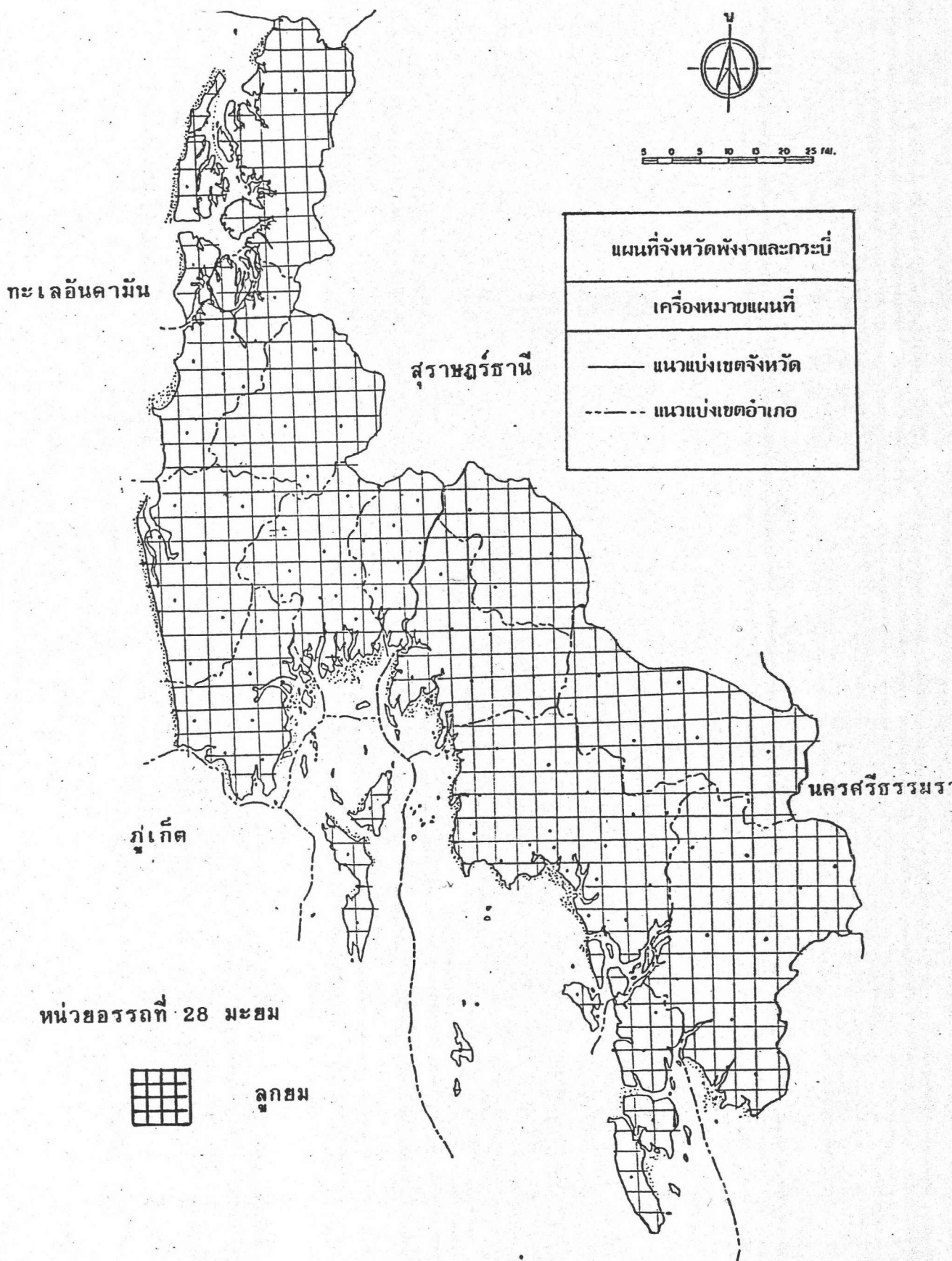
ภาพที่ 81 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

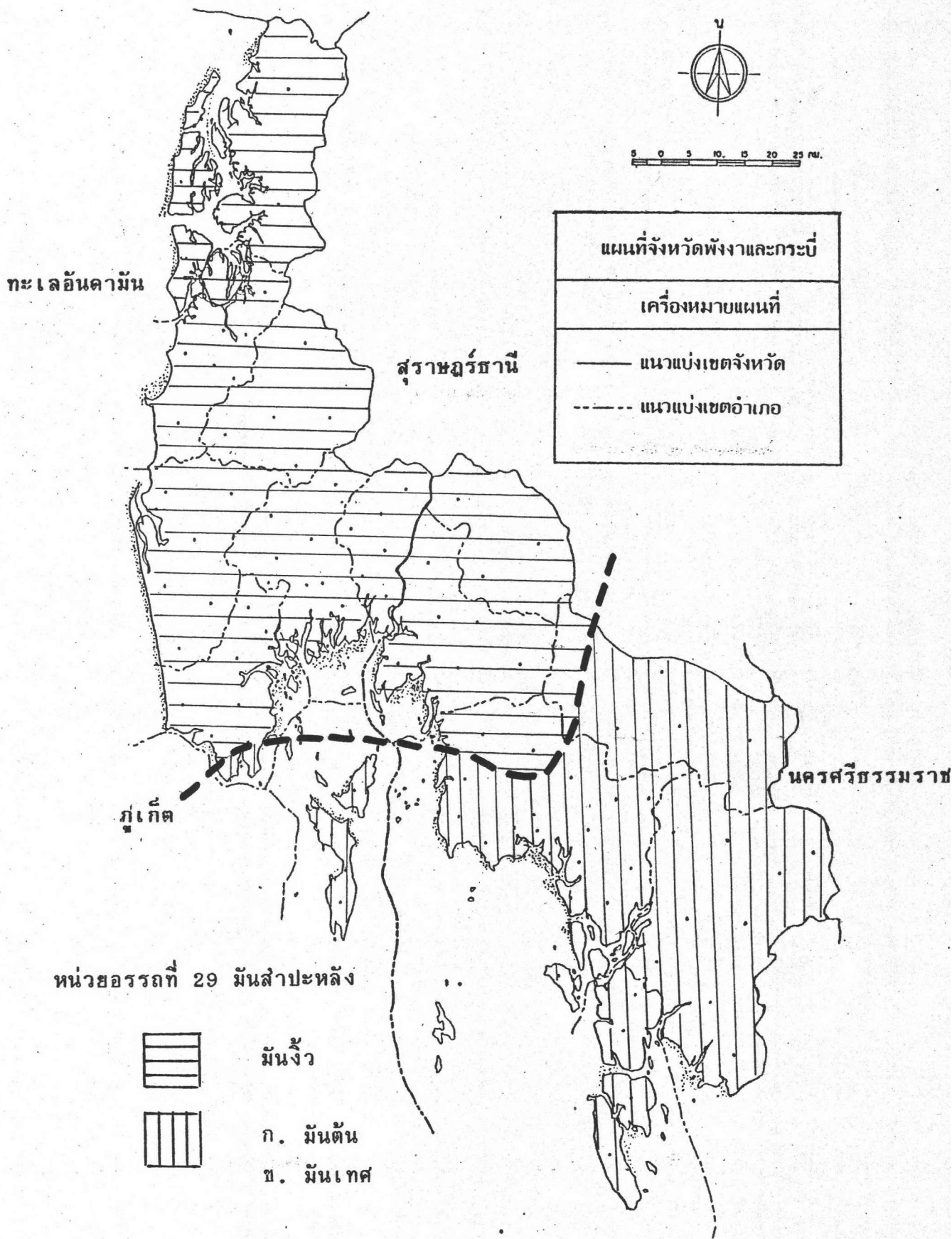
ภาพที่ 82 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

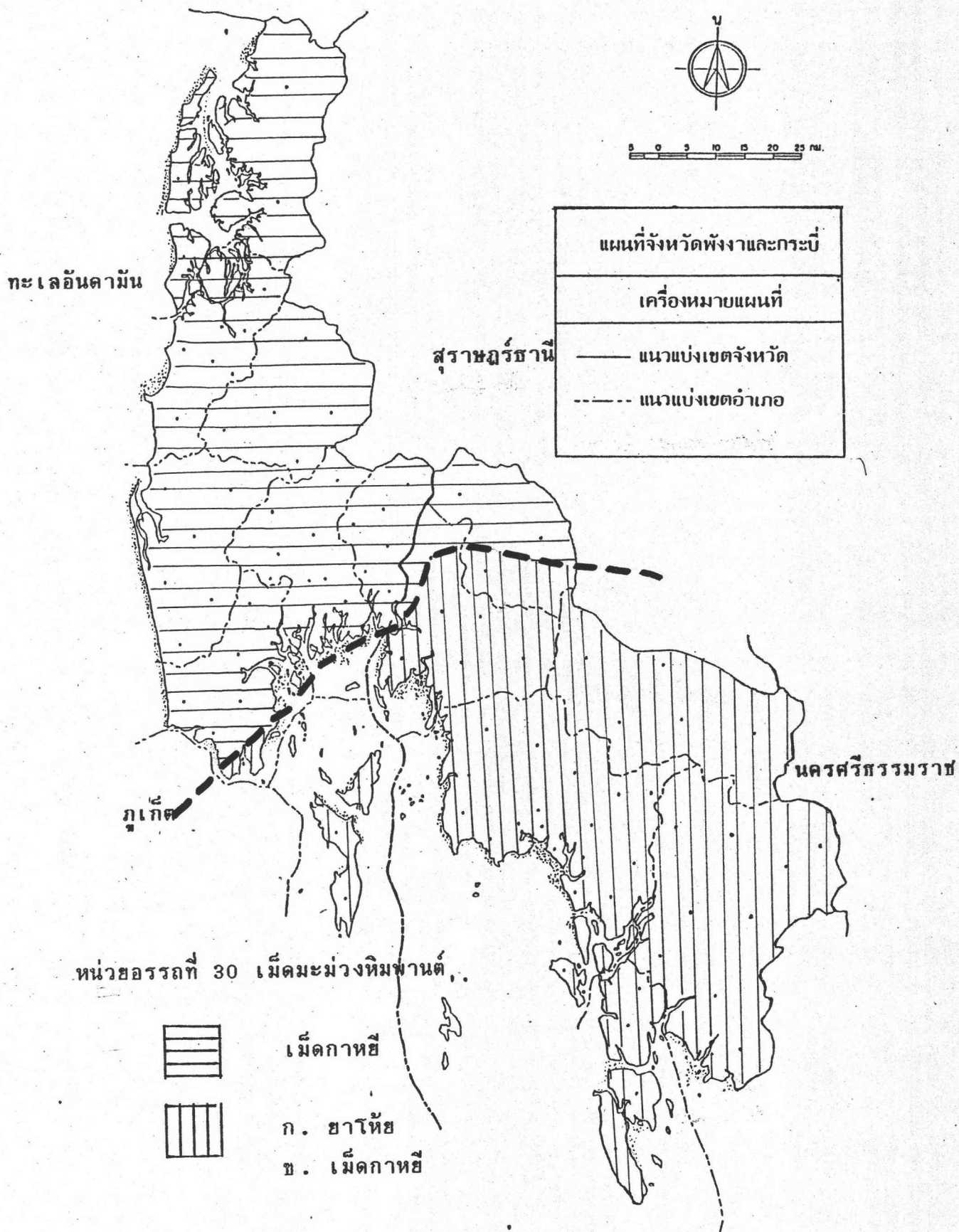
ภาพที่ 83 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

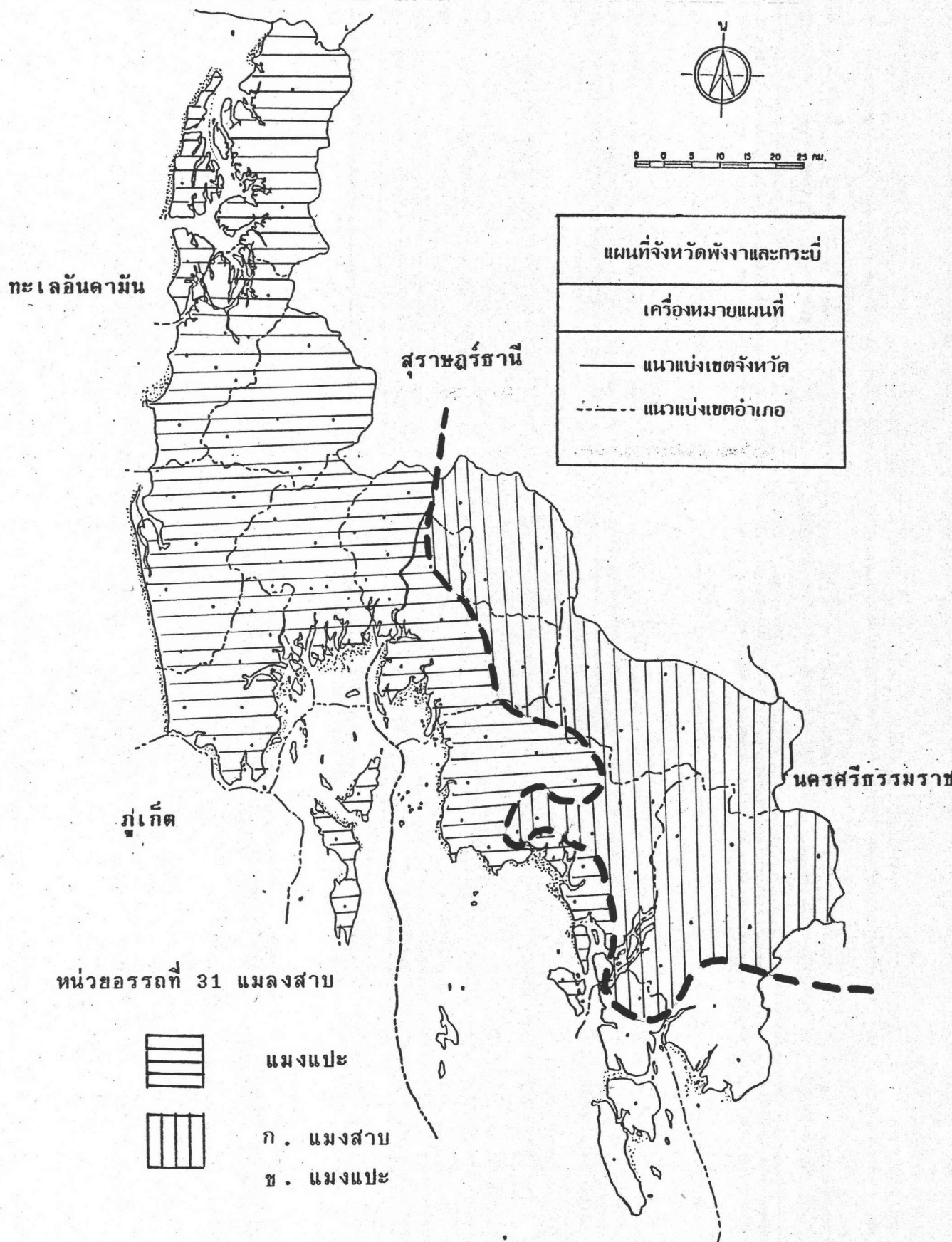
ภาพที่ 84 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

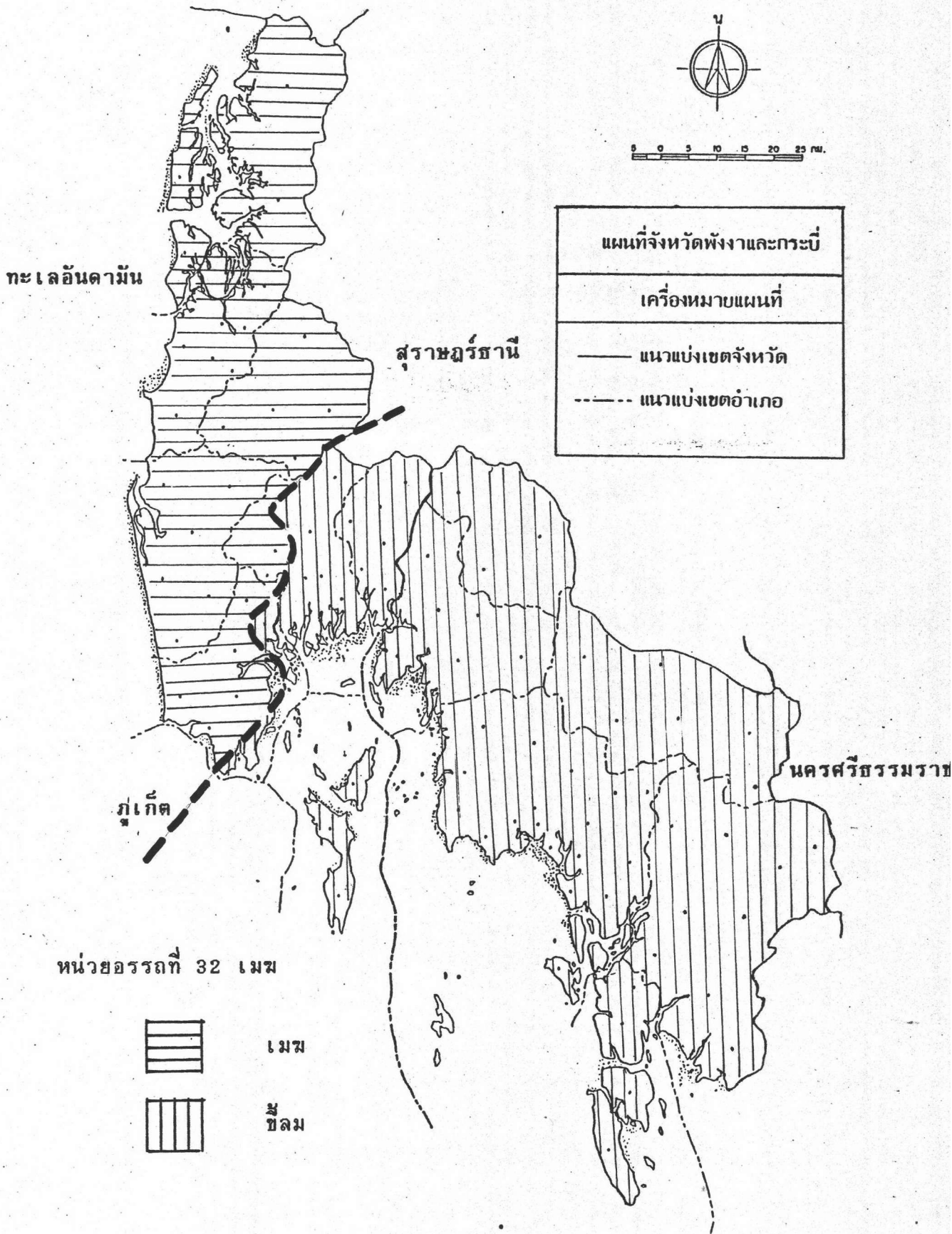
ภาพที่ 85 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

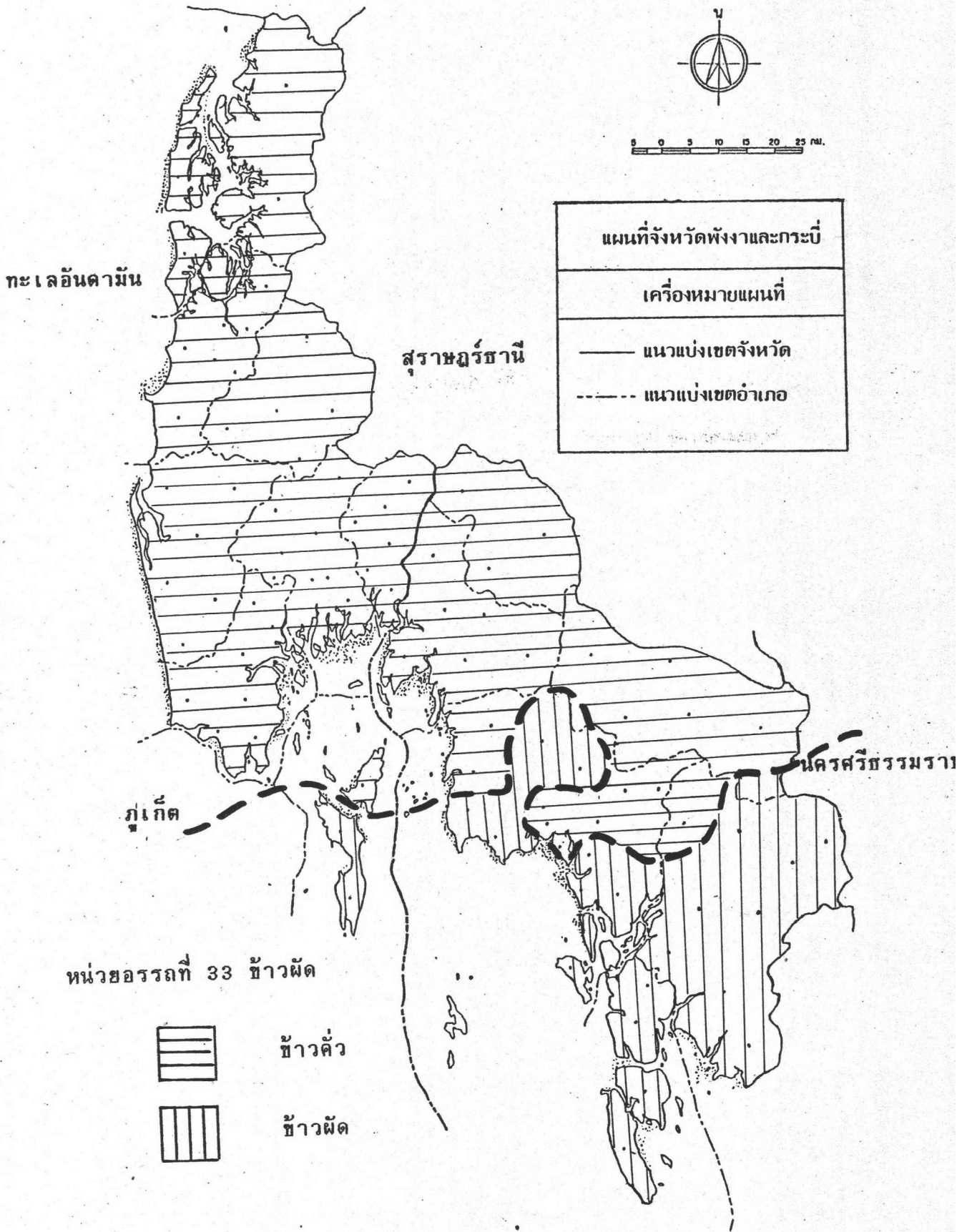
ภาพที่ 86 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

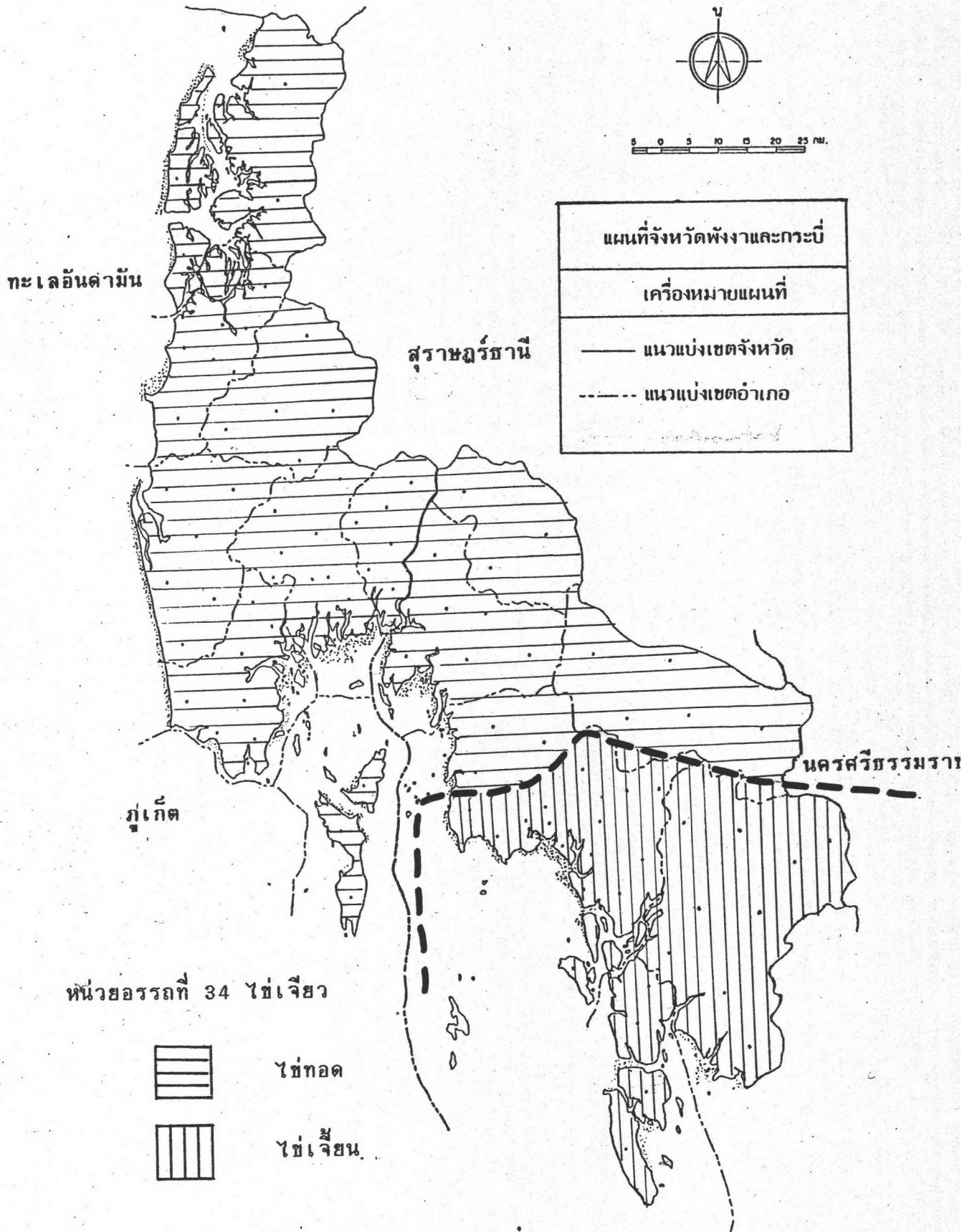
ภาพที่ 87 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

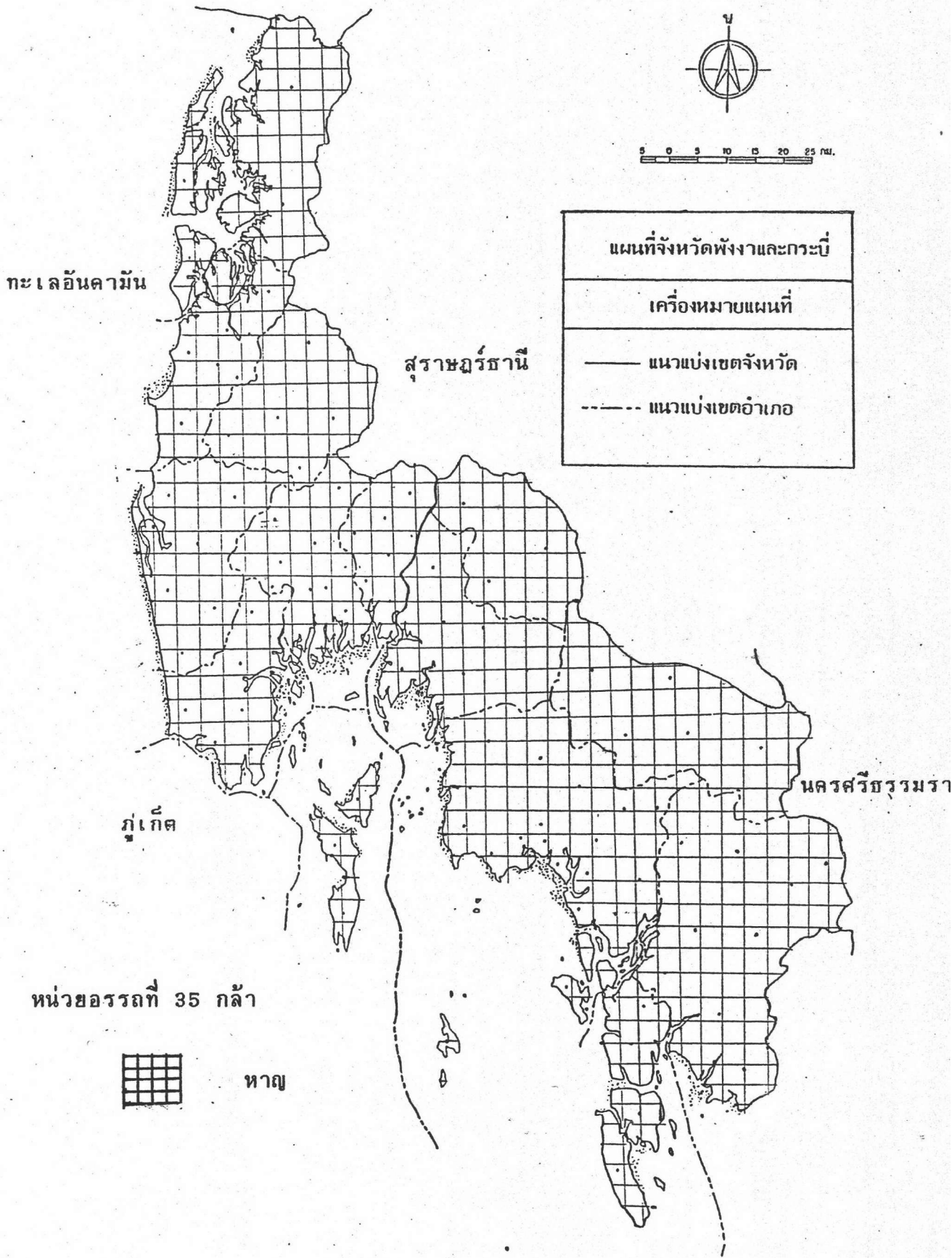
ภาพที่ 88 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

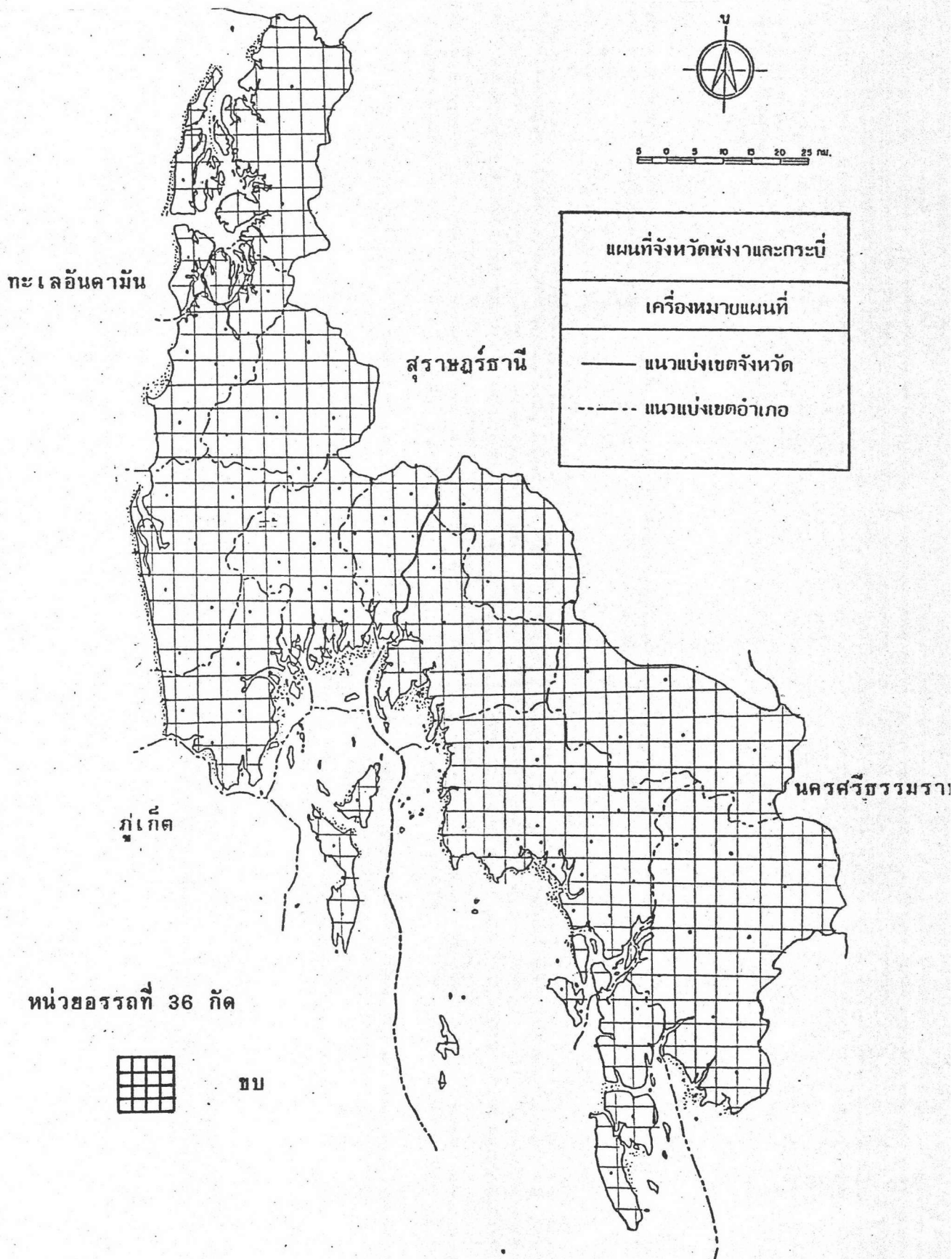
ภาพที่ 89 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

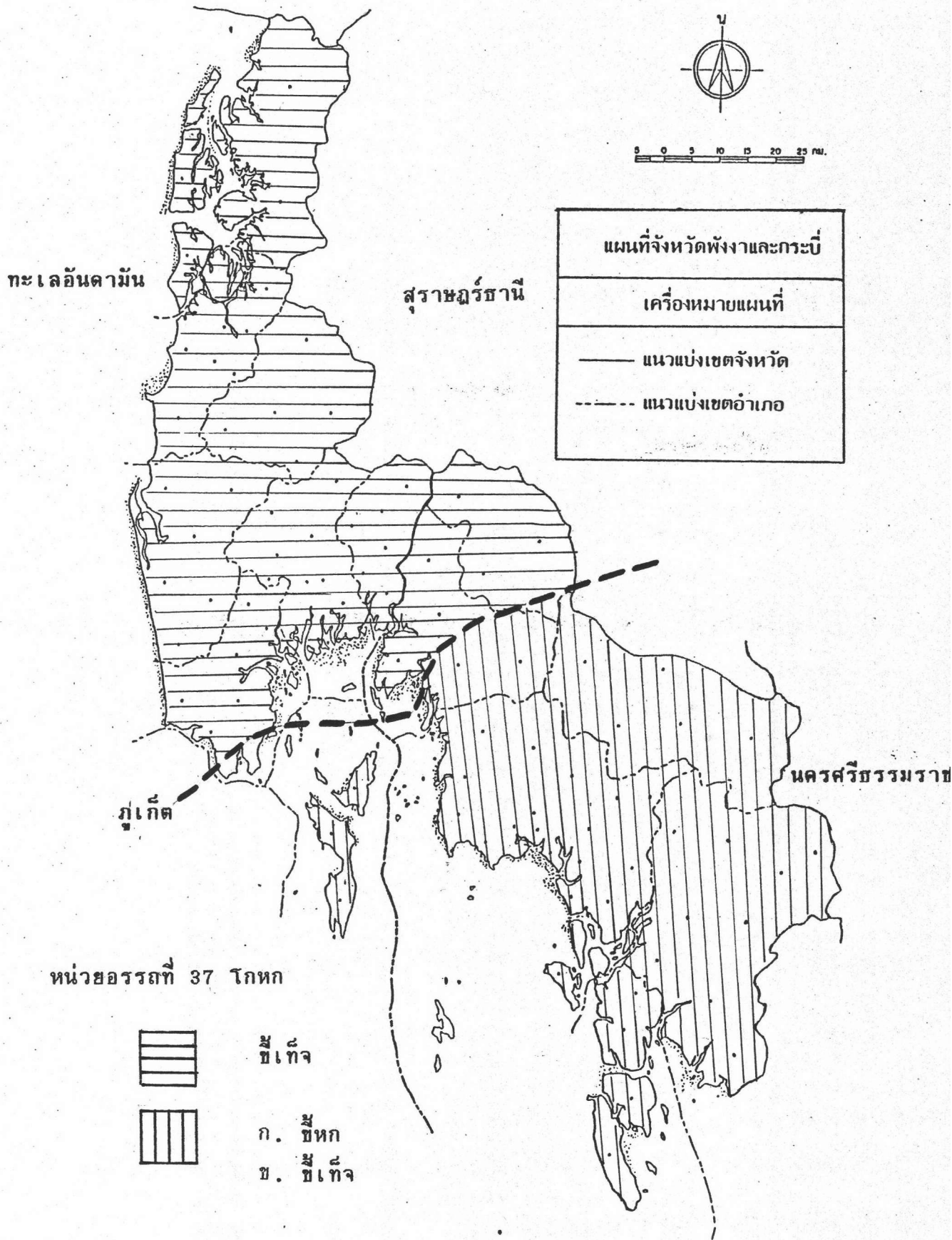
ภาพที่ 90 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

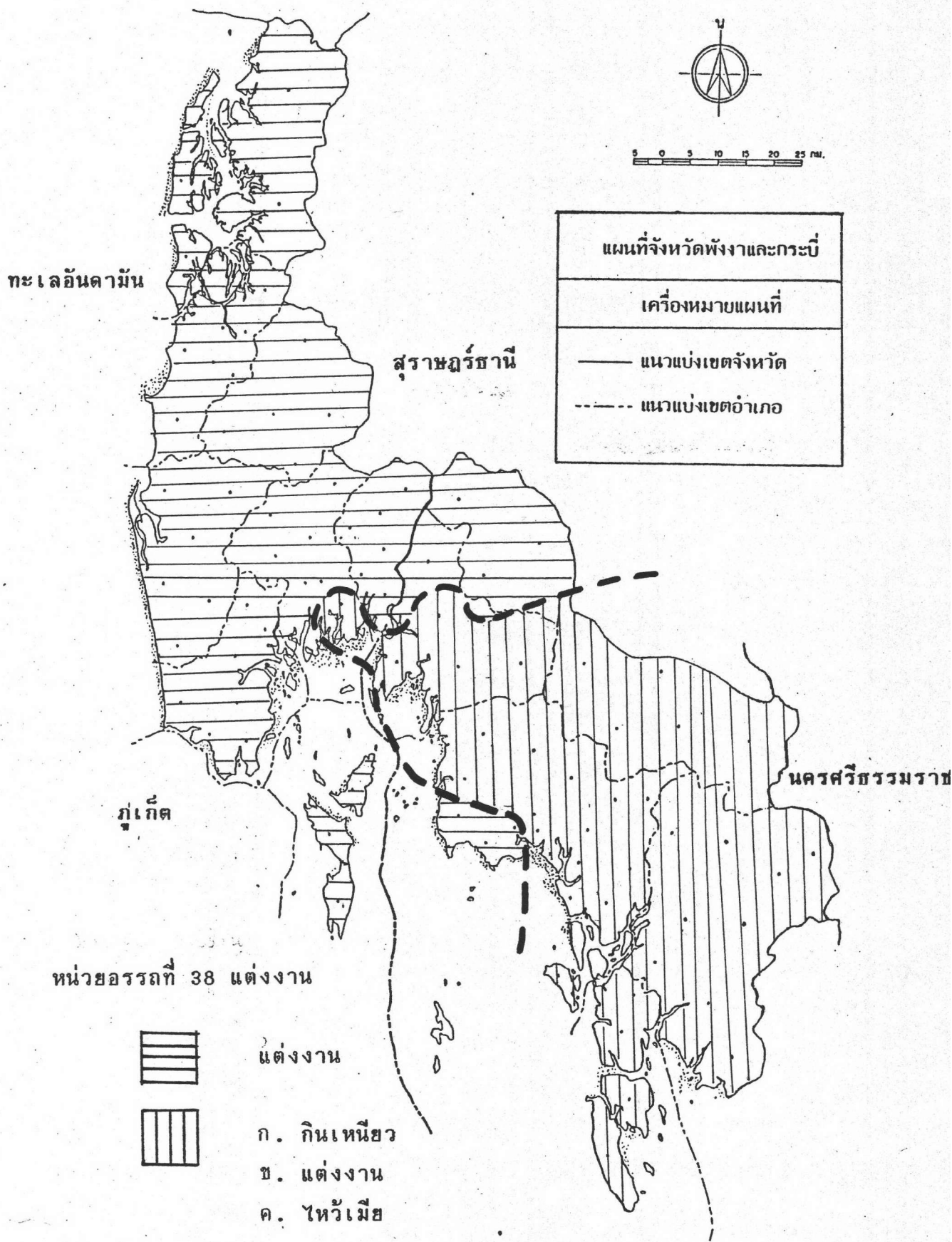
ภาพที่ 91 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

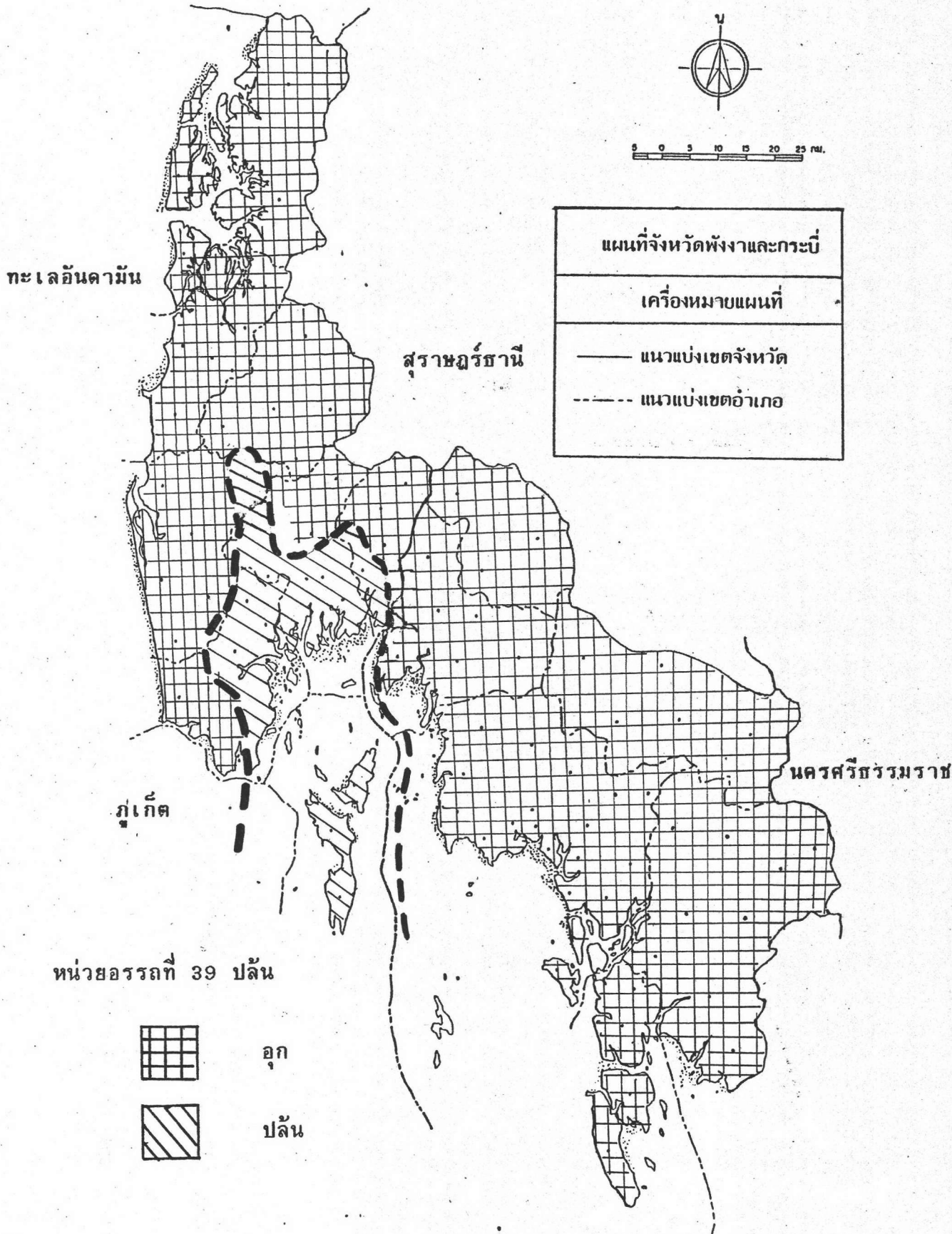
ภาพที่ 92 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

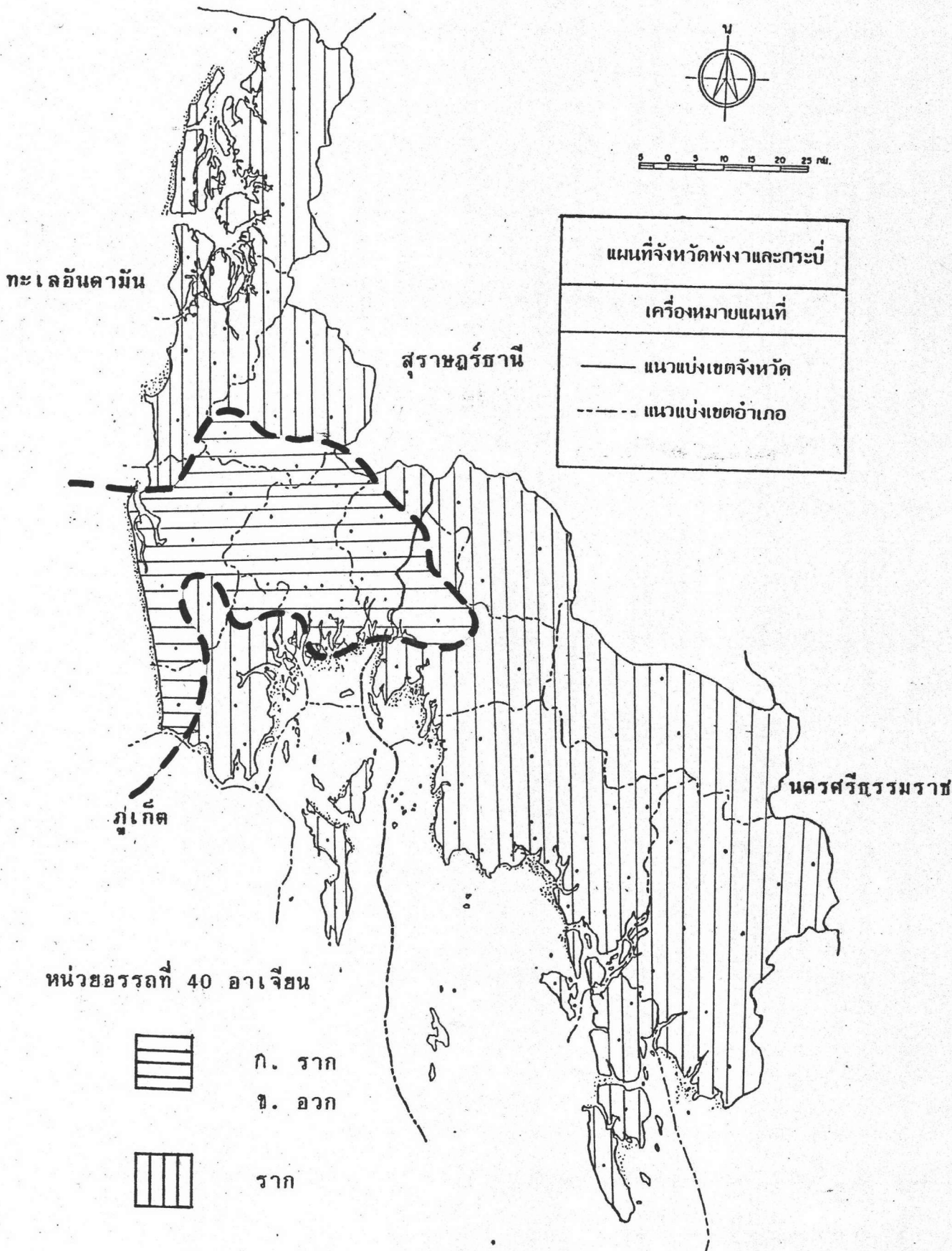
ภาพที่ 93 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

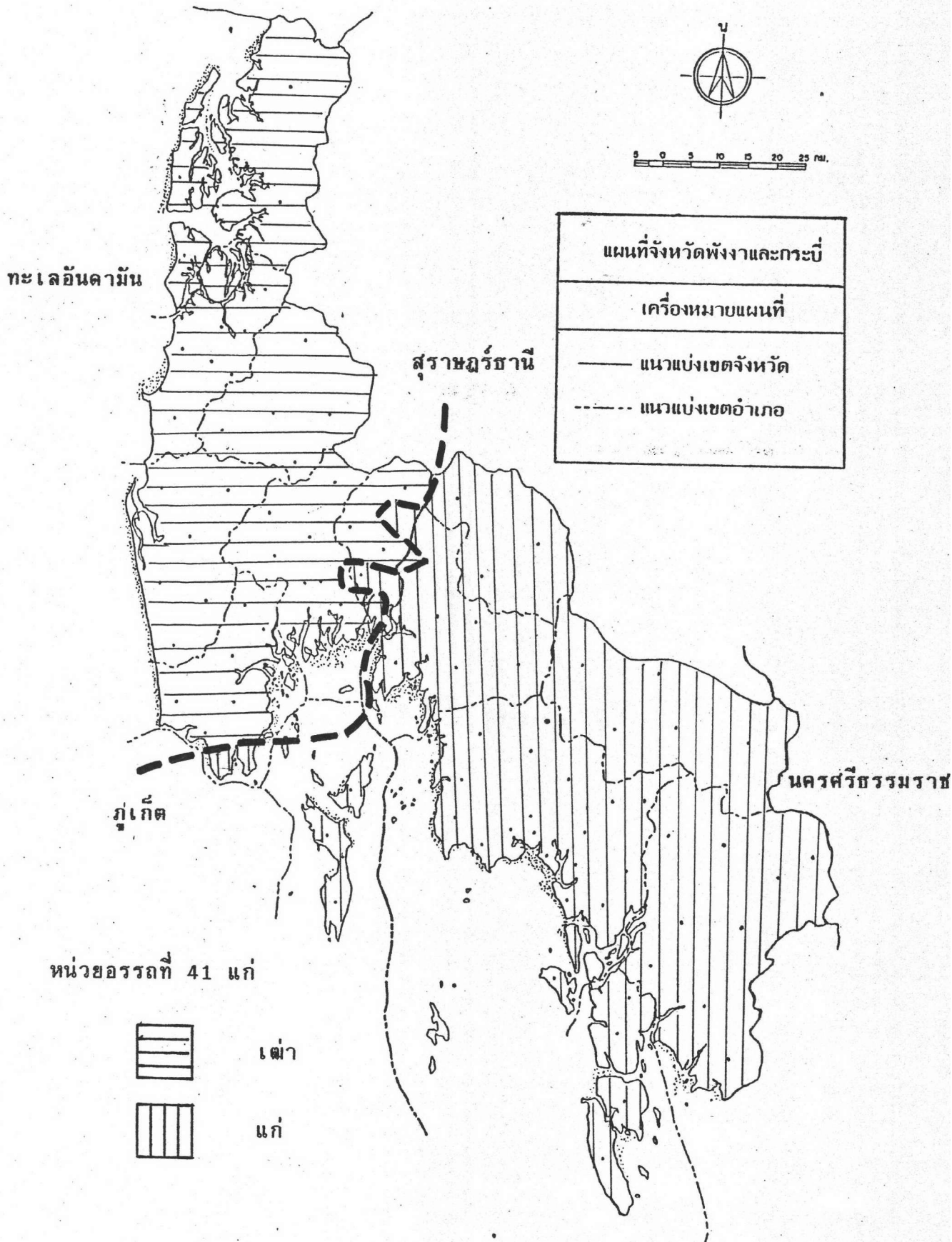
ภาพที่ 94 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

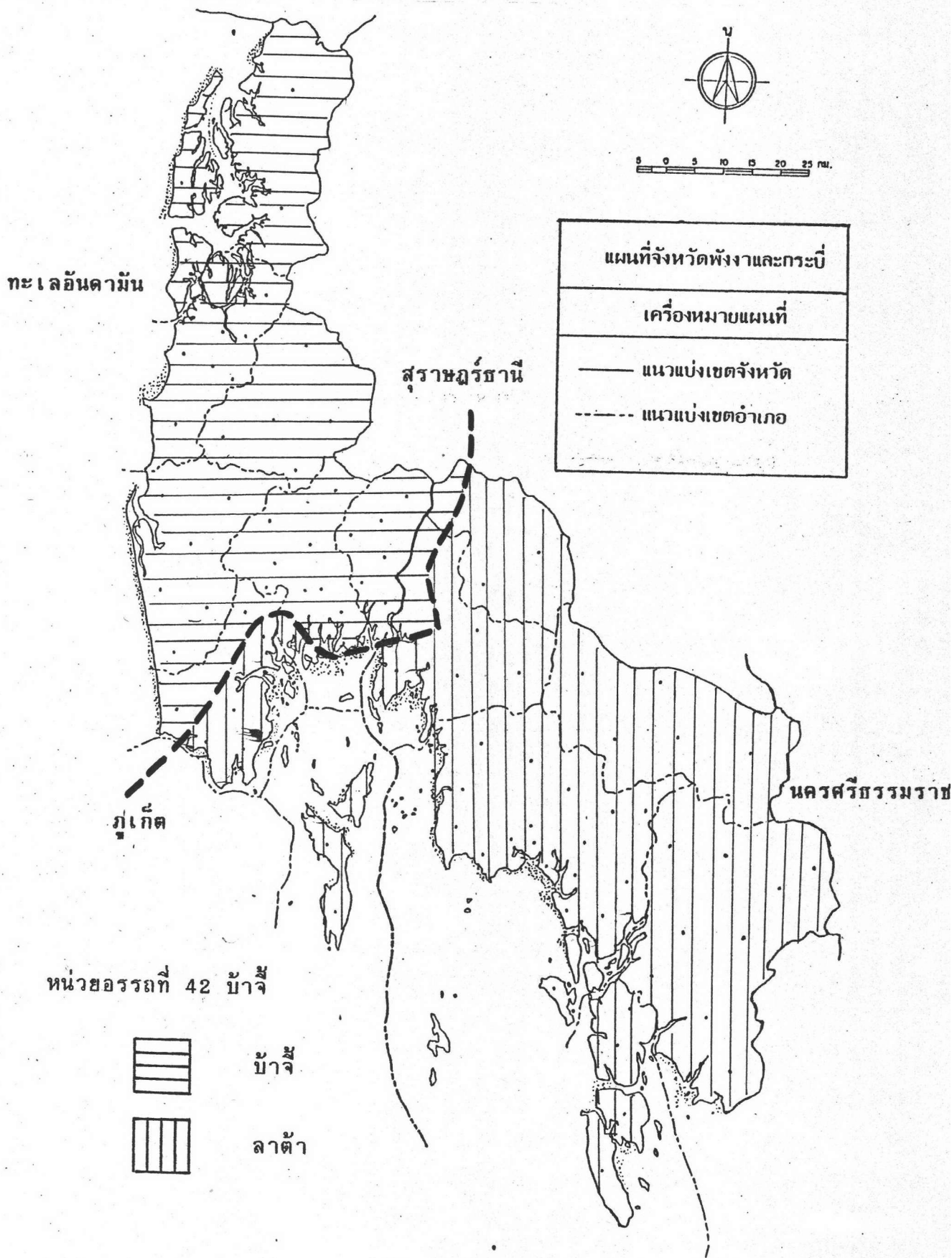
ภาพที่ 95 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

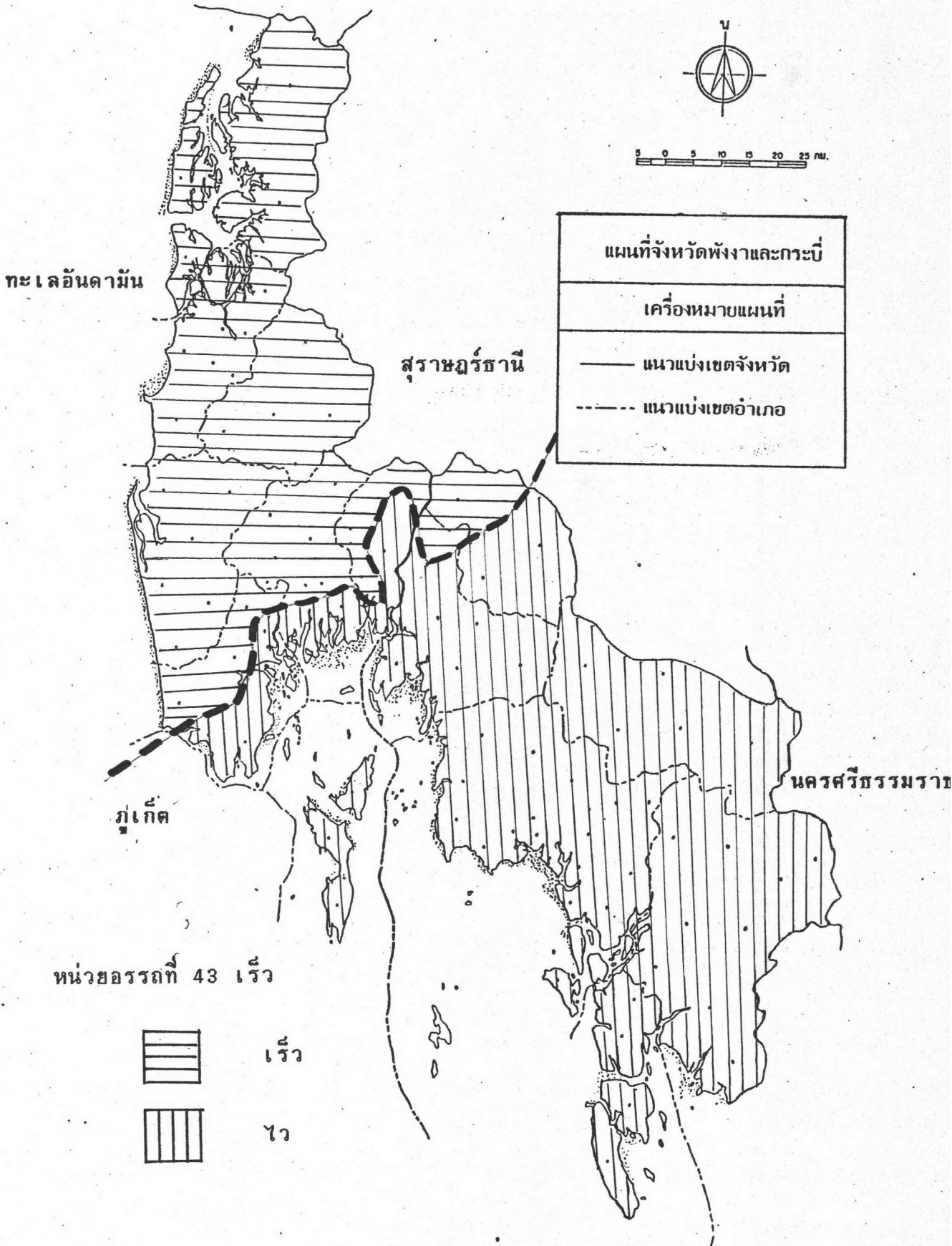
ภาพที่ 96 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

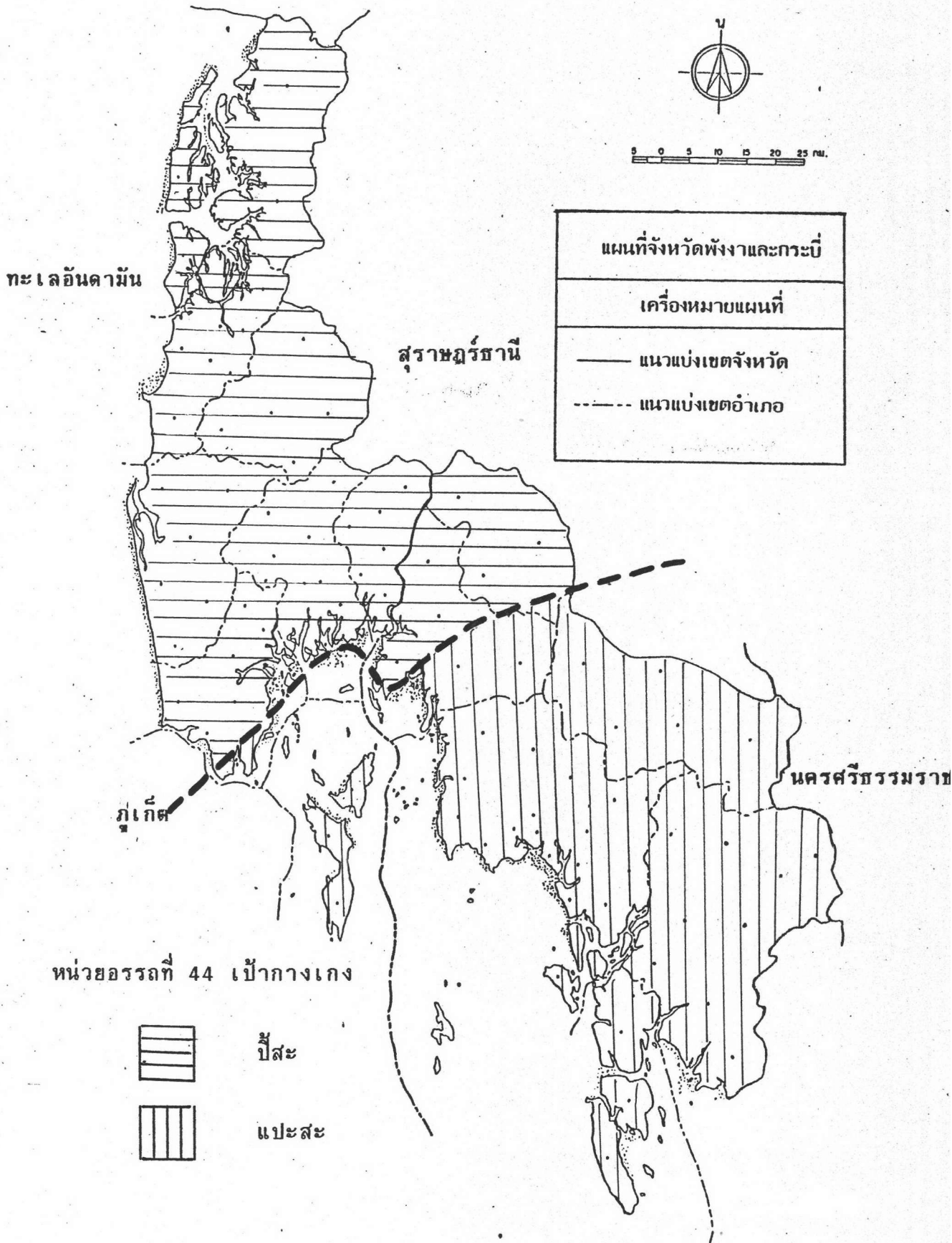
ภาพที่ 97 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

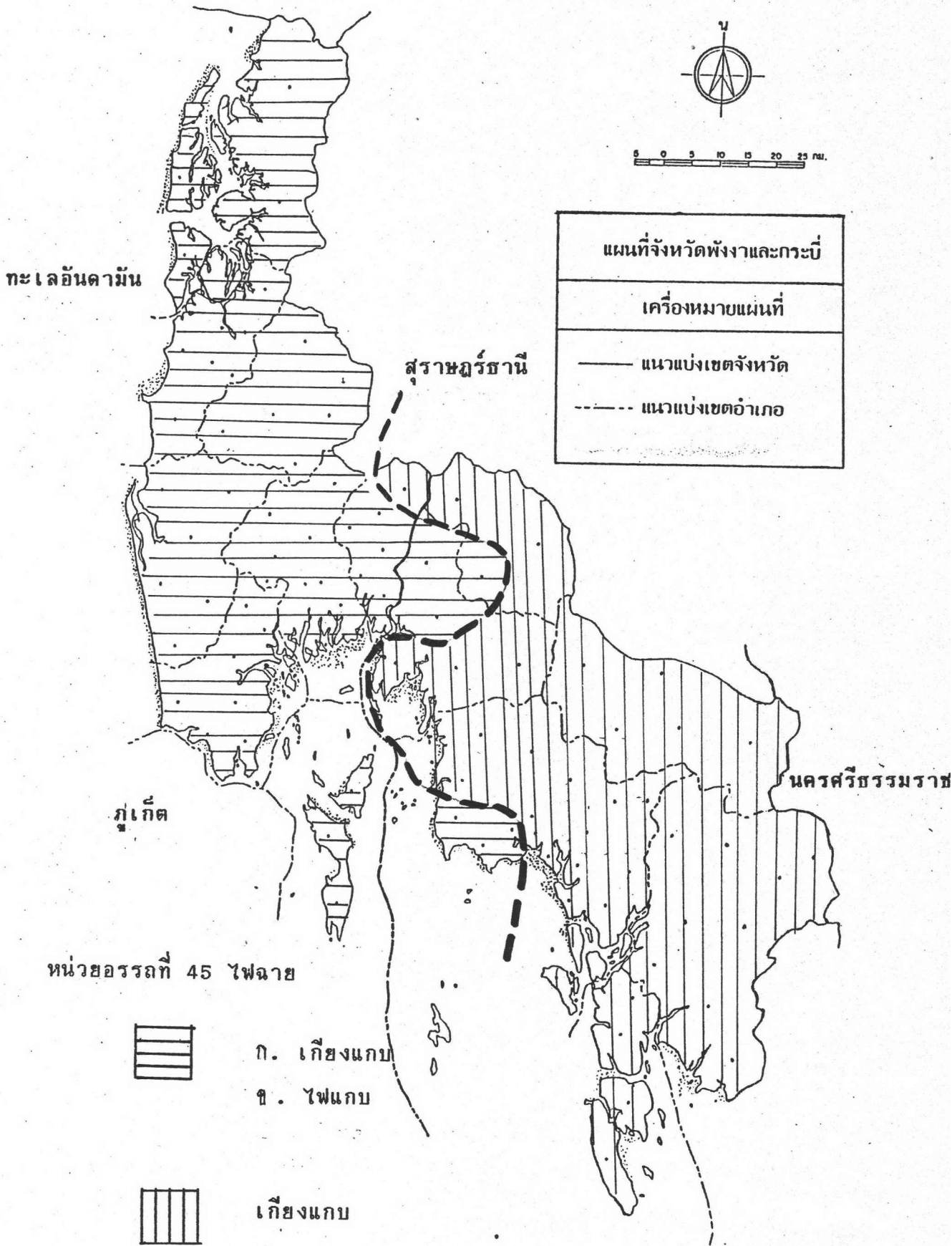
ภาพที่ 98 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

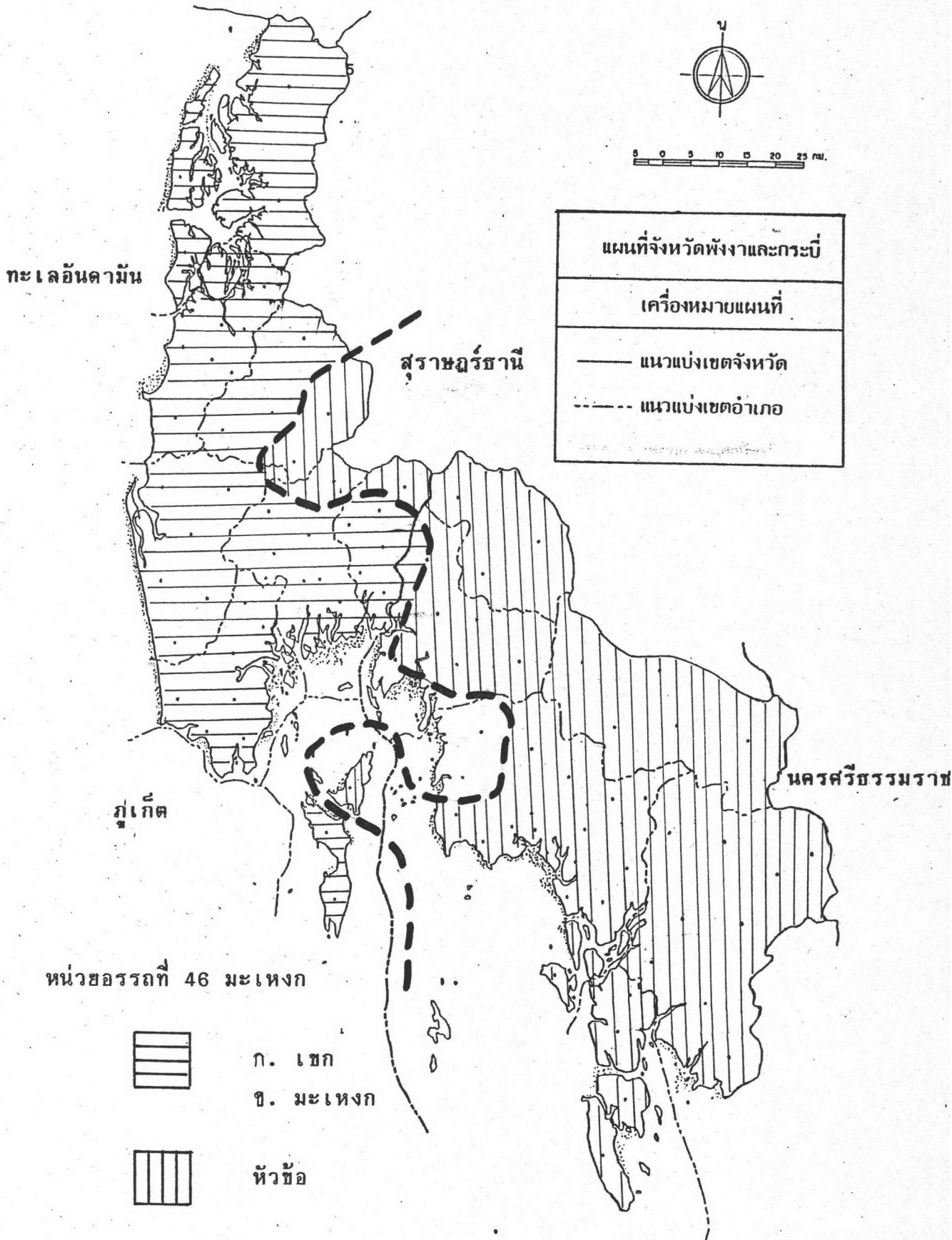
ภาพที่ 99 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

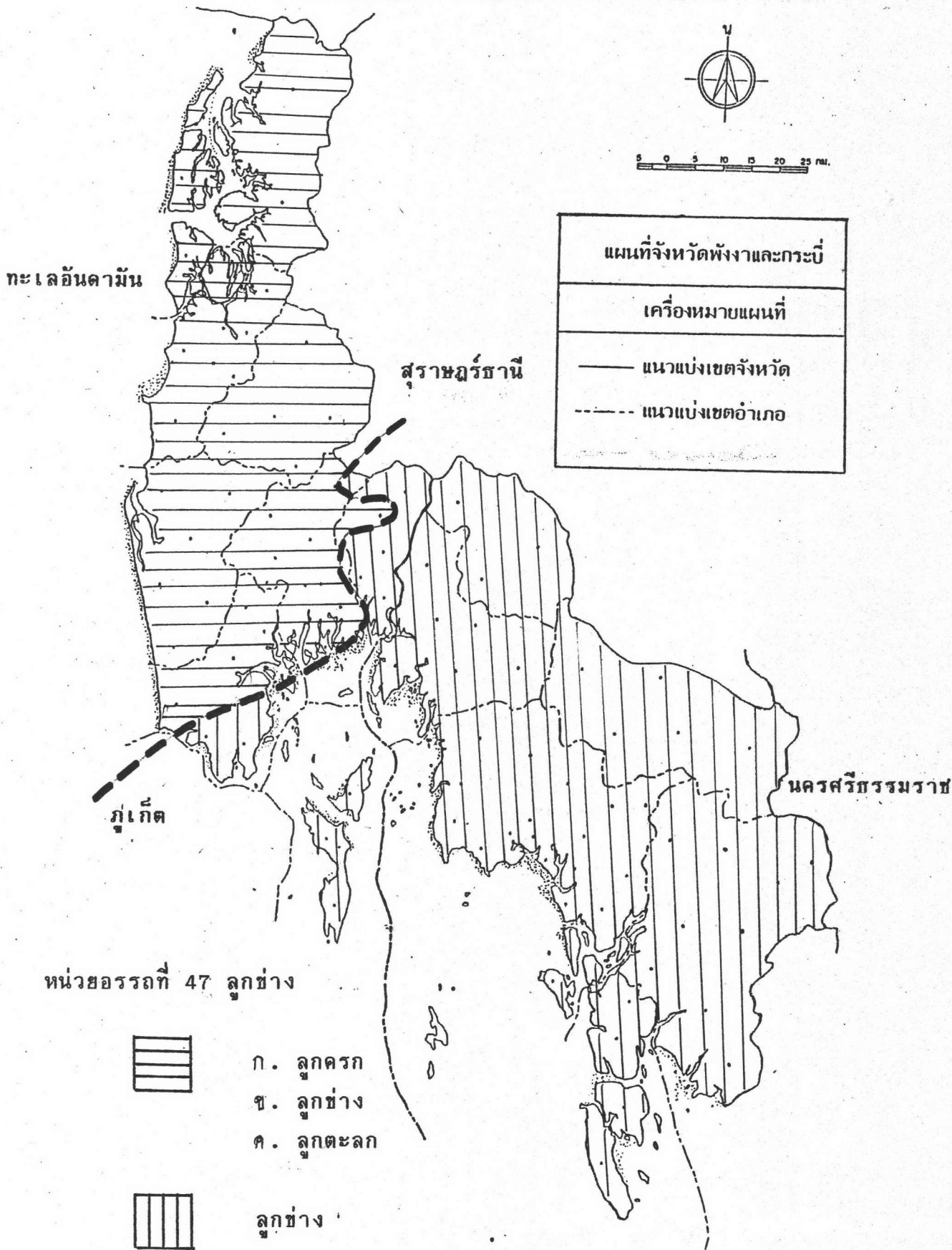
ภาพที่ 100 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

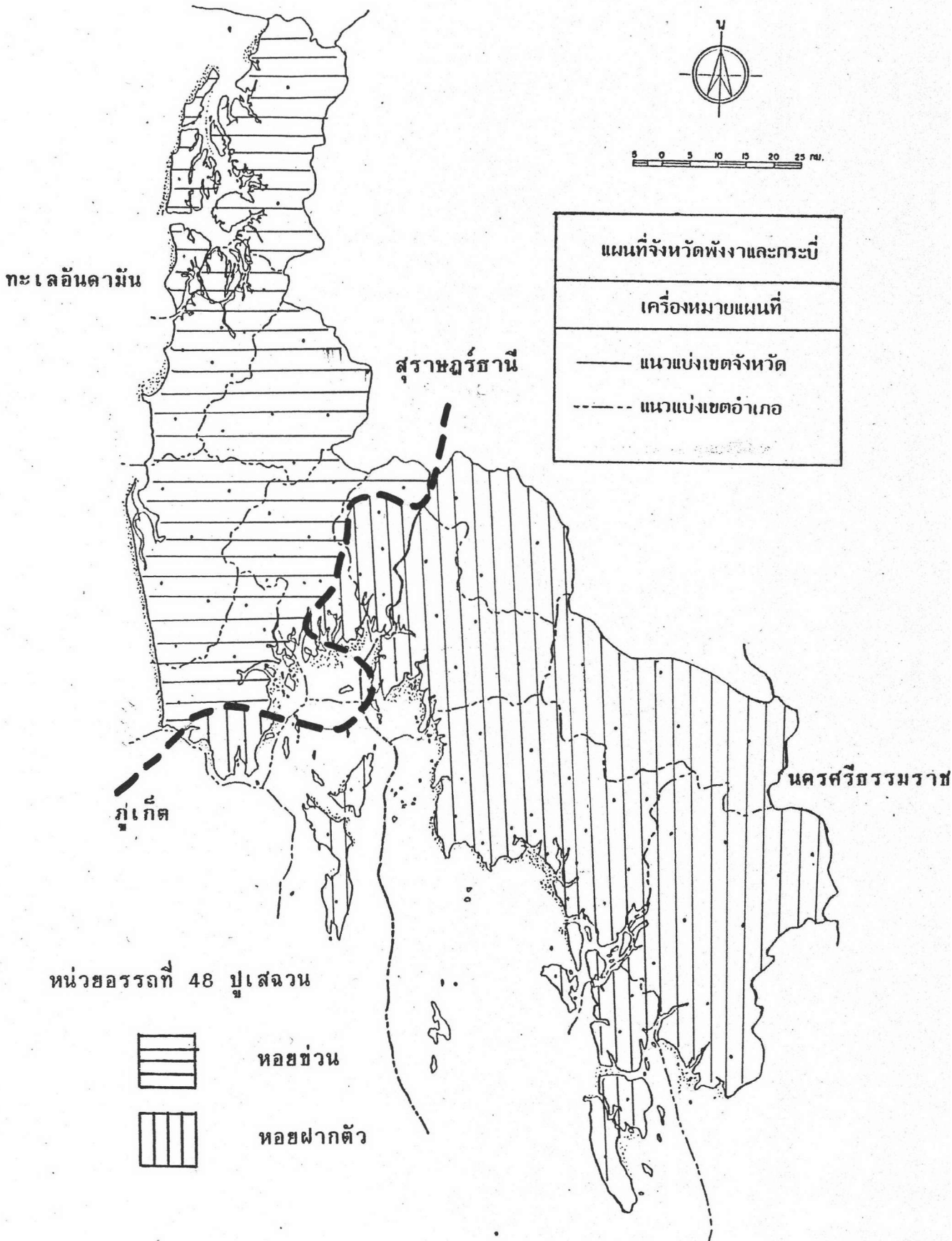
ภาพที่ 101 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

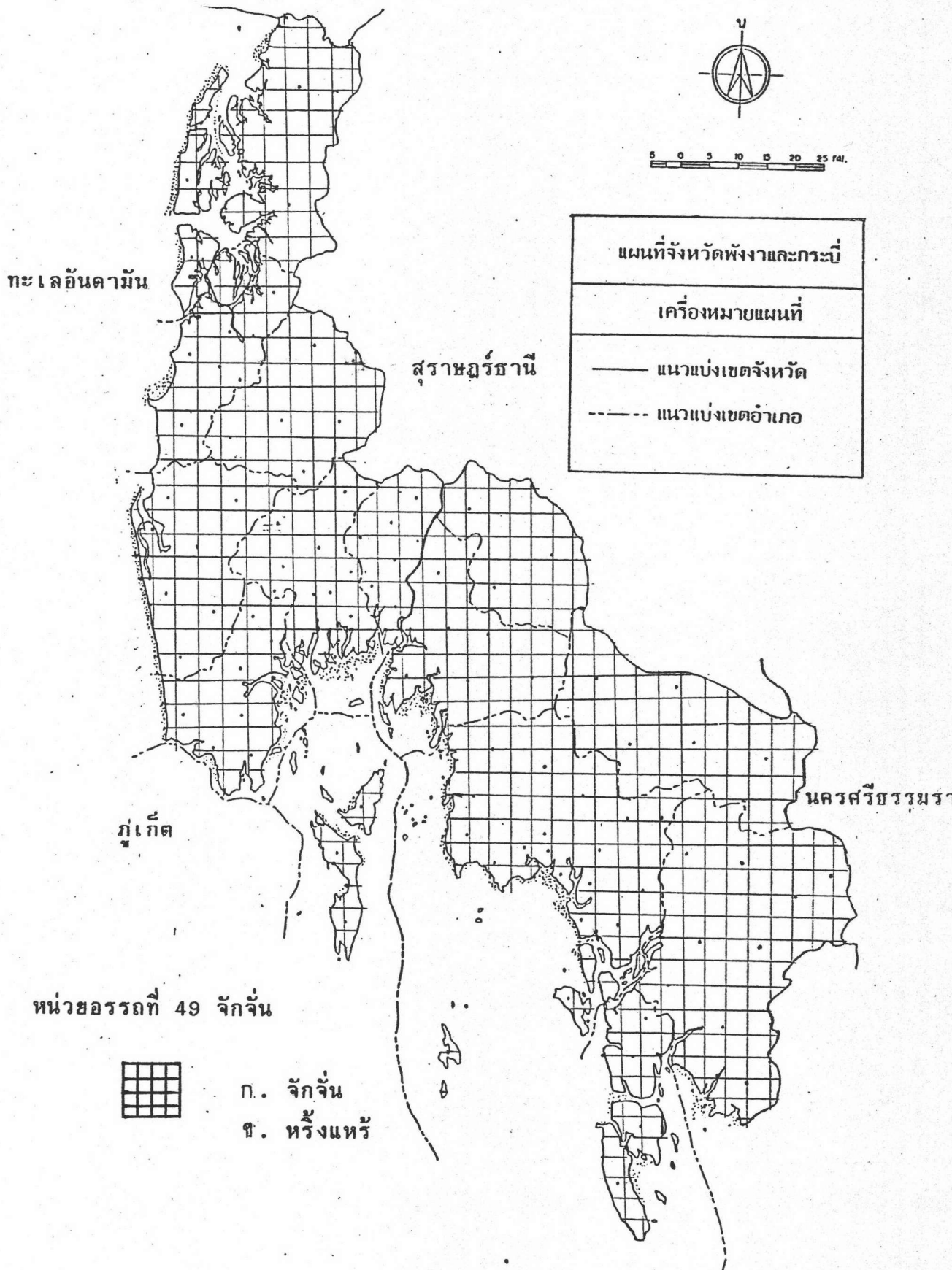
ภาพที่ 102 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

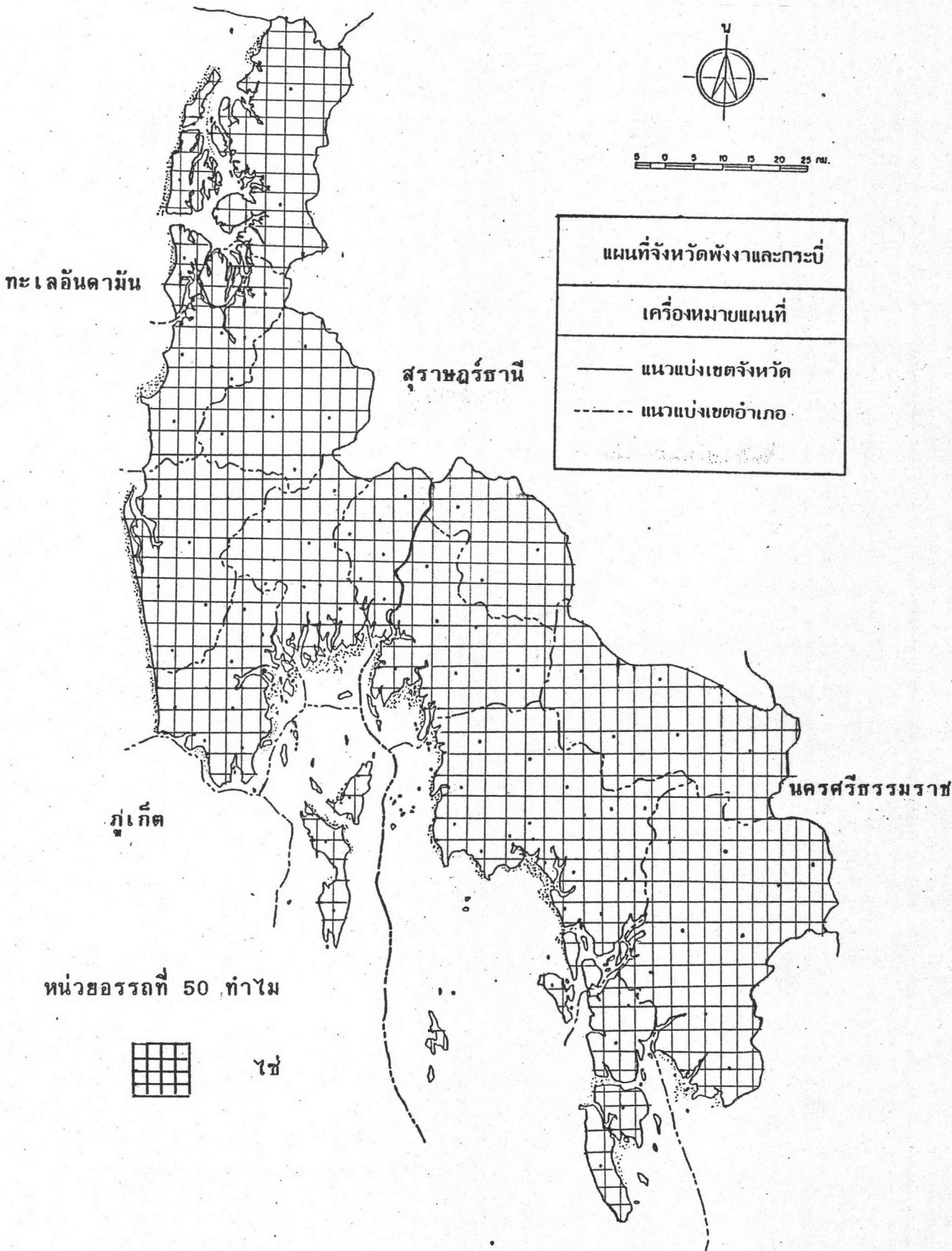
ภาพที่ 103 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

ภาพที่ 104 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

ภาพที่ 105 แผนที่ชุดที่ 2 แสดงการเกาะกลุ่มของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดพังงาและกระบี่

4.5 ประเภทของแผนที่

เมื่อพิจารณาแผนที่ของแต่ละหน่วยบรรณหลังจากหาเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญตามเกณฑ์ที่ตั้งได้กล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยพบว่าสามารถแบ่งแผนที่ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

4.5.1 ประเภทไม่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อย คือ

ก. ศัพท์ 1 ศัพท์ปรากฏทั่วบริเวณที่ศึกษามี 19 หน่วยบรรณ ได้แก่

หน่วยบรรณที่	ภาพที่	หน้า
1	56	89
3	58	91
8-11	63-66	96-99
14-15	69-70	102-103
18	73	106
20	75	108
22-23	77-78	110-111
25-28	80-83	113-116
35-36	90-91	123-124
50	105	138

ข. ศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์ ปรากฏทั่วทั้งบริเวณที่ศึกษา มี 3 หน่วยบรรณ ได้แก่

หน่วยบรรณที่	ภาพที่	หน้า
7	62	95
21	76	109
49	104	137

4.5.2 ประเภทที่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อย คือ

ก. ประเภทที่แบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็น 2 บริเวณ มี 27 หน่วยย่อย
ได้แก่

หน่วยย่อยที่	ภาพที่	หน้า
2	57	90
4-6	59-61	92-94
12-13	67-68	100-101
16	71	104
19	74	107
24	79	112
29-34	84-89	117-122
37-48	92-103	125-136

ข. ประเภทที่แบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็น 3 บริเวณ มี 1 หน่วยย่อย
ได้แก่

หน่วยย่อยที่	ภาพที่	หน้า
17	72	105

4.6 การหาแนวแบ่ง เขตภาษาถิ่นย่อย

จากการพิจารณาเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญของแต่ละหน่วยอรรถ สามารถหาแนวแบ่ง เขตภาษาถิ่นย่อยได้จากการเกาะกลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญดังนี้ คือ

4.6.1 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 1 มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญขาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก โดยเริ่มจาก อ.ตะกั่วทุ่งด้านทิศทะเลอันดามัน ใน จ.พังงา ผ่าน อ.ปลายพระยาและ อ.อ่าวลึก ไปจนสุดพรมแดน จ.กระบี่ รวม 8 เส้น จาก 8 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 4,12,16,29,30,37,43,44 (ดูภาพที่ 106 หน้า 144)

4.6.2 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 2 มีบางส่วนของเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่บริเวณเดียวกับเส้นแบ่งเขตจังหวัด รวม 4 เส้น จาก 4 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 17,24,39,46 (ดูภาพที่ 107 หน้า 145)

4.6.3 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 3 มีบางส่วนของเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่บริเวณเดียวกับข้อ 4.6.1 และบางส่วนของเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่บริเวณเดียวกับข้อ 4.6.2 รวม 7 เส้น จาก 7 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 38,40,41,42,45,47,48 (ดูภาพที่ 108 หน้า 146)

4.6.4 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 4 มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่บริเวณตอนกลางของกระบี่ รวม 4 เส้น จาก 4 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 2,19,33,34 หน่วยอรรถที่ 2,33 จะรวมกับ อ.เกาะยาวไว้กับกระบี่ตอนล่าง และหน่วยอรรถที่ 19 ยังรวมไปถึง อ.ท้ายเหมือง และอ.ตะกั่วทุ่งของพังงาด้วย (ดูภาพที่ 109 หน้า 147)

4.6.5 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 5 มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่ในจังหวัดกระบี่ รวม 3 เส้น จาก 3 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 5,31 ซึ่งรวมส่วนหนึ่งของ อ.อ่าวลึก และบริเวณพื้นที่ชายฝั่งของกระบี่ไว้กับพังงา และหน่วยอรรถที่ 13 ซึ่งรวมเอา อ.ปลายพระยา, อ่าวลึก และตอนบนของอ.เมืองกระบี่ไว้กับพังงา (ดูภาพที่ 110 หน้า 148)

4.6.6 แนวแบ่งเขตภาษาแนวที่ 6 มีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญอยู่ในจังหวัดพังงารวม 2 เส้น จาก 2 หน่วยรรถ ได้แก่ หน่วยรรถที่ 32 ซึ่งรวมบริเวณ อ.ทับปุด กิ่งอ.เกาะยาว และอ.เมืองของพังงาไว้กับกระบี่ และหน่วยรรถที่ 6 ซึ่งรวมบริเวณ 3 อำเภอข้างต้น พร้อมทั้ง อ.ท้ายเหมือง และอ.ตะกั่วทุ่งในพังงาไว้กับกระบี่ (ดูภาพที่ 111 หน้า 149)

จากแนวแบ่งเขตภาษาทั้ง 6 แนวข้างต้น จะเห็นได้ว่า แนวแบ่งเขตภาษาที่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญเกาะกลุ่มกันมากที่สุดได้แก่ แนวที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก (แนวที่ 1 และบางส่วนของแนวที่ 3) ผู้วิจัยจึงจัดให้กลุ่มของเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก โดยเริ่มจาก อ.ตะกั่วทุ่งด้านติดทะเลอันดามัน ในจ.พังงา ผ่าน อ.อ่าวลึก และ อ.ปลายพระยา ไปจนสุดพรมแดน จ.กระบี่ เป็นแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญที่สุด

4.7 การเปรียบเทียบกันผลการแปรของเสียง

งานวิจัยของเจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์ (2524) (ดูรายละเอียดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหน้า 4) ศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงและลักษณะทางสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์ที่ใช้ในจังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต เพื่อนำมาแบ่งเขตภาษากันย่อย พบว่าภาษาพังงาและกระบี่เป็นคนละภาษากันย่อย ซึ่งแนวแบ่งเขตภาษาจะอยู่บริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดพังงาซึ่งอยู่ติดกับกระบี่ ได้แก่ บริเวณบ้านหลุย ต.บ่อแสน อ.ทับปุด (ดูหน้า 8,10) พื้นที่บริเวณนี้จะมีลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงและลักษณะทางสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์เหมือนกับในจังหวัดกระบี่

แต่ผลจากการวิจัยครั้งนี้ แนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญของจังหวัดพังงาและกระบี่ ได้แก่ แนวที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออกซึ่งเกิดจากเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญ 8 เส้น มีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญ 7 เส้นที่รวมอ.ทับปุดไว้กับพังงา และมีเพียง 1 เส้นที่ลากผ่านอ.ทับปุด (ดูภาพที่ 106 หน้า 144)

เห็นได้ว่าแนวแบ่ง เขตภาษาที่สำคัญที่เกิดจากการแปรของศัพท์ในงานวิจัยนี้ เป็นคนละแนวกับแนวแบ่ง เขตภาษาที่เกิดจากการแปรของ เสียงในงานวิจัยของ เจริญชัย แต่ก็อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน

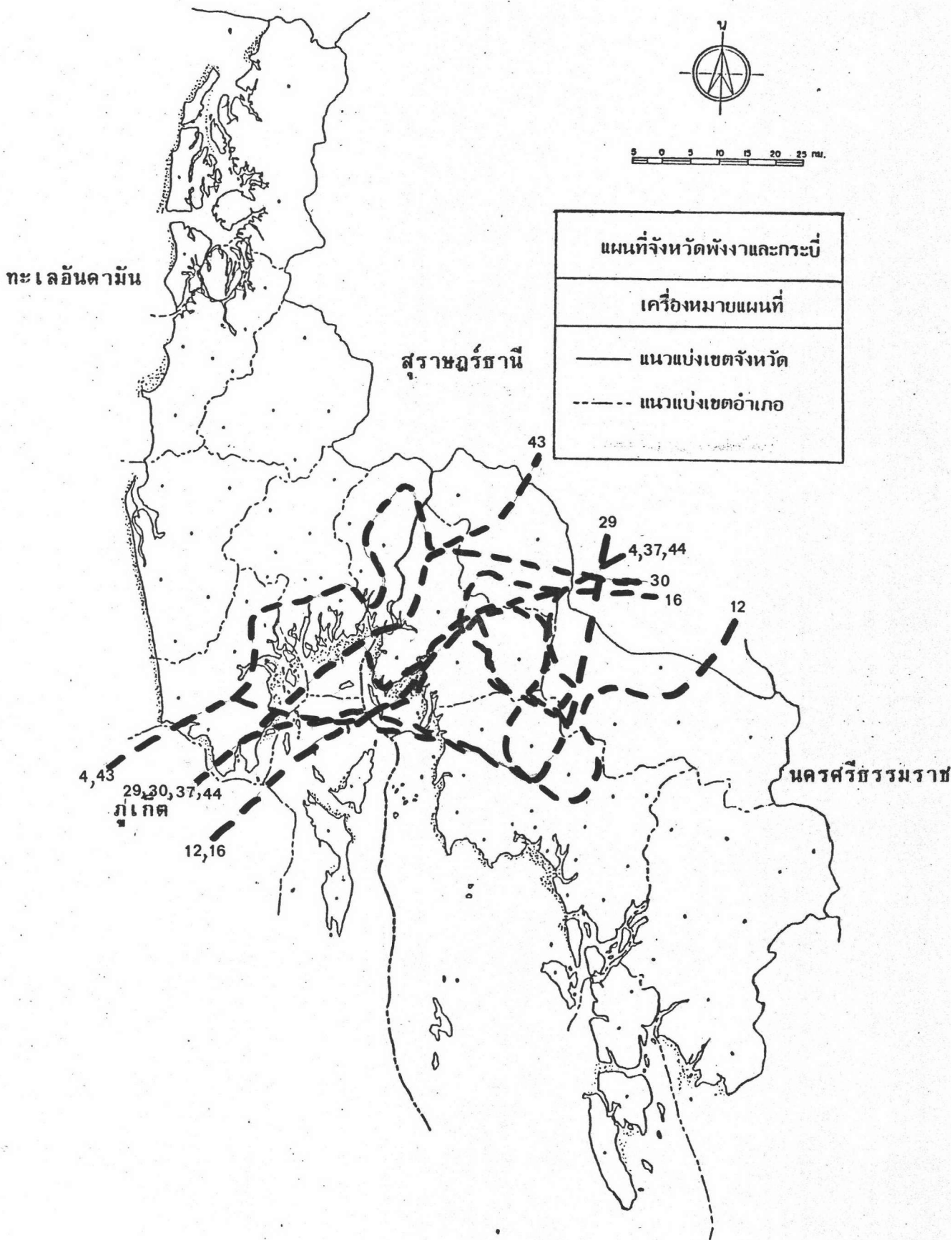
4.8 บริเวณย่อยที่น่าสนใจ

หลังจากหาแนวแบ่ง เขตภาษาได้แล้ว ผู้วิจัยกลับไปพิจารณาแผนที่ชุดที่ 1 หรือ แผนที่ชุดแสดงข้อมูลพื้นฐาน เพื่อดูว่ามีการแบ่งบริเวณย่อยใด ๆ ที่น่าสนใจหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัย ก็พบว่ามีบริเวณย่อย ๆ ที่น่าสนใจอยู่ 2 บริเวณ เนื่องจากเป็นบริเวณที่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์ ซ้อนกันอยู่มากแยกบริเวณเหล่านั้นออกจากพื้นที่ใหญ่ ได้แก่

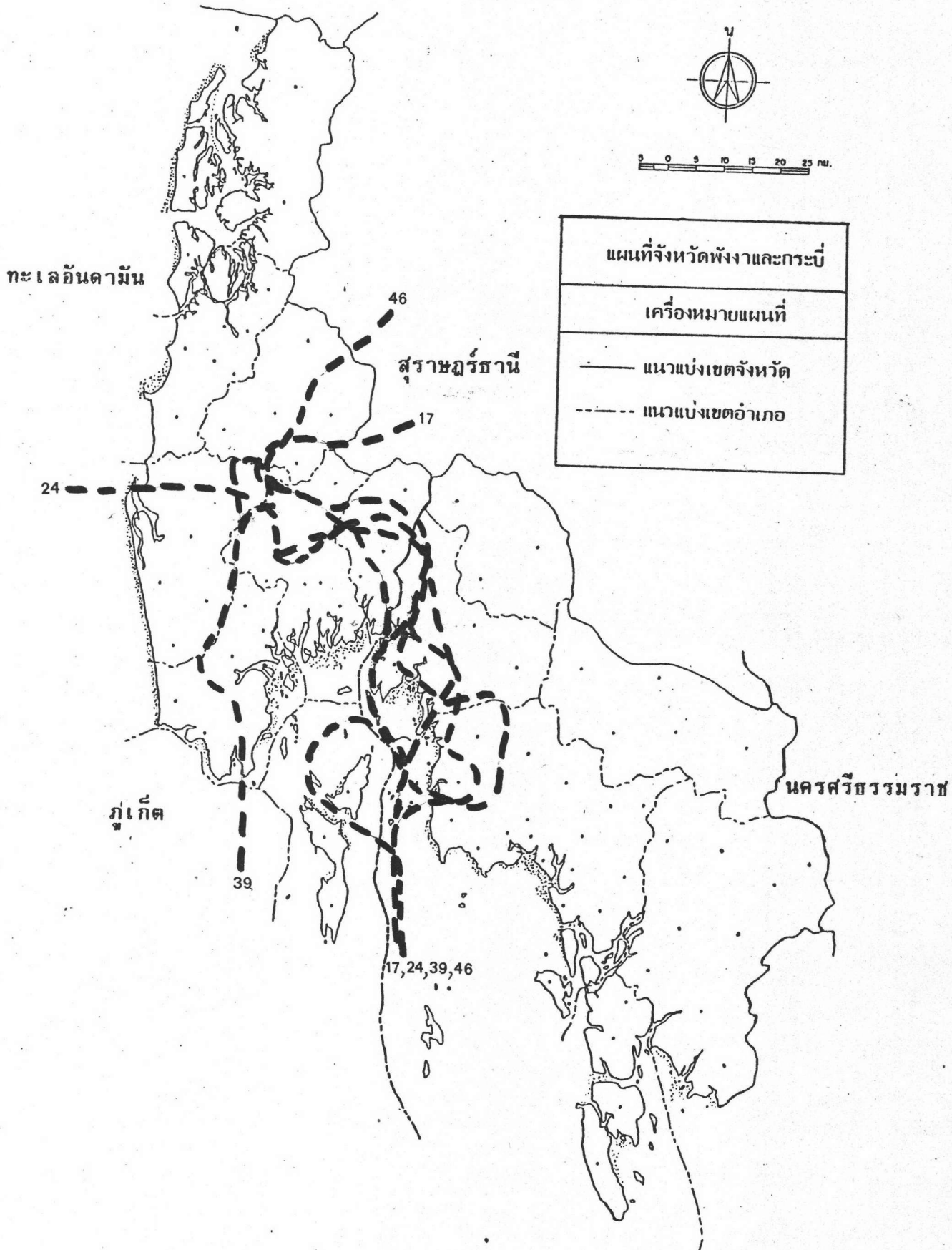
4.7.1 บริเวณ อ.ท้ายเหมืองและ อ.ตะกั่วทุ่งในจ.พังงา มีเส้นแบ่งเขตศัพท์ ซ้อนกันอยู่แยกบริเวณนี้ออกจากพื้นที่ใหญ่ถึง 10 เส้น จาก 10 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 4,9,13,18,32,33,34,35,37,39 และเป็นที่น่าสังเกตว่าแต่ละจุดเก็บ ข้อมูลในบริเวณนี้จะใช้ศัพท์ 2 ศัพท์ แทน 1 หน่วยอรรถ ซึ่งศัพท์ที่ใช้นั้นศัพท์หนึ่ง เป็น ศัพท์เดียวกับศัพท์ที่ใช้นั้นในบริเวณพื้นที่ใหญ่ อีกศัพท์หนึ่ง เป็นศัพท์ที่ใช้ต่างออกไป

4.7.2 บริเวณ อ.คลองท่อมใน จ.กระบี่ มีเส้นแบ่งเขตศัพท์ซ้อนกันอยู่แยก บริเวณนี้ออกจากพื้นที่ใหญ่ถึง 8 เส้น จาก 8 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 4,18, 20,26,28,32,42,44 และเป็นที่น่าสังเกตว่าแต่ละจุดเก็บข้อมูลในบริเวณนี้จะใช้ศัพท์ 2 ศัพท์ แทน 1 หน่วยอรรถ ซึ่งศัพท์ที่ใช้นั้นศัพท์หนึ่ง เป็นศัพท์เดียวกับศัพท์ที่ใช้นั้นในบริเวณพื้นที่ ใหญ่ อีกศัพท์หนึ่ง เป็นศัพท์ที่ใช้ต่างออกไป

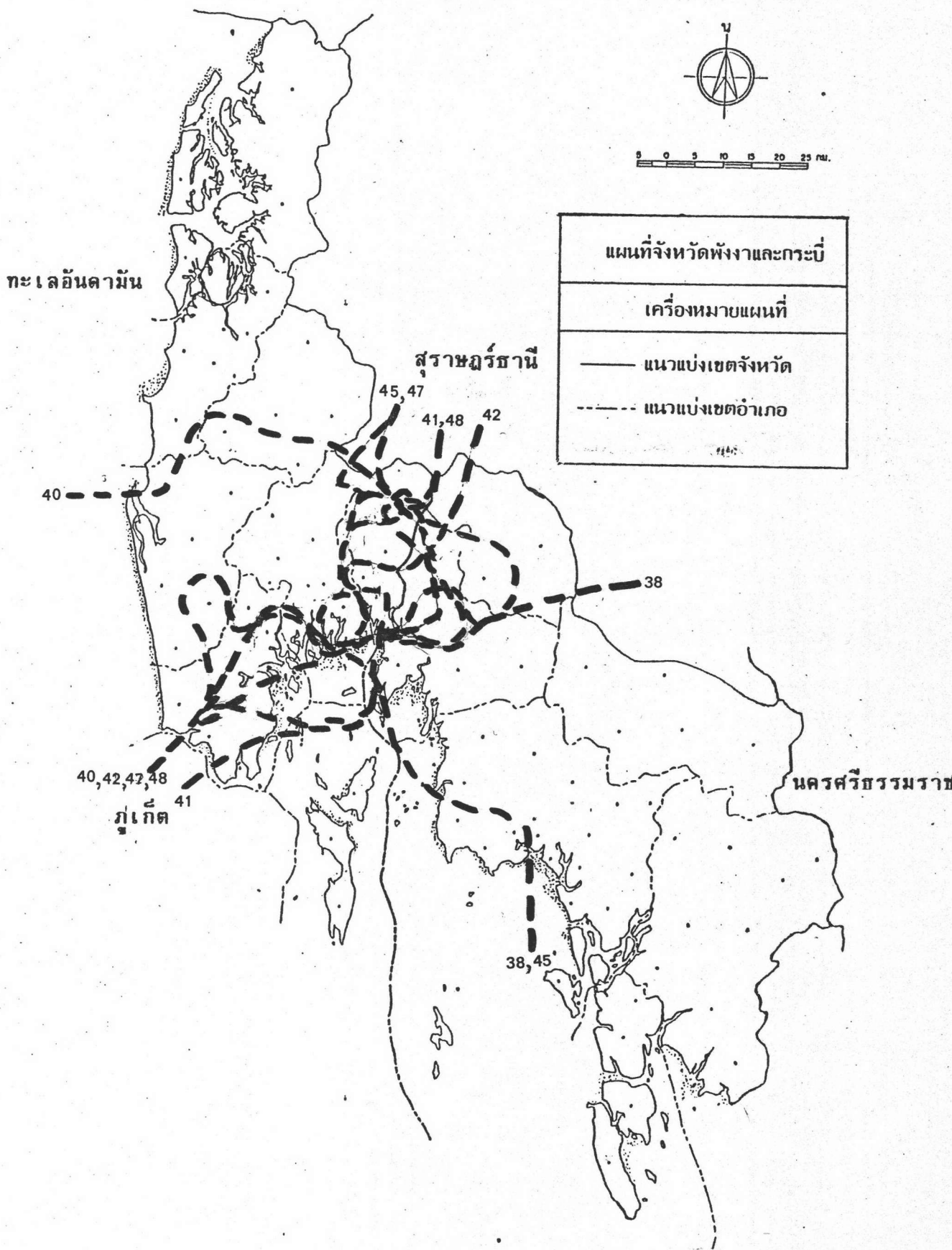
ภาพที่ 106 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แนวที่ 1

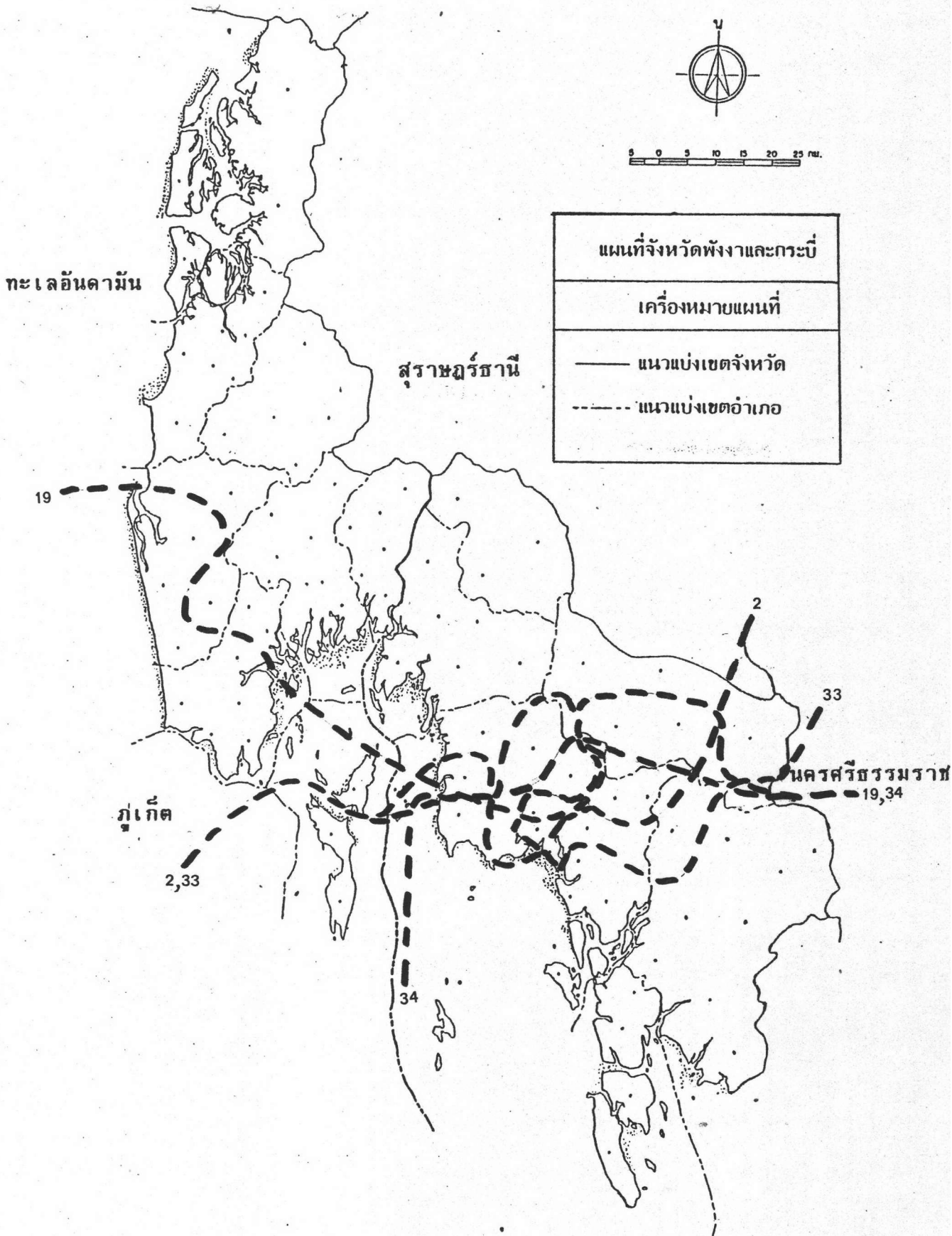
ภาพที่ 107 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แนวที่ 2

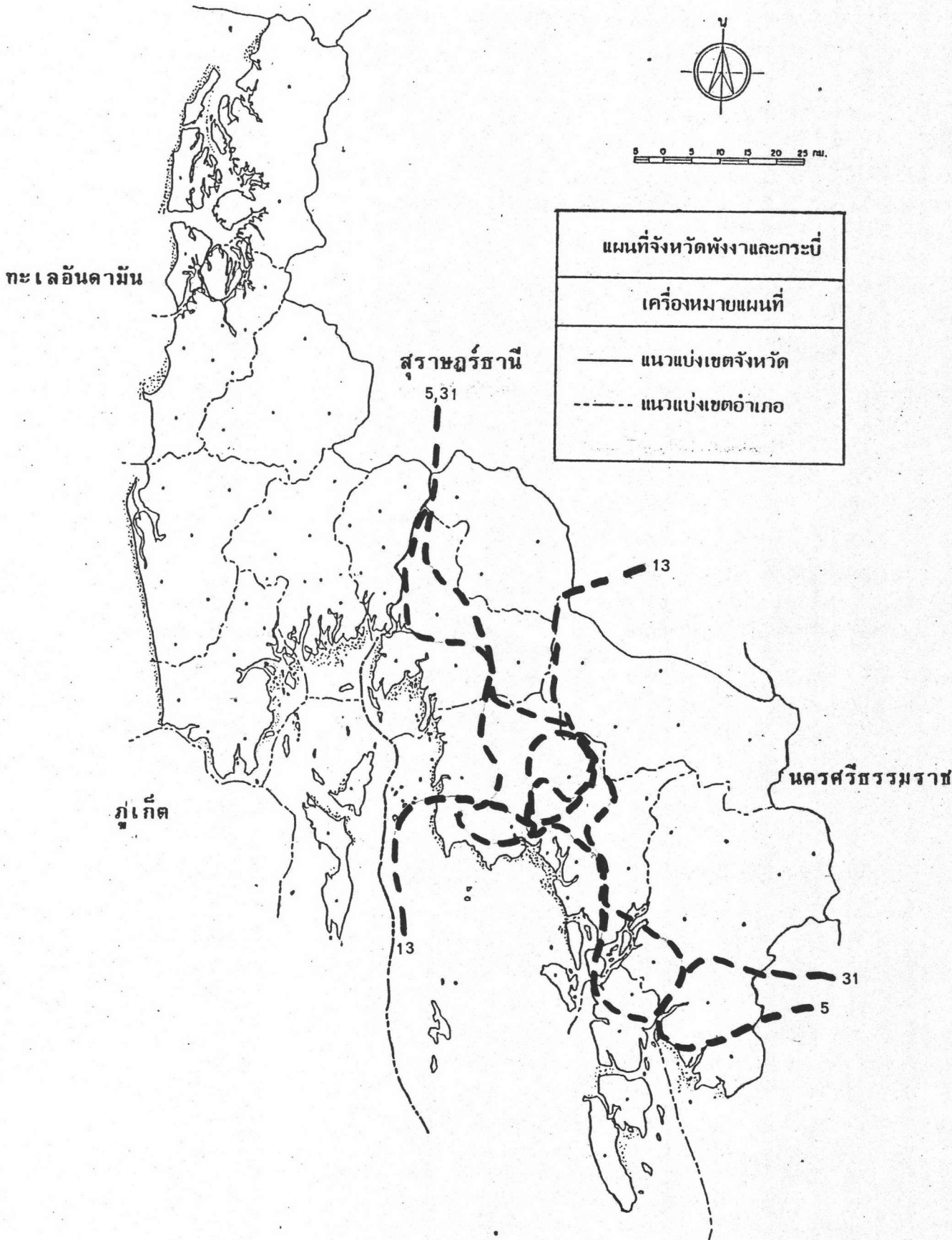
ภาพที่ 108 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แผนที่ 3

ภาพที่ 109 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แนวที่ 4

ภาพที่ 110 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แนวที่ 5

ภาพที่ 111 แผนที่ชุดที่ 3 แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่แนวที่ 6

